

#เกย์ชดูแลด้วยใจ

ดูแล ด้วยใจ

โดย

ลูซีน

Content Warnings: โรคทางจิตเวช (Mental Illness)

อาการขาดการรักเพศเดียวกันในตัวเอง (ในอดีต) ((Past) Internalised Homophobia)

(กล่าวถึง) การทำร้ายตัวเอง ((Mention of) Self-harm)

(กล่าวถึง) การพยายามฆ่าตัวตาย ((Mention of) Suicide Attempt)

(กล่าวถึง) การทำแท้ง ((Mention of) Abortion)

ดูแลด้วยใจ
ผู้เขียน ลูซิน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ดัดแปลง ทำซ้ำ ไม่ว่าจะด้วยสื่อประเภทใดหรือวิธีการใด
ก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2564

ราคา 360 บาท

ISBN 978-616-93658-1-5

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์บีโกเนียพับลิชชิง (ในบริษัท บีโกเนีย พับลิชชิง จำกัด)

132 ซอยบางระมาด 9 ถนนบางระมาด แขวงบางระมาด เขตตลิ่งชัน
กรุงเทพมหานคร 10170

Twitter: @begonia_pub

FB: BegoniaPublishing

บรรณาธิการบริหาร ญาณิศา ปรักกโมตม

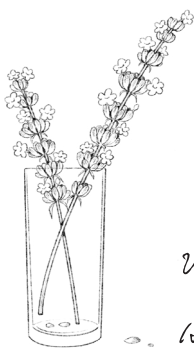
บรรณาธิการ กฤติกา สง่าแสง

ศิลปกรรมปก 32september

ศิลปกรรมรูปเล่ม ญาณิศา ปรักกโมตม

พิสูจน์อักษร กฤติกา สง่าแสง

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง ไม่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ บุคคล
หรือสถานที่จริงแต่อย่างใด

บทที่ 1

เกสรัดจืดจาง

“ร่างก็อยู่ใกล้แค่นี้ ลี้อจะมาล้วยทำไม”

“เฮ้อ...ก็...” หลานที่เดินตามหลังสะอึกไป “ก็ไปด้วย จะได้ดูว่าเขายายให้ถูกไหม เหมือนไปโรง’บาลกะมานั้นแหละครับ”

“โรง’บาลให้รับที่นี่ ก็ต้องยาแบบเดียวกันซี ชูย วุ่นวายๆ ทางที่ ลี้อจะนอนสบายๆ อยู่บ้าน!”

อิทธิยัมเฟื่อน คำพรำบ่นไทยสลับแต่จ้วงดังหึ่งๆ ไปตลอดทาง จับใจความได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่คาดว่าเป็นคำบ่นประเภท ‘พวกไม่รู้จักเด็ก รู้จักผู้ใหญ่’ ‘ผ่านร้อนหนาวมาก่อนมีหรือต้องให้เด็กสอน’ และอื่นๆ ก่อนจบที่ ‘อยู่ๆ เหลียวก็ชี้มืองเท่งแล้ว’

“มาครับ” ชายหนุ่มถอนหายใจ “ไม่เอานะ ไม่พูดแบบนี้”

“อาตอง ใจเสาะเป้งสาวไปล่าย คงแก่สักรวันมั่งก็ต้องตาย อ้าว มะไซ่จิ้นซี ไม่มียาอายุยืน” อีกฝ่ายสะบัดเสียง ถึงจะเจือแววดำหนิและดูไม่แยแสแค่ไหน แต่ก็สัมผัสได้ว่าความห้วนลดลงไปครึ่งก่อน “อ้าวมะล่าย แก่จนไปไหนเองไม่ล่าย ลี้อมึงาก็ทำงานไป อาตั่วว่าเมื่อคิงตีสามยังไม่นอน

จาร์บร้อนตายก่อนอ้วรีใจ อาต๋อง!”

อิทธิหัวเราะ ทุกครั้งที่ฟังชื่อเล่นของตนจากปากอาม่า ได้ยินคำว่า ‘ต๋อง’ ที่กลายเป็น ‘ต๋อง’ ต่อให้ส่วนที่เหลือจะเป็นคำบ่นห้วนๆ กระโชกโชกฮาก เขากลับรู้สึกว่าการคำของอาม่าอ่อนหวานเสนาหุ

“จันซึกี้ไม่มีศรีบับ ไม่งั้นจะตายหรือ ถ้ายังอยู่จริง ๆ ป่านนี้คนคงเอาไปแยกร่างวิจัยแล้ว”

ไอแดดยามเช้าสะท้อนเส้นผมขาวโพลนของหญิงสูงวัยที่หันกลับมาดูสิ่งตาใส่ พลังเคาะไม้เท้ากับพื้นคอนกรีตอย่างดุดัน “กล้าล้อเล่นอ้วรีอะ!”

อิทธิหัวเราะ ก่อนร้องเรียกกะทันหัน “อ๊ะ ระวังครับมา”

มอเตอร์ไซค์คันหนึ่งเบียดเลาะข้างรถมาใกล้ๆ โชคดีที่ไม่เฉียดเข้าใกล้มากนัก แต่อิทธิก็อดเสียไม่ได้

ซอยวัดนวลรามนี้เป็นเพียงชุมชนเล็กๆ เหมือนอีกหลายๆ ชุมชนในกรุงเทพฯ ช่วงเช้า ถนนสายหลักในซอยจะเต็มไปด้วยแผงขายของของชาวบ้านที่กินพื้นที่หนึ่งในสามของเลนซ้ายขวา รถยนต์เข้าออกสวนกันอย่างยากลำบากและเชื่องช้า ไม่นับวินมอเตอร์ไซค์ที่ขี่เบียดเสียดช่องว่างอันน้อยนิด หลบหลีกแผง รถคันอื่นๆ และชาวบ้านอย่างชำนาญเพื่อพาพนักงานบริษัทหรือนักเรียนไปถึงป้ายรถเมล์หน้าปากซอย

ปกติเขาไม่ค่อยได้ออกจากบ้านมาสัมผัสชีวิตชีวาช่วงเช้าในซอยอย่างวันนี้ ถ้าเป็นวันอื่น เวลาเจ็ดโมงเศษที่ถนนในซอยคึกคักพอๆ กับช่วงหกโมงเย็น เขายังนอนอูตุในห้องอยู่เลย

อาม่าที่ยังแข็งแรงจนเหลือเชื่อเคาะไม้เท้ากุกกักเดินอย่างมั่นคง ไม่สมวัยเจ็ดสิบถ้วน และยังมีแก๊ใจกไมเท้าทำท่าจะฟาดคนขี่มอเตอร์ไซค์อีกคันที่พยายามจะเบียดมาทางนี้ และเบียดใกล้กว่าเดิมจนเท้าของสาวน้อย

มัธยมปลายที่ซ่อนท้ายหันข้างแทบจะฟาดแผงข้างทาง

“ล้อจารีปไปตายก็ไปคงเสีย อย่าเอาคงซ่องไปตายล่ะ!”

อิทธิรีบคว้าแขนอาม่าและกดไม้เท้าวางกับพื้นให้เรียบร้อย ดีว่า วินมอเตอร์ไซด์สนใจเรื่องปากท้องมากกว่าลงมายาตื่นอาม่าสายบวกรของเขา

“ม่า” ผู้เป็นหลานเบะปากเหมือนจะร้องไห้ “รีบไปกันเถอะครับ เดี่ยวร้านก็เปิดแล้ว”

อาม่าของเขาจึงไม่อาละวาดอีก คนขายของข้างทางบางคนก็ คั่นหน้ากันดีส่งเสียงทักทาย จนผ่านแผงน้ำเต้าหู้เจ้าประจำ แป๊ะขอ คนขายน้ำเต้าหู้ก็เรียกอาม่าไว้

“เจ้ สามถุงเหมือนเดิมไหม”

อิทธิก้มหน้าทักทายอาแปะวัยราวหกสิบที่คั่นหน้ากันดี และรีบ ดัดบทเมื่อเห็นประกายในตาหลังแว่นของอาม่าตน “เดี๋ยวมาไปร้านยา ก่อนครับแปะ ไว้ผมกลับมาเอา”

“อ้อ ได้ๆ อ้าวเก็บไว้ให้” แป๊ะขอหยิบน้ำเต้าหู้แยกใส่ถุงไว้ “ยางเขียว ไม่มีน้ำตาลนะ เจ้จะได้กินได้”

“โง่เสียๆ แก่แล้วก็เงี้ยว น่ารำคาญ”

อิทธิเกือบไถลกับภาษาวัยรุ่นแปลกๆ ที่ได้ยิน ก่อนรีบกล่าวตาม “ขอบคุณนะครับ”

อาม่าและหลานเดินไปด้วยกัน เพราะชอยแคบและการจราจร ช่วงเช้าคึกคัก อิทธิจึงเดินตามหลัง คอยระวังเผื่ออาม่าลั่นล้อหรือมี รถเบียดอีก แต่ไม่นานชอยลึกลงของชุมชนวัดนวลรามก็สิ้นสุด ถนนใหญ่ มีรถหนาแน่น ส่วนป้ายรถเมล์ที่อยู่ต้นสะพานลอยก็เต็มไปด้วยผู้คนที่ กำลังจะออกไปเผชิญชีวิตในวันใหม่

อิทธิมองไล่ไปตามห้องแถวหน้าปากซอย จากที่ถามโรงพยาบาลมา เห็นว่าร้านอยู่ตรงสะพานลอยพอดี

“นั่นครับมา”

ป้า ‘เกิ้ลซุสแลด้วยใจ’ ชอนอยู่ระหว่างร้านก๋วยเตี๋ยวและร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์ ร้านก๋วยเตี๋ยวที่ว่าเปิดมานานหลายสิบปี ไว้แนวคิดแต่งร้านให้ดูดีแต่ก็มีลูกค้าหนาแน่นทุกวันด้วยทำเล ปูนเปลือยส่งรังสีทะมึนพอๆ กับอาแปะเจ้าของร้านที่ยืนลวกเส้นด้วยใบหน่าบูดขี้ ควันจากหม้อต้มส่งไอลอยโขมง ถัดไปมีมอเตอร์ไซค์จอดทิ้งไว้หน้าร้านสองคัน ไม่มีใครเฝ้าและไม่ต้องกลัวหายเพราะคันหนึ่งไม่มีล้อหน้า อีกคันยางรั่วชัดเจน แต่ทั้งหมดนี้กลับทำให้ป้ายีสสาวแผ่นเล็กของร้านยาใกล้ๆ แทบไม่เป็นที่สังเกต

หลานและอาม่าหยุดฝีเท้าหน้าร้านขายยาที่อยู่ระหว่างห้องแถวปูนเปลือยทั้งสอง หลังประตูกระจกเป็นสีขาวสว่างไสว ให้ความรู้สึกสะอาดสะอาดแฉะไม่เข้าพวก

อาม่าทำเสียงเหมือนซากเสมเหะ เพราะป้า ‘Closed’ ที่แขวนไว้หน้าประตูกระจก

“อาด็อง นี่มั้งคือปิด อ้าวรู้” อาม่าผู้ไม่เคยเรียนภาษาอังกฤษ ยึดอกภูมิใจ ยกมือข้างที่ว่างเท้าสะเอว “อียังไม่มาหรอก บอกแล้ว ไปๆ กับบ้าน อ้าวจากินน้ำเต้าหู้”

“ม่ายังกินไม่ได้นะครับ” อิทธิโคลงศีรษะอ่อนใจ “คุณเกิ้ลซุสเขาบอกแล้วว่าให้มาเจาะคุน้ำตาลที่ร้านได้ เขาอุตส่าห์ทำให้ฟรีนะครับมา”

“อ๊ไม่มา ร้างก็เข้าไม่ลาย แล้วจาเอาไหงหา”

“ก็...” อิทธิอ้าปาก และบังเอิญมองข้ามไหล่อาม่าไปเห็นผู้ชายตัวสูงคนหนึ่งกำลังจะไขประตูกระจกหน้าร้านพอดี มืออีกข้างหิ้วถุงผ้า

และถุงสวมแก้วกาแฟร้านข้างทาง คาดว่าคงไปหาซื้อมือเช้าแถวนี้มา

“มาร้านหรือครับ” ฝ่ายนั้นหันมาสบตา รอยยิ้มผุดขึ้นตามมารยาท “ที่จริงร้านเปิดแปดโมง...”

อิทธิกำลังอึ้งด้วยเหตุผลบางประการ ขณะที่อาม่าสวนกลับทันที “อ้าวต้องมารับยาอะไรที่ร้างลื้อเนีย อตข้าวมาอย่างว่าแล้วล้วย ถ้าไม่เปิดอ้าวจาล่ายกับบ้าน”

หนุ่มร่างสูงในชุดเสื้อเชิ้ตและกางเกงสแล็คเนียบหัวจรดเท้า ราวกับคนทำงานในบริษัทใหญ่เหมือนจะพ่วงกับอาการกระพืดกระเพียดนั้น ส่วนอาม่าก็กวาดตามองอีกครั้งประหนึ่งจะดูให้แน่ใจ

อิทธิเข้าใจสายตาอาม่า เพราะผู้ชายคนนั้นดูไม่เหมือนคนในชุมชนเล็กๆ ที่ส่วนใหญ่เป็นคนธรรมดาหาเข้ากินค่าแห่งนี้เลย

แต่เขาไม่กล้าพินิจนานเกินไป ทั้งยังอยากมุดหลบหลังอาม่าให้รู้แล้วรู้รอด แม้จะไม่ใช่ ‘อาตอง’ ตัวน้อยในวัยประถมแล้ว

หลังฝ่ายนั้นอึ้งอยู่ครู่ใหญ่ก็ต้งสติได้ ยิ้มให้ดังเดิม แล้วผลักประตูกระจกเปิดให้

“อ้อ มาจากโครงการร้านยาชุมชนของโรงพยาบาลไซ้ไหมครับ เข้ามาข้างในได้เลยครับ”

อาม่ายังดูไม่ค่อยสบอารมณ์ แต่ก็พยักหน้าแล้วถอยไม้เท้าเดินนำเข้าไป

อิทธิทำที่พึงกศึระะขอบคุณตามมารยาท จากนั้นก็รีบก้มหน้าพยายามไม่เป็นจุดสนใจ นึกยินดีสุดหัวใจที่วันนี้ตนทำตัวเซอร์ปนขมกออกจากบ้านในสภาพไม่หวิมม จนผมยาวประจำที่ไม่ผ่านมือช่างมาหลายเดือนหยักฟูกระเซอะกระเซิงเป็นที่สุด

“นั่งทางนี้ก่อนนะครับ น้องคนที่มาด้วย ยังมีเก้าอี้อีกตัวนะ

จะนั่งตรงนี้หรือจะยกออกไปก็ได้ ยังไม่มีใครมาหรอก” เสียงทุ้มรีนหู
ยังคงกล่าวต่อ “ขอไปล้างมือฆ่าเชื้อสักครู่หนึ่งครับ”

“ครับ ขอขอบคุณครับ” อิทธิไม่เลือกทั้งสองข้อนั้น รีบเดินก้มหน้า
ไปยืนข้างๆ อาม่าที่เพิ่งนั่งลงบนเก้าอี้กลม โดยมีไม้เท้าวางพิงตู้กระจกที่
บรรจุยานานาชนิดเอาไว้

คนที่คาดว่าเป็นเภสัชกรประจำร้านเดินไปหลังร้านราวกับไม่เกรงว่า
อาม่าและหลานแปลกๆ คู่นี้จะปล้นข้าวของ

เมื่อประตูที่กั้นหน้าและหลังร้านปิดลง เขาก็ระบายลมดังเฮือก
“อาตอง ลือหาเหรียญเหรอใจ ก้มอยู่ล่าย” อาม่าตึงด้วยความ
หงุดหงิด ท่าทางจะอารมณ์เสียที่ไม่ได้กินน้ำเต้าหู้ “เป็งผู้ชาย ยึดอก
ยึดไหลให้มันสิๆ ทำเหนียมหาอะไร”

อิทธิยังคงก้มหน้า ไม่เถียงและไม่แก้ตัว ในใจคิดแต่ว่า...ด่าเลย
อาม่า ด่าหนักๆ ได้ เขายอมรับทุกข้อหา
ก็ใครใช้ให้เขารู้จักเภสัชฯ คนนั้นกันเล่า!

‘ไ้อตอง บอกไปเล้ยยยย’

‘บอกทำห่าอะไร ให้เขาอิฎเหรอ’

‘มึงก็ได้ดูแย่นะเว้ย สูง เล่นกีฬา ขาว สาวก็ยังพอเหลียวมอง’

‘กูจะอ้วก’

‘เฮ้า! ชมกไม่ได้’

‘กูเป็นอย่างที่มึงว่าก็ซ้อกัน’

‘อย่างน้อยก็สูงกับขาวใจ แต่กูพูดจริง ๆ นะ ถ้ามึงไม่พูดเขาก็ไม่รู้
สู้หนอยสิวะ อย่าให้เสียแรงที่กูเชียร์ บอกไปเลย!’

อิทธิรู้จัก ‘พีกุล’ หรือกุลวัด เพราะห้องเรียนของพวกเขายูติดกัน ห้องศิลป์ที่เขาเรียนเป็นห้องสุดท้ายของชั้นปี จึงอยู่ติดกับห้องหนึ่ง สายวิทย์ของชั้นที่โตกว่า

มองเผินๆ กุลวัดไม่ต่างจากรุ่นพี่คนอื่นๆ ในโรงเรียน และพวกเขาก็ไม่ได้รู้จักกันและกัน หรือพูดให้ตรงกว่านั้นคือ เขารู้จักหน้าของกุลวัดฝ่ายเดียว ส่วนอีกฝ่ายรู้จักเขาในฐานะภาพวาดภาพหนึ่ง

ปีที่เขาเพิ่งขึ้นชั้นมัธยมปลาย โรงเรียนมีโครงการประกวดงานศิลปะ จากนั้นจะนำผลงานของเด็กที่ผ่านการคัดเลือกมาแสดงในงานวิชาการประจำปี และเปิดให้เด็ก ผู้ปกครอง หรือคนนอกที่มาร่วมงานซื้อภาพวาด สามสิบเปอร์เซ็นต์ให้เจ้าของภาพ ที่เหลือนำไปบริจาคซื้ออุปกรณ์การเรียนให้โรงเรียนอื่นๆ ที่ขาดแคลน

ภาพวาดของอิทธิผ่านเข้ารอบคัดเลือก ได้จัดแสดงร่วมกับภาพของเด็กคนอื่นๆ ในโรงเรียน แต่เทียบกับสปีเตอร์หรือสือะคริลิค สีสันสวยสดที่มีผู้ปกครองมาช่วยซื้อ ภาพสีน้ำจืดๆ เลือนๆ ของเขากลับเป็นหนึ่งในภาพที่ไม่มีใครติดป้ายจอง แปะอยู่บนผนังอย่างเจียบเหงารวมกับผลงานที่ไม่เข้าที่เข้าทางอีกสี่ห้าชิ้น

สำหรับเด็กอายุสิบห้ากว่าๆ เกือบสิบหก เรื่องนี้ชวนให้เสียเซลฟ์น้อยเสียเมื่อไหร่ แต่เขาจะบ่นให้ใครฟังเล่า ภาพแต่ละภาพขายชิ้นต่ำ ห้าร้อยบาทเพราะจะนำรายได้ไปบริจาคอีกต่อ เขาไม่ได้บอกให้คนที่บ้านมาช่วยซื้อเหมือนเด็กคนอื่นๆ และพวกเพื่อนๆ ก็ไม่คิดเสียเบงค์ม่วงกับเรื่องแบบนี้แน่

กระทั่งงานวิชาการวันที่สองกำลังจะสิ้นสุด ถึงกำหนดที่อาจารย์นัดไปรับภาพคืน อิทธิจึงเดินไปห้องพักอาจารย์อย่างท้อเหี่ยว เคาะประตูและผลักเข้าไป

ปากเขาเพิ่งพูดคำว่า ‘ขออนุญาตครับ’ ได้ครั้งเดียว ก็ได้ยินเสียงสนทนาแว่วมา

“ผมขอซื้อนะครับ ผมเพิ่งมาโรงเรียนเมื่อไม่กี่นี้เอง ยังทันไหมครับ”

โต๊ะของอาจารย์วิชาศิลปะมีพาร์ทิชันกัน เขาจึงไม่เห็นทั้งคนพูดและอาจารย์ของตน

“ได้สิ ครูกำลังจะปิดบัญชีพอดีเลย”

“ครับ ขอบคุณครับ”

อิทธิไม่ยอมเข้าไปขัดจังหวะบทสนทนาและไม่อยากเสียมารยาทแอบฟัง จึงถอยออกมายืนหลบอยู่ด้านนอกและเฝ้าใบพลูต่างในกระถางข้างๆ แก่แข็ง ดีที่เป็นช่วงกิจกรรม บนตึกไม่มีคน ไม่อย่างนั้นเขาคงดูน่าสงสัยมาก

เด็กนักเรียนอีกคนเดินออกมา อิทธิยังก้ม่วนอยู่กับการเด็ดใบพลูต่างเฝ้าโยนลงถึงขยะใกล้ๆ แต่จังหวะที่ฝายนั้นเดินผ่าน เขากลับเห็นภาพทุ่งดอกไม้สีม่วงแวบหนึ่ง

ลมหายใจของเขาสะดุดไป ทว่าพองเอยหน้าหันขวับ กลับเห็นเพียงแผ่นหลังของคนที่น่าจะเป็นรุ่นพี่เดินเลี้ยวหายไปแล้ว

“อาจารย์ครับ” เขารีบเข้าไปในห้อง ตรงไปหาอาจารย์สอนศิลปะของตน “ผมมาเอาภาพคืน”

อาจารย์สาวยิ้มหวาน “ไม่มีแล้ว มีคนมาซื้อเมื่อไม่กี่นี้เอง ครูเลยเอามาให้เขาไป”

หัวใจของอิทธิเต้นแรงขึ้นอย่างตื้นเต้น อย่างไรนั้นก็เป็ผลงานชิ้นแรกในชีวิตที่ทำเงินได้ “เมื่อก็...”

“ใช่ เพิ่งออกไปเมื่อไม่กี่นี้เลย ได้เจอกันหรือเปล่า”

อิทธิยังไม่ทันตอบ สายตาพลันตกลงที่เบงคส์เทนน้ำตาลที่ยัง

วางอยู่บนโต๊ะ

เขาอ้าปากค้าง ไม่อยากเชื่อสายตา

“อ้อ ใช่ๆ” อาจารย์หัวเราะอย่างเบิกบาน “กุลวัตเขาซื้อไปหนึ่ง
แผ่น บอกว่าอยากให้โรงเรียนมีเงินบริจาคเยอะๆ คนวาดก็จะได้ได้เงิน
มากขึ้นด้วย”

เขาจะไม่ตกใจได้อย่างไร ได้ยินว่าหลังรู้ว่าเงินซื้อภาพที่
เด็กนักเรียนวาดกำหนดขั้นต่ำไว้ที่ห้าร้อยบาท พวกผู้ปกครองก็ป็นกัน
จะตายแล้ว

แต่เน... หนึ่งพัน

“เป็นภาพเดียวเลยนะที่ได้ตั้งพันหนึ่ง” อาจารย์ยังยิ้ม แววตาปรานี
กว่าเดิม “ที่จริงไม่ใช่ภาพของอิทธิไม่สวายนะ แต่สีน้ำอาจทำให้ไม่โดดเด่น
เท่าคนอื่น หรือบางคนเขาก็ให้พ่อแม่ญาติพี่น้องมาซื้อของตัวเองไป เรา
ใช้สีน้ำได้ดีเลย พยายามฝึกวาดไปเรื่อยๆ นะ เตี่ยหรวมวดก็มีงานประกวด
มาอีก แล้วถ้าสนใจ ครูจะแนะนำคลิปสอนดีๆ ให้”

คำแนะนำที่เหลือเข้าหุบบ้างไม่เข้าหุบบ้าง เพราะเขามัวแต่ตื่นเต็นที่
รู้ว่ามีคนไม่รู้จักยอมจ่ายเงินก้อนใหญ่เพื่อซื้อภาพของตน

สำหรับนักเรียนธรรมดาๆ เงินหนึ่งพันก้อนนี้มีค่าจนไม่รู้จะพูด
อย่างไร

หลังจากออกจากห้องพักอาจารย์ อิทธิเพิ่งรู้สึกตัวว่ากำลังฝึกยิ้มกว้าง
หัวใจก็เต้นแรงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ท่าภาพแผ่นหลังนั้นเลื่อนรangkan เขาจำได้แค่ว่าคนที่ซื้อภาพนั้น
ไปชื่อ ‘กุลวัต’ สองอาทิตย์ถัดจากนั้นเขาจึงใช้ทักษะการสืบข้อมูล
อันอ่อนด้อยไล่หาตามรายชื่อที่แปะอยู่บนประตูตั้งแต่มหหหองสุดท้าย
ลงมา จนเจอชื่อ ‘กุลวัต’ ในห้อง ม.5/1 ถัดจากห้องของเขาพอดี

เสียเวลาหาตั้งนาน ที่แท้ก็อยู่ห้องติดกันแค่นี้!

กุลวัต หรือ ‘ฟีกุล’ มีเพื่อนในกลุ่มประมาณเจ็ดคน แวบแรก ที่เห็นเหมือนจะเป็นนักเรียนธรรมดาๆ และดูเป็นเด็กเรียน ผมของรุ่นพี่ ตัดสั้นตามระเบียบ หน้าตาใจดีเสมือนอมยิ้มน้อยๆ ตลอดเวลา

เรื่องที่แปลกคือทั้งที่บุคลิกน่ามองแต่กลับไม่ชอบทำตัวเด่น เวลาอยู่ในกลุ่มเพื่อน แม้จะสูงกว่าคนอื่นแต่ก็ไม่ใช้คนออรัจับจนแสบตา เหมือนเพื่อนบางคนที่แค่เดินมาก็เด่นทั้งหน้าและเสียง ทั้งยังดูจะมีระยะห่างกับคนอื่นรางๆ

ตอนแรกสุด อิทธิแค่มองด้วยความสงสัยว่าอะไรทำให้ฝ่ายนั้นยอมเสียเงินตั้งหนึ่งพันบาทกับภาพวาดที่ไม่ได้รางวัลของตน จนผ่านไปครึ่งเทอม ‘เรตาร์ดตรวจจับฟีกุล’ ของเขาก็พัฒนาไปไกลชนิดที่ต่อให้กุลวัตอยู่ในโรงอาหารท่ามกลางนักเรียนเป็นร้อยในช่วงพักเที่ยง เขาก็แยกอีกฝ่ายออกจากฝูงชนได้ทันที

‘อาการแบบมึง เขาเรียกแอบชอบแล้ววะ’

เขาจะสุดแสนเสียใจที่นำปัญหานี้ไปปรึกษาเพื่อนสนิท และยังไม่ทันคำนึง มันก็ตบปาแปะๆ กวนประสาท

‘ไม่เป็นไร กูเข้าใจ พวกอาร์ตติสต์ส่วนใหญ่แปลกๆ อยู่แล้ว แค่ชอบเพศเดียวกันนี่จื๊บๆ แต่อย่าชอบกูก็พอ กูรับความรู้สึกมึงไม่ได้จริงๆ’

อิทธิขากน้ำลายเลียนแบบอาม่าแทนคำตอบ จากนั้นเตะตัดขาเพื่อนแก้รำคาญ

เขาก็ไม่รู้ว่าความรู้สึกตื่นเต้นและการมี ‘เรตาร์ดตรวจจับฟีกุล’ เรียกว่าชอบได้หรือไม่ เพราะพวกเขาไม่เคยคุยกันเลยสักครั้ง ถึงได้บอกว่าเขารู้จักกุลวัตฝ่ายเดียว ส่วนอีกฝ่ายน่าจะสนใจแค่ภาพวาดที่ตนซื้อไป

ที่สำคัญ ภาพที่ขายกับทางโรงเรียนไม่มีชื่อคนวาดกำกับ กุลวัต

น่าจะไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเจ้าของภาพเป็นใคร

เขาคิดไม่ออกว่าความชอบของคนเราเกิดขึ้นง่ายตายขนาดนั้นเลยหรือไม่ แต่สายตาของเขาก็ยังคงมองหากุลวัตเรื่อยมาจนถึงม.ห้า เทอมสอง ซึ่งหมายความว่าตอนนั้นพี่กุลต้องอยู่ม.หกแล้ว

หลังจากเพื่อนตัวแสบแอบสืบจนรู้ว่ากุลวัตจะเรียนต่อสายแพทย์หรืออะไรสักอย่าง ซึ่งน่าจะเป็นเส้นทางที่ไม่มีวันเวียนมาบรรจบกับเด็กสายศิลป์อย่างเขาแน่นอน จากที่เอาแต่แอบมองมาปีเศษๆ อิทธิก็เริ่มไขว่เขวกับคำยุส่งนั้นอย่างจริงจัง

‘สู้หน่อยสิวะ อย่าให้เสียแรงที่กูเชียร์ บอกไปเลย!’

ชอบจริงๆ หรือเปล่าก็ไม่รู้ หรืออาจแค่ปลื้ม? ความรู้สึกนี้ใครตรึกตรองที่สำคัญ เขาจะชอบรุ่นพี่ผู้ชายสักคนได้หรือ?

แต่ถ้าไม่พูดไป ซาดนี่ก็คงไม่ได้พูดแล้ว และถ้าพูดไป อย่างน้อยๆ เราน่าจะไม่ได้เจอกันอีก ถึงหน้าหงายก็คงไม่อายมากนัก

ดังนั้นในวันก่อนรับประกาศนียบัตรของเด็กม.หก อิทธิจึงไปหากุลวัตในสวนหย่อมระหว่างตึกเรียนม.ต้นและม.ปลาย ทุกอย่างเป็นดังที่เขาเฝ้าสังเกตมาปีเศษ ตอนพักเที่ยงกุลวัตจะกินข้าวและนั่งเล่นกับกลุ่มเพื่อนอยู่ราวยี่สิบนาที ส่วนเวลาที่เหลือจะหลบไปนั่งอ่านหนังสือเตรียมสอบคนเดียว

อิทธิพบพี่กุลคนนั้นอย่างง่ายดาย ตอนที่เดินไปพัก อีกฝ่ายเงยหน้ายิ้มให้เหมือนการยิ้มเป็นหนึ่งในประสาทอัตโนมัติ แต่แววตาบอกชัดว่าประหลาดใจ

“เอ่อ...หวัดดีครับ” เขารวบรวมความกล้า พูตรวดเดียวทั้งชื่อนามสกุล ชื่อเล่น และบอกว่าตนเรียนอยู่ห้องไหน

จากนั้น... ปล่อยเบลอ

หลังฟังเขาพาล่ามทั้งหมดนั้นจบ กุลวัตก็ยังคงดูไม่เข้าใจดังเดิม
อิทธิสฤตหายใจรวบรวมความกล้า บอกลาหน้าหน้าของตัวเอง
ที่มีลางว่าคงย่อยยับ

เพื่อนแหวของเขาบอกว่า ‘นี่ไง มึงบอกๆ เขาไปเหอะ แคว่ปลื้ม
หรือชอบหรือห่าอะไรก็ได้ แล้วเอาของที่ระลึกให้ เขาไม่ตอบรับมึงหรอก
แต่อย่างน้อยจะได้จำมึงได้’

คำแนะนำของเพื่อนโคตรเพื่อเจ้อ ให้ตายเขาก็สารภาพรักอะไร
นั่นไม่ออกจริงๆ สารภาพโง่ๆ ว่า ‘ผมชอบพี่’ แล้วสำเร็จมีแต่ในละคร
เท่านั้น เขาไม่ควรมายืนแต่อยู่ตรงนี้เลย

‘ถ้าไม่กล้า มึงแค่ให้ของที่เขาสอบก็ได้ เขาคงไม่ปฏิเสธของกิน
หรอก’

ระหว่างนั้น สายตาของรุ่นพี่ยังคงจับจ้องตรงมา แววดาอ่านยาก
คาดเดาไม่ถูกเหมือนไม่รู้ว่าเขาต้องการอะไร

อิทธิรวบรวมความกล้าสุดชีวิต ยื่นช็อกโกแลตบาร์นำเข้ายี่ห้อหนึ่ง
พร้อมน้ำส้มอัดแก๊สใส่แก้วพลาสติกที่เห็นคนคนนี้ชอบซื้อไปให้

“นี่ครับ ผมซื้อมาฝาก คือผมขอ...”

เด็กแหวหัวเกรียนที่ยังไม่พ้นชั้นประถมวิ่งมากระแทกหลัง ตัวเขา
เซกลงไปข้างหน้า แม้แต่ศอกก็เหวี่ยงพรวดขึ้นโดยไม่ตั้งใจ

พริบตาันอิทธิก็นึกถึงประโยคที่ว่า ‘แรงคือปริมาณที่กระทำต่อ
วัตถุ’ ก่อนก่นด่ากฎฟิสิกส์ระยำที่ผุดขึ้นผิดที่ผิดเวลา โดยที่ไม่เคยผุด
ขึ้นมาเวลาสอบวิทยาศาสตร์พื้นฐานบ้าง

หากเป็นในละคร ซ็อตนี้พระนางควรล้มทับกัน สบตาหวานซึ่ง
เปิดเพลงประกอบเพดอินมา แล้วแพนกล้องไปรอบๆ เสมือนโลกนี้มีแค่
สองเรา

แต่ในความเป็นจริง อิทธิพิงรดาหน้าสัมผัสบนศีรษะรุ่นพี่ แม้จะจบด้วยการล้มทับจริง ๆ ทว่าเขายืนอยู่ และอีกฝ่ายนั่งต่ำกว่า ซัดต่อมาเข้าของอิทธิที่ไถลล้มไปจึงเสียกระแทกกลางเป้ารุ่นพี่ข้างห้องที่นั่งอ้าขาตามปกติเข้าเต็มรัก

เสียงร้องโหยหวนดังขึ้นพร้อมกับที่เขาคว้าขอบโต๊ะไว้ หน้าซบอยู่บนอกอีกฝ่าย หากตัดเสียงไป ภาพก็เกือบสวยแล้ว ตัดขาดนิดหน่อยที่มือของรุ่นพี่ซึ่งระดมตบไหล่เขายิก ๆ เหมือนกรรมการมวยตบพื้นนับถอยหลัง

อิทธิยังมีนั่ง ความเปื่อยขึ้นของน้ำสัมผัสผ่านมาถึงเสื้อเขาเหนียวเหนอะเย็นเยิบ แต่หนึ่งหน้าของเขาที่เพ่งป่นปีไม่เหลือซากกลับร้อนผ่าว

ในที่สุดกุลวัตก็คำราม “เอาเข้า...ออกไปจากโซฟาได้แล้ว!”

จนถึงตอนนี้อิทธิก็ยังไม่แน่ใจว่าพี่กุลจะจำเขาในฐานะไหน ระหว่างเด็กข้างห้องที่เอนน้ำสัสมรดหัวตนในวันสุดท้ายของชีวิตนักเรียน หรือไอ้เวรที่เอาเขาเสียใจเจ้าตัว

เสียงร้องนั้นเรียกให้คนอื่น ๆ มามุง ซึ่งในนั้นก็มียกเพื่อนของกุลวัตด้วย ถึงเขาไม่ต้องทนกระอักกระอ่วนชดเชยความเจ็บหายที่ก่อ เพราะเพื่อนของอีกฝ่ายจัดแจงهامไปเรียบร้อยแล้ว แต่เขายังรู้สึกเหมือนโลกถล่มลงมา และน่าจะถล่มไปพร้อมโซฟาพี่กุลนั่นแหละ

ปีนั้นแพลตฟอร์มอย่างเฟซบุ๊กยังไม่เกิด ไลน์ยังไม่มี แต่ถึงมีเขาก็ไม่มีหน้าติดต่อไปหากุลวัตแน่นอน แม้แต่เพื่อนนรกที่เชียร์นักรหา ยังล้อเขาเรื่องนี้ยันเรียนจบ

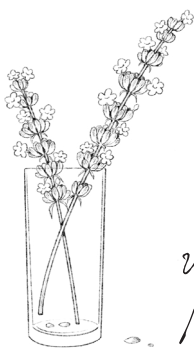
ประตูลังร้านเปิดผางดึงอิทธิกลับมาสู่ปัจจุบัน ใบหน้าของ

กุลวดียังเจียมใจเหมือนในอดีต แม้ทรงผมและองค์รวมจะเติบโตขึ้นตามวัย

“มาขอบคุณยาย รบกวณชิ่งน้ำหน้าตรงนี้ก่อน แล้วเดี๋ยวผมขอวัดความดันกับซักประวัติอีกหน่อยก็เสร็จแล้ว”

อาม่าของเขาทำเสียงในลำคอที่ไม่รู้ว่าตอบรับหรือแค่เห็นสมควร ส่วนอิทธิยาภามุดลงไปขุดหน้าตู้กระจกยา ภาวนาสูดชีวิตขออย่าให้อีกฝ่ายจำหน้าตนได้

ใครจะรู้ล่ะวะว่าพี่กุลคนนั้นจะเสือกมาอยู่ที่ร้านยาหน้าปากซอยบ้านเขา!

บทที่ 2

พิถีพิถัน देखनไว้ทำไ

“ความดันสูงนิดหน่อยนะครับ” ชายหนุ่มในเสื้อเชิ้ตเรียบกริบ
กล่าวอย่างสุภาพ “ระยะนี้กินเค็มบ่อยไหมครับ”

“ก็ไม่ใช่”

“ปกติกินอะไรประมาณไหนหรือครับ”

“ข้าวต้มบ้าง น้ำเต้าหู้บ้าง” อยู่ๆ อาม่าก็หันขวับมาหา “อาต้อง
มีอะไรอีกนะ”

อิทธิที่พยายามทำตัวกลมกลืนกับผนังสะดุ้งเล็กน้อย และยังมีด
คอนเซ็ปต์กัมมาเหรียญของตนไว้อย่างเหนียวแน่น “เอ่อ...มีปลาทอด
บ้างครับ กับพวกเกี่ยมไฉ...”

“อ้อ ใช้พวกผักกระป๋องหรือเปล่าครับ อาจจะเป็นตรงนั้นนะ”
กุลวัตพิมพ์คำครุ่นคิด จากนั้นหันความสนใจกลับไปท้อมา “ลองลดอาหาร
สำเร็จรูปกับอาหารกระป๋องดูนะครับ บางทีของพวกนี้มีโซเดียมมาก
ไม่ดีต่อความดันเท่าไร คุณยายมีอาการมึนๆ หรือเวียนบ้างไหมครับ”

“ตอนเนี่ยเลย มึน” อาม่าตอบหน้าตาย

กุลวัตตื่นตัวขึ้นมาทันที “มีหรือครับ เป็นแบบ...”

“ปกติอ้วกข้าวตังกะหกโมง นี่แปดโมงกว่าแล้ว ไม่น่าได้ใจ รุ้ย ลื่อนี่ถามแปลก”

คุณเภสัชฯ ทำยิ้มตกกลางทางเป็นครั้งแรก ส่วนอิทธิธียากมุดลง ไปล้างตู้ยาหรือผนังอย่างอับอาย

อาม่า ไว้หน้าพี่เขาหน่อยได้ไหมครับ!

อึดใจเดียวเภสัชกรหนุ่มก็กลับมายิ้มแย้มตามเดิม ก่อนเบน สายตามาทางเขา “เอ่อ ที่ถามน้องคนดูแลไปทางโทรศัพท์ เห็นว่าที่บ้าน ไม่มีเครื่องตรวจไข้ไหม ยังอยากให้คุณยายเจาะระดับน้ำตาลไหมครับ”

อิทธิกัศริมฝีปากตัวเองแรงขึ้น ชมอารมณ์อับอายและพยายาม รวบรวมความกล้า “ร...รบกวนด้วยครับ”

“ทางญาติอยากทำอะไรไหมครับ เรามีอุปกรณ์ให้” อีกฝ่ายหันไป หยิบอุปกรณ์ต่างๆ วางลงบนตู้กระจก “หรือถ้าต้องการ ผมช่วยทำให้ ก็ได้ครับ”

“ใครจะทำก็รีบเข้า เร็ว อ้วกจะซีءแล้ว” อาม่าแทรกเนือยๆ ทำเอาอิทธิเกือบกัดปากตัวเองจนได้เลือด

ตอนนั้น น้ำเสียงสุภาพน่าฟังของคนจากร้านขายยาให้คำแนะนำ คร่าวๆ ว่านอกจากมารับยาโรคประจำตัวแล้ว ทางร้านจะให้บริการ วัดความดันและมีเครื่องตรวจน้ำตาลที่ปลายนิ้วให้ฟรีๆ ด้วย หลังได้ยิน คำว่า ‘ฟรี’ และเห็นว่าเป็นเรื่องสุขภาพของอาม่า เขาก็ตอบตกลงทันที คุณเภสัชฯ เสียงุ่นงันลงจึงกำชับว่าอย่างนั้นให้มาช่วงเช้าก่อนกินข้าว เพื่อให้ระดับน้ำตาลตรงตามความจริง

แต่ถ้าเขารู้ว่าคนจากร้านขายยาที่โทรศัพท์มานัดเวลากับเขา คือกุลวัต เขาคงไม่เดินตามอาม่ามาหรอก!

“เอ่อ...ฉันผมทำให้ นะครับ” คงเพราะเขาไม่ตอบสักที คนที่รออยู่ถึงอาสาเอง

อิทธิบริบผกศีระะวัจ ทั่วทั้งที่ยังก้มหน้า แต่ดูท่าเงศีกรประจำรำนจะไม่คิดอะไร ทางตาของคนที่ยายามก้มหน้านับจำนวนแผ่นกระเบื้องรอบ ๆ ซ้ำเป็นครั้งที่สี่ค่อย ๆ ยกขึ้นมองไปทางคนที่เพิ่งสวมถุงมือยางเหยาะแอลกอฮอล์ใส่ลำสืออย่างชำนาญ แล้วแบมือเป็นเชิงขออนุญาต

“รบกานคุณยายส่งมือมาหน่อยนะครับ”

กุลวัตใช้เข็มปากกาเจาะเลือดปลายนิ้วอำมาหยดลงแผ่นสี่เหลี่ยมเล็ก ๆ ที่เสียบอยู่ในอุปกรณ์บางอย่างอย่างคล่องแคล่ว จากนั้นส่งลำสืออีกก้อนที่เตรียมไว้ให้กดซับเลือดที่ปลายนิ้ว

เพียงแวบเดียวใบหน้าเปื้อนยิ้มก็เงขึ้น “ร้อยสิบ ใช้ได้เลยครับ”

“แน่นอน อ้วนดูแลสุขภาพตัวเองสิ” อำมายึดดอกตอบ

อิทธิกรลกตา ไม่อยากขัดว่าถ้าอำมา ‘ดูแลสุขภาพตัวเองดี’ อย่างที่บอกจริง ๆ จะลงเอยด้วยการเป็นเบาหวานทั้งที่ไม่มีกรรมพันธุ์ได้อย่างไร

กุลวัตที่คงเริ่มชินกับหญิงชราขวานผ่าซากเอาแต่ใจคนนี้แล้ว ก็หัวเราะเช่นกัน “ครับ ดีมากเลย ผู้ป่วยเบาหวานหลายคนคุมน้ำตาลเองไม่ได้ ก็ต้องไปโรงบาล ให้หมอช่วยคุมนักอีกที”

“ที่อ้วนไปหาหมอให้หมอนัก อ้วนเคยได้ยินคงไข้โดนด่าเบ้งด้วย ชูย...”

กุลวัตหันมาเล็กน้อยราวกับอยากซักถามเพิ่มเติม แต่อิทธิสร้างมองไม่เห็น ก้มหน้ากดมือถือง้วนโดยไม่สบตาใคร

เขารู้ว่าเสียมารยาท แต่ไม่รู้จะท้ออย่างไรให้ดีกว่านี้เหมือนกัน ไม่ได้เตรียมใจจะมาเจออดีตรุ่นพี่เลยนี่หว่า!

ในที่สุดกุลวัตก็เลิกเหลือบมอง “รักษาระดับน้ำตาลไว้ประมาณนี้

นะครับคุณยาย แต่นอกจากนี้ะวังเรื่องความดันเพิ่มหน่อย ตามกำหนดที่โรงพยาบาลแจ้งไว้ยังอีกสามเดือนก็จริง แต่ถ้ามีอาการผิดปกติมาลองวัดที่นี้ได้ทุกเมื่อนะครับ ถ้าความดันสูงผิดปกติเกินไป ผมจะได้ประสานกับทางโน้นและอาจขอให้ไปตรวจที่โรงพยาบาลเร็วกว่ากำหนดระหว่างนี้ลองดูแลเรื่องอาหารแล้วออกกำลังกายเบาๆ อย่างเดินเล่นหรือกำมือแบมือเพื่อยืดเส้นง่ายๆ คุณะครับ”

เสียงสนทนาเงียบหายไป กุลวัดหันไปจัดยาโรคประจำตัวของอาม่าลงถุงผ้าที่เตรียมมา อิทธิจึงเหลือบตาขึ้นจากมือถือซ้ำๆ เพื่อพบว่าอาม่ากำลังหรีตามองอยู่

“อาต้อง มือถือมั่งมีอะไรลี กตอยู่ลาย แพงลื้อเพชฯ มารีใจ”

อิทธิก็ดลันตัวเองโดยไม่ตั้งใจ บางทีก็ไม่เข้าใจว่าทำไมอาม่าที่เล่นมือถือไม่เป็นและอ่านอะไรไม่คล่องถึงต้องว้ยรุ่นล้าหน้าคนอื่นขนาดนี้

“ไม่ใช่ครับม่า” หลังตอบเสียงอ่อย หางตาก็เหลือบไปทางกุลวัดที่ยังก้มจัดยา แล้วถอนใจเฮือกใหญ่

อาม่าของเขาตรวจพบว่ามีภาวะเบาหวานเมื่อปีที่แล้ว หลังจากที่อยู่ๆ ก็ชักมือสั่นตัวสั่น ต่อให้ยังไม่หมดสติแต่ก็อาการน่าเป็นห่วงมาก ตีว่าตอนนั้นอาม่านั่งอยู่บนโซฟานุ่มๆ จึงไม่ได้ล้มฟาดไป หลังเรียกรถพยาบาลส่งห้องฉุกเฉิน พบว่าระดับน้ำตาลขึ้นสูงผิดปกติเฉียดสามร้อย หมอจึงไม่ต้องเสียเวลาวินิจฉัยเลยว่าเกิดจากอะไร

เพราะเป็นคนหัวเก่าที่ไม่นิยมเข้าโรงพยาบาลตรวจสุขภาพหรือพบหมอโดยไม่จำเป็น ประกอบกับคนในบ้านต่างออกไปทำงานกันหมด ช่วงกลางวันเมื่ออยู่คนเดียว อาม่าจึงหยิบขนมหยิบผลไม้กินตามใจชอบ ไม่มีใครเอะใจสักนิดว่าระดับน้ำตาลของอาม่าผิดปกติ คิดถึงเรื่องวันนั้นที่ไรเขาเป็นต้องมือไม้เย็นเฉียบ ได้แต่คิดว่าโชคดียี่วันเกิดเรื่อง

เป็นวันเสาร์ และเขาก็อยู่บ้าน

ในภายหลัง เมื่ออิทธิพยายามชักว่าเคยรู้สึกผิดปกติก่อนไหม
อาม่ายังเฉยใจว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย หลังชักหนักหน่อยก็เริ่มไวยวาย
ด้วยความรำคาญแถมเสียหน้า

‘ลื้อจาไวยทำไมนัก อี้ยังไม่ตาย!’

‘แล้วจะให้ไวยหลังม่ายรีใจ!’

น้องสาวของเขาออกมาห้ามมวยอีกแรง โดยมีแม่ยืนกอดอก
หวดขมับด้วยความหนักหนามากกว่าเป็นกังวล นั่นคงเป็นไม่กี่ครั้งที่
คนใจเย็นอย่างเขาโมโหจัด อาม่าก็โมโหที่เขามาไล่เสียงรวากับตัวเอง
เป็นเด็ก หลังทะเลาะกันโครมครามจนอาม่าจะไข้ไม่เท่าพาด อิทธิก็
ร้องห่มร้องไห้เหมือนเด็กสามขวบ

สงครามระหว่างหลานและอาม่าจบลงตรงนั้น พอเห็นเขาร้องไห้
อย่างจริงจัง อาม่าก็ทำเสียงหงุดหงิดใจ แล้วไปไล่หาลูกอมกับขนมที่ซุกไว้
มากองเรียงบนโต๊ะรับแขกกลางบ้าน

‘เออ ๆ อี้เล็กกินหมกนี้เลย เล็กล่อง เปิงผู้ชายล่องหาอะไรนั้!’

หลังออกจากโรงพยาบาล ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะกล่อมอาม่า
ที่ขาดการไปหาหมอให้ยอมไปโรงพยาบาลเดือนละหนได้ โดยเฉพาะว่า
โรงพยาบาลรัฐเต็มไปด้วยคนไข้ที่มารอรับบริการ บางคนถ่อสังขาร
ออกจากบ้านกันตั้งแต่ตีสี่ เวลาที่ต้องพาอาม่าไปหาหมอ น้องสาวจึงต้อง
ขับรถพาเขาและอาม่าไปส่งตั้งแต่ตีห้าครึ่ง จากนั้นจึงไปทำงานต่อ

อารินบอกข้า ๆ ว่าเวลาไปส่งเขาและอาม่าที่โรงพยาบาลเป็นวัน
ที่ทำงานคุ้มเงินเดือนครูที่สุดแล้ว งานเสร็จเร็วกว่าปกติ และมีเวลาเหลือ
พอให้ออกไปซื้อกาแฟที่ปากซอยโรงเรียนก่อนกลับมารับแถวเข้าด้วย

ดังนั้นหลังรักษาระดับน้ำตาลอยู่นานเป็นปี และผลออกมา

เป็นที่พอใจ เมื่อโรงพยาบาลสอบถามเขาว่าจะให้อาม่าไปเข้าโครงการ
รับยาในร้านละแวกบ้านหรือไม่ อธิจึงตอบตกลงโดยไม่ลังเล

แน่ละ เขาจะรู้ได้อย่างไรว่าคนในร้าน ‘เภสัชดูแลด้วยใจ’ ที่อยู่ใน
รายชื่อร้านยาใกล้บ้าน และยังชื่อน่ารักอบอุ่นปานนี้จะเป็นฟักุลที่เขาเคย
ก่อวีรกรรมเอาไว้

“...ครับ...น้องครับ”

อธิรู้สึกตัว ปลายนิ้วที่เย็นด้วยไอแอร์แต่ละลงบนท่อนแขน หลัง
เงยหน้ามาเห็นกุลวัตในระยะใกล้ เขาก็สะดุ้งเขือก

ที่จริงก็ไม่ได้ใกล้ขนาดนั้น เพราะตรงกลางยังมีตู้ยาแบบใส
ในระดับอกตั้งขวาง แต่เขาพยายามรักษาระยะห่างไม่ต่ำกว่าหนึ่งเมตร
ตั้งแต่หลังเดินเข้ามา ความใกล้ระดับนี้ทำเอาหัวใจแทบกระดอนออก
ทางปากได้

“ขอเบอร์หน่อยสิครับ”

“ห...หา?” อธิเบิกตาก้าง เกือบก้าวถอยหลังปล่อยไก่ตัวเบ้อเริ่ม
แล้ว ถ้าไม่ได้ยินประโยคถัดไป

“คือที่แจ้งมากับทางโรง’บาลมีแค่เบอร์บ้าน แต่พี่ต้องขอเบอร์
ติดต่อคนดูแลใกล้ชิดของผู้ป่วยไว้หน่อยนะครับ น้องน่าจะดูแลคุณยาย
เป็นหลักใช่ไหม” กุลวัตยังคงดูเป็นการเป็นงานและสุภาพ ไร้ท่าทีผิดปกติ
ใดๆ ทั้งสิ้น “ขอทราบชื่อด้วยนะครับ”

อธิกะพริบตาปริบ ความเข้าใจมาพร้อมความโล่งอก และยังปน
ความรู้สึกประหลาดอีกอย่าง

ชื่อ? ตอนนั้นเขาเคยบอกชื่อจริงและชื่อเล่นของตนให้อีกฝ่ายรู้
ตั้งใจจะสารภาพให้จบๆ ไป แต่นั่นแหละ พังไม่เป็นท่า

ผ่านมาสิบปีแล้ว ถึงบอกไป ปานนี้ฟักุลก็คงจำไม่ได้แล้ว

“เมมว่าตองก็ได้ครับ ชื่อตอง” คนชื่อตองในโลกนี้ไม่ได้มีแค่เขาคนเดียว ชื่อนี้เขามั่นใจ ไม่มีอะไรผิดพลาดแน่นอน

กุลวตั้ย้มยิ้มเหมือนไม่รับรู้ความผิดปกติใดๆ เป็นรอยยิ้มพิมพ์เดียวกับเมื่อสิบปีก่อน สุขภาพและเป็นมิตร ชวนให้คนมองสบายใจ

อิทธิรับโทรศัพท์ค่ายผลไม้เครื่องใหม่เอี่ยมมากดเบอร์ของตนลงไปเจียบๆ ต่อสู้กับความปั่นป่วนในหัวใจของตน

นิบหายแล้ว... พอมารู้ทันก็กลัวๆ เขารู้ทันที่ว่าอาการตื่นเต้นแปลกๆ และ ‘เรดาร์ตรวจจับฟีกุล’ ในสมัยก่อนของตนไม่ได้เสื่อมถอยลงเลย

“มีไลน์ไหมครับ” เสียงทุ้มนุ่มถามต่อ ละมุนหูจนอิทธิที่กำลังมึนงงต่อสู้กับความรู้สึกของตัวเองในอดีตและตัวเองในปัจจุบันต้องเงยมอง

ไม่รู้ว่าเขาปล่อยเดดแอร์นานเกินไปหรือเผลอมองอีกฝ่ายด้วยแววเคลิ้มลอย กุลวตั้ยิ้มชะงักและอธิบายเพิ่ม

“คือถ้ามีข่าวสารดีๆ บทความที่น่าสนใจ โปรโมชันจากร้าน หรือมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายยังไง พี่จะส่งข้อมูลให้นะครับ เดี่ยวนี้เราใช้โซเชียลพวกนี้เพื่อความสะดวกกันแล้ว”

“อ้อ...” อิทธิพยักหน้าอย่างมึนงง แต่ก็คิดว่าสะดวกดีเหมือนกัน “แอดไลน์จากเบอร์ได้เลยครับ เหมือนกัน”

เขาส่งโทรศัพท์สนนราคาหลายหมื่นคืน หลังเจ้าของรับไปพริบตาถัดมาก็รู้สึกถึงแรงสั่นในกระเป๋ากางเกง

กุลวตั้ย้มให้ ดวงตาเปล่งประกายอ่อนโยนราวกับหลุดมาจากนิยายสักเรื่อง

“เพียงเบอร์ตัวเองไปนะครับ ถ้ามีปัญหาอะไรโทรหาได้เลย”

อิทธิกำลังจะถามว่าปัญหาอะไร อีกฝ่ายกลับเลื่อนหน้าจอ

อามาให้แทนการตัดบท

“ยาของเดือนนี้เรียบร้อยแล้ว อย่าลืมสังเกตเรื่องอาหารอย่างที่เดือนนะครีบ หรือถ้าไม่มั่นใจ คุณยายเหมือนจะยังมีอาการผิดปกติให้มาลองวัดความดันหรือเจาะน้ำตาลที่ร้านได้เลย ตรงนี้ไม่มีค่าบริการ ถ้ามีปัญหาจริง ๆ พี่จะได้ประสานแนะนำให้ไปตรวจเพิ่มเติมที่โรงพยาบาลก่อนจะมีสัญญาณอันตรายอะไร”

อิทธิกัมหน้าก้มตากล่าวขอบคุณ ยกมือไหว้ลวก ๆ และรีบชวนอามากกลับบ้าน จนกระดิ่งหน้าประตูส่งเสียงกังวานใสราวกับจะบอกลาพวกเขา ลมหายใจที่ก่อนหน้านี้ฝืนกลั้นไว้ค่อยผ่อนเข้าออกคล่องคอกว่าเดิม

แต่หลังเดินไปสองก้าว เขาก็นึกขือเท็จจริงบางอย่างได้

ไลน์ของเขาใช้ชื่อจริงและชื่อเล่นรวมกันว่า Tong.Itthi

ถึงเรื่องนั้นจะผ่านมาสิบปีถ้วนแล้ว เขากลับไม่รู้และไม่กล้าเดาจริง ๆ ว่ากุลวัตรู้จักทองที่เป็นผู้ชาย และมีชื่อจริงว่าอิทธิกีกคน แล้วชื่อเขาจะสะกดส่วนไหนในความทรงจำเข้าหรือไม่

อิทธิรีบหยิบมือถือขึ้นมาดู เพื่อพบตัวแจ้งเตือนจากโปรแกรมแชทสีเขียวที่บอกว่ามีเพื่อนใหม่เพิ่มเข้ามาในรายชื่อแล้ว

ในหัวเขาดอนนี้มีแต่คำว่า ‘ฉิบหาย’ สะท้อนไปมา

ฉากที่ตนแนะนำชื่อนามสกุล ชื่อเล่น และชั้นเรียนของตัวเองแบบโง่ ๆ วาบกลับเข้ามา จังหวะที่ยืนพูดต่อหน้าพี่กุลในวันสุดท้ายที่อีกฝ่ายเป็นนักเรียนนั้นแหย่พอ ๆ กับเวลาที่ต้องแนะนำตัวก่อนรายงานหน้าชั้นเลย

และกรณีนี้ยิ่งแยกว่า โดยเฉพาะว่าคุณไม่ได้แค่ออกไปรายงานหน้าชั้น แต่เอน้ำส้มรดหัวและตอกไข่ฝายนั่นไปด้วย

จะจำได้ไหม? ฟีกุลจะรู้ไหมนะ?

“อ๊อัย ฟัก...” อิทธิทรุดลงนั่งยองๆ กลางทางเดินอย่างอดไม่ได้ ไม่เคยรู้สึกว่าเป็นเรื่องชวนหัวบัดชบขนาดนี้มาก่อน

“ลื้อเป่งบ้าอะไรเนี่ย!” อาม่าใช้ไม้เท้าเขี่ยหลังด้วยแรงที่ค่อนข้างไปทางเคาะกระดูกสันหลังมากกว่าสะกิด “อยู่ๆ ลงไปนั่งชี้ทำไม หน้าอาย ขายชี้หน้า! ลุก! อ้าวหิวข้าว!”

ชากลับ พวกเขาแะแะแผงขายน้ำเต้าหู้เพื่อรับของจากร้านแปะชอบ้านริมถนนสายหลักในซอยชุมชนเป็นบ้านชั้นเดียว ด้านหน้าตั้งแผงขายของกินพื้นที่ถนนเล็กน้อย ด้านหลังเป็นตัวบ้าน หลังหักทลายกันอีกรอบ และถามอาการของอาม่าเรียบร้อย แปะชอกก็ตะโกนเข้าไปในบ้าน

“แจง! เอาถุงที่แขวนไว้ข้างในมาหน่อย!” จากนั้นแปะชอกก็จ้องหน้าเขา “เอ้อ วันนี้ลื้อไม่ไปทำงานหรือ”

ในสายตาของผู้ใหญ่วัยเกินหกสิบ คนอายุสี่สิบกว่า หากไม่อยู่ที่มหาวิทยาลัยก็ต้องขับรถหรือไหนดรถเมลไปบริษัทแล้ว ไอ้หนุ่มที่แปดโมงกว่ายังใส่เสื้อกันแดดหิ้วถุงเหียงอย่างเขานี้ย่อมชวนให้คนสูงวัยข้องใจอย่างไม้อาจเสี่ยงได้

“ทำที่บ้านครับ” อิทธิยิ้มตอบตามมารยาท

แปะชอยังคงทำหน้าที่เหมือนทุกครั้งที่เขาบอกว่าทำงานที่บ้าน “วาดรูปนะอะระ”

“ก็...ประมาณว่าทำตัวอย่างงานหลาย ๆ ชิ้นไปให้ลูกค้าเลือกครับ”

“ได้เงินเยอะไหม”

“จนกว่าจะผ่านนะครับ” คำถามนี้ชวนปวดตับนัก งานของเขา

เรียกรวม ๆ ว่าเป็นกราฟิกดีไซน์เนอร์ แต่เรียกให้ตรงกว่านั้นคือทาสที่ชะตา
ขึ้นลงตามบริฟและอารมณ์ลูกค้า ไม่ก็ผู้บำเพ็ญวิชาฝึกความอดทน

แปะซอยังขมวดคิ้วหน้ายุ่ง ก่อนโบกมือปัด ๆ ว่าช่างและหันไป
ตะโกนซ้ำ “แจง! ไม่ได้ยินอ้าวอะ!”

“น้องแจงปิดเทอมแล้วหรือครับ” อิทธิเปลี่ยนเรื่องคุย ก่อนที่
แปะซายน้ำเต้าหู้จะนึกได้และถามต่อว่าทำไมทำงานแล้วไม่ได้เงินทันที

“เปล่า วันนี้อีไม่สบาย” สีหน้าอีกฝ่ายหงุดหงิด “รอเดี๋ยวนะ อ้าว
ไปหยิบเอง...เอ้า”

อิทธิมองผ่านแผงขายของเข้าไป เห็นเงาตะคุ่มของเด็กสาววัยรุ่น
ตัวสูงคนหนึ่งเดินออกมา หน้าตายบ่นย่นซัดเขียวไม่สบอารมณ์ และ
หน้าไม่รับแขกพอกัน

“หูลือหนวกริใจ” แปะซอหันไปเล่นงานหลาน

“ก็ได้ยินแล้วไงง รอน้อยไม่ได้หรือ”

อิทธิล้วงเงินส่งให้ ส่วนอาม่าชะโงกหน้ามากระซิบ “ฮู้ย ชาอี
สวยน้อ”

“อาม่า...” ใบหน้าของหลานชายบิดเบี้ยวเล็กน้อย “อยากให้ผม
เข้าคุกริใจ”

น้องแจงใส่กางเกงขาสั้นเหมือนยังอยู่ในชุดนอน ขาเรียวยาว
น่านมองก็จริง แต่นั่นเด็กอายุสิบเจ็ด!

“มองไว้ อย่าเพ็งแถมเซ่” อาม่าฉีกยิ้มเหมือนสืมหิว “เนีย เหมือน
อ้าวสมัยสาว ๆ”

คนฟังทำเป็นไม่ได้ยิน และรีบส่งเงินให้แปะซอที่เริ่มขมวดคิ้ว
ถลึงตาเหมือนแอบฟังบทสนทนาอยู่ ความรู้สึกเย็นสันหลังวบบอกเขา
ว่าเขายังอยู่ตรงนี้อีกพักหนึ่ง เขาต้องตกเป็นผู้ต้องสงสัยฐานพรางผู้เยาว์

แน่นอน

“ไปมา กินข้าวกัน”

อาม่าเหล่มองราวจะดำหน้าเป็นผู้ชายใจเสาะ แต่เขาถูกมองแบบนั้นจนชินแล้วจึงเมินเสีย และรีบจำอ้าวกลับบ้าน

บ้านของพวกเขาคือบ้านชาวเขาในซอยถัดไปอีกเจ็ดซอย ไร่บ้านที่เคยเป็นสื่อน้ำเงินเริ่มสืบลอกจนเห็นสนิม เป็นบ้านธรรมดาที่สุดหลังหนึ่ง ลานหน้าชาวเขาสีตอนนี่ว่างโล่งเพราะอารินขับรถไปทำงานแล้ว เวลาแปดโมงกว่าแม่คงยังไม่กลับจากแผงขายของที่ตลาดหน้าวัดท้ายซอยในบ้านมีเพียงพวกเขา หลังจัดแจงล็อกบ้าน อิทธิก็เดินเข้าครัวไปเทน้ำเต้าหู้ใส่แก้วให้อาม่า

“มา กินยาก่อนนะ เตียวเท้าน้ำเต้าหู้ให้”

อาม่าตอบกลับทันทีว่า “รู้แล้ว อ้าวเบ๊เด็กอะไระ!”

อิทธิหัวเราะโดยไม่ต่อปาก หลังจากยกมือเข้าไปให้ เขาค่อยวกกลับมาในครัว เทอีกถุงแล้วชดซ้ำๆ

ยามเช้าเริ่มขึ้นอย่างเรียบง่าย เจียบสงบเหมือนทุกวัน

ระหว่างตีมน้ำเต้าหู้ มือหนึ่งก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาอย่างอดไม่อยู่ ข้อความที่แจ้งว่าในรายชื่อมีเพื่อนเพิ่มมาใหม่ยังค้างอยู่ที่เดิม เขาสไลด์ทิ้งแล้วก็หันมาถอนใจ ไว้อาลัยให้ความโง่ของตน

แต่ก็ใช่ว่าจะไม่อยากรู้

รูปโปรไฟล์ของกุลวัตในไลน์เป็นรูปเจ้าตัวโนสื่อยึดธรรมดา หันข้างเอียงหน้ายิ้มให้กล้อง ดูเหมือนนักศึกษามากกว่าเภสัชที่ทำงานแล้ว แต่โลกช่างไม่ยุติธรรม นอกจากทรงผมและท่าทางสุขุมเป็นผู้ใหญ่ตามวัย รอยยิ้มและทุกส่วนยังดูดีสะดุดตาเหมือนเมื่อก่อนไม่มีผิด

ฟีกุลใช้ชื่อว่า Kulawat T. อยู่ๆ ข้อมูลในอดีตก็หลังไหลกลับมา

และอิทธิกีพบว่าตนยังจำนามสกุลของอีกฝ่ายได้

หลังเหตุสารภาพรักวិบัติของตนผ่านไป ถึงหลังจากนั้นจะมีสิ่งที่เรียกว่าเฟชบุ๊ก เขากลับไม่กล้าไปค้นหาและไม่มีเหตุให้ต้องค้น ชีวิตหลังเข้ามหาวิทยาลัยและเริ่มทำงานของเขายุ่งมาก หากไม่เจอกันวันนี้ ก็อาจไม่มีข้ออ้างให้นึกถึงอย่างที่เป็น

เขากดเข้าแอปตัวเอฟ พิมพ์ชื่อนามสกุลของกุลวัตเป็นภาษาอังกฤษโดยไม่คาดหวังนัก

แอดเคานต์หนึ่งโผล่มาในช่องค้นหาทันที เขาคิดถูก ฟีกุลใช้ชื่อนามสกุลจริงดังคาด

...แต่รูปโปรไฟล์เป็นรูปคู่กับผู้หญิงอีกคน

อิทธิกลั่นหายใจขณะเลื่อนลงมาว่าไม่พบรายละเอียดที่บ่งบอกร่องรอยชีวิตมากนัก ไม่แปลก เราไม่ได้เป็นเพื่อนกันบนเฟชบุ๊ก กุลวัตน่าจะล็อกชื่อมูลไว้

หัวใจที่ห่อเหี่ยวอย่างประหลาดวกกลับไปจับจ้องภาพโปรไฟล์ก่อนกดเข้าไปดูใกล้ๆ

ใบหน้ายิ้มแย้มของกุลวัตที่เอียงศีรษะจนชิดกับสาวคนนั้นสร้างความปั่นป่วนในใจอย่างประหลาด

แต่อย่างว่า พุดไปแล้วเราก็แทบไม่รู้จักกันเลย

เฮ้...เดี๋ยวก่อน...

สายตาของเขาสะดุดเข้ากับคอมเมนต์หนึ่งใต้รูปนั้น

‘พี่กว้างยังสวยเหมือนเดิมเลยวะ’

และคำตอบของกุลวัตคือ ‘อย่าม่อพี่กู’

พี่-สาว!

ใจที่แพบไปแล้วอยู่ๆ ก็กลับมาเต้นกระหน่ำอีกครั้ง หลังอ่าน

ข้อความบางข้อความในคอมเมนต์ เห็นว่าไม่มีใครพิมพ์อะไรในเชิงขู่สาวเลย อิทธิจึงแน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าไม่ใช่ 'พี่สาว' ในความหมายอื่น แต่เป็นพี่จริงๆ

พี่กุลมีพี่สาว... นั่นพี่สาว ไม่ใช่แฟน!

แล้วความตื่นเต็นก็กลายเป็นกระอักกระอ่วน เขายังมีน้องสาวเลย จะตื่นเต็นทำไมกัน

อิทธิยกแก้วชดให้หมด จังหวะนั้นโทรศัพท์ก็สั่นจากแจ่งเตือนนัดหมายงาน เขาสะดุ้งพลอลลายมือ น้ำหนักของโทรศัพท์เอียงผิดทางจนต้องรีบกำเข้าก่อนที่มือถือนจะตก

และนิ้วก็ไปจิ้มปุ่ม 'Like' บนโปรไฟล์อีกฝ่ายโดยไม่ตั้งใจ

หัวใจที่แพบไปก่อนหน้านี้ และเพิ่งกลับมากระชุ่มกระชวย ตอนนี้เป็นอันแข็งค้างหยุดทำงาน

แต่ไอคอนยกดนิ้วโป้งสีฟ้าแน่นๆ ยังไม่หายไปไหน

“เซี่ยยยย!!!”

“ไวยวายอะไรของลื้อเนีย! อ้าวจานอน!”

อิทธิลงไปนั่งกุ่มขมับข้างสองที่พื้นครัว อยากร้องแต่ร้องไม่ออกก่อนได้สติและรีบจ้มยกเลิก หวังว่าอีกฝ่ายจะยังไม่เห็น ในหัวมีแต่คำว่า 'บรรลัยแล้ว' ลอยเต็มไปหมด

ครู่ถัดมา อยุ่ๆ บนโทรศัพท์ก็มีข้อความแจ่งเตือน

Kulawat Thianthammanont sent you a friend request.

ณ จุดนี้ อิทธิถึงขั้นสะอึก น้ำเต้าหู้แทบไหลย้อนออกมา

นิบหาย นิบหายขั้นสุดแล้ว!

แต่วินาทีต่อมา เขาจึงเป็นอันว่ารู้ว่าที่จริงยังมีเรื่องที่เหนือกว่าสิ่งที่เรียกว่าความนิบหายขั้นสุดอยู่อีก

ข้อความขอสนทนาด้วยจากชื่อเฟซเดียวกันแต่งเข้ามาทาง
เมสเซนเจอร์ โห้หราบนหน้ารวมการแจ้งเตือนที่เขายังไม่กล้ากดเข้าไป
ดูสักอย่าง

‘สวัสดิ์ครับ’

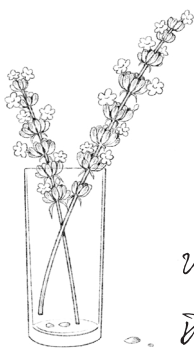
อิทธิมีอสนั ภาวนาขอให้กุลวัตแค่ส่งข้อความถามว่าเขาเป็นใคร
และจิตใจสำนึกของเขาก็คัดค้านทันควัน เรื่องพรรคนั้นไม่มีใครถาม
กันหรอก เกลัชจะว่างถึงขนาดไถมือถือส่องชาวบ้านได้ยังไง ถึงเฟซบุ๊ก
ของเขาจะใช้รูปจริง แต่ถ่ายตอนมืด เห็นหน้าไม่ค่อยชัด แล้วยังไม่ได้ใช้
ชื่อจริง ยังไงฝ่ายนั้นก็คงไม่...

‘พออยากรู้ว่าต้องยังวาดรูปอยู่ไหม’

“ฟ้าคคค!!”

“อาทิตย์!! เป้งบ้ารึไง!!”

แม่งเอ๊ย เขาเกลียดโซเซียลมีเดียจนหายเลยว้อย!!!

บทที่ 3

ชนด้าที่ได้รัก

อิทธิเชื่อแล้วว่าความจำของคนเรียนสายแพทย์ไม่ใช่สิ่งที่ดูแคลน
กันได้ โง่ลั่นดีที่คิดว่ากลัวจะลืมเรื่องงานหน้าในอดีตได้ลงคอ

ขนาดเขาเป็นคน ‘ตอก’ ยังจำได้แม่น มีหรือที่คนถูก ‘ตอก’ จะจำ
ไม่ได้

ถามว่าหลังจากนั้นเขาทำอะไรนะหรือ? ก็โยนมือถือทิ้งไว้
บนเตียงแล้วเปิดแมคบุ๊ก ตั้งหน้าตั้งตาทำงานนะสิ!

งานของเขาส่วนหนึ่งทำที่บ้านได้ แต่ราวสองวันหนต้องเข้าไปที่
บริษัทที่รับงานเป็นประจำเพื่อแจ้งความคืบหน้าและยืนยันข้อมูล
ความต้องการของลูกค้า เพื่อป้องกันการร้องงานแบบพินาศ

งานกราฟิกบนเว็บไซต์ของเขาดีขึ้นได้ไม่มีสิ้นสุด วันนี้ลูกค้าขออีเมล์
โทนพาสเทลสบายตา วันถัดมาอาจกลับคำว่ายากได้ไหมเดิร์นเมทัลลิก
โฉบเฉี่ยว เวลาเจอเหตุการณ์แบบนี้ ถึงเขาร้องอิยังวะทุกรอบ ฝ่ายขาย
และดูแลลูกค้าก็ยอมเปลี่ยนตามอยู่ดีด้วยคอนเซ็ปต์ลูกค้าคือพระเจ้า!

ก่อนหน้านี้หลังเรียนจบเขาเป็นพนักงานประจำแผนกกราฟิกดีไซน์

ในบริษัทผลิตสินค้าแห่งหนึ่ง และรับทำกราฟิกบนเว็บไซต์ให้บริษัท ในปัจจุบันเป็นงานเสริม จนกระทั่งอาม่ามีปัญหาเรื่องสุขภาพ และงานเดิมทำโบรชัวร์กับภาพโฆษณาสินค้าเป็นหลัก ประเภทแก้รูปกับข้อความตามเทมเพลตซ้ำๆ จนชวนให้สงสัยว่าเรียนคอมอาร์ตมาทำไม ตั้งสี่ปี อธิธิจึงลาออกอย่างไม่เสียดาย

โชคดีว่ารุ่นพี่ที่จับเขาไปช่วยงานกราฟิกบนเว็บไซต์เพิ่งขยายบริษัทไปทำบริการครบวงจร จึงมาทาบทามเป็นพิเศษให้เป็นฟรีแลนซ์ กึ่งประจำ ทำงานออกแบบเว็บสำเร็จรูปที่มีทั้งโทนสี โลโก้ และฟังก์ชันอื่นๆ เพื่อให้แผนกคอมพิวเตอร์ไปประกอบเว็บไซต์ส่งลูกค้า ข้อดีคือเป็นงานที่ทำจากบ้านได้ ข้อเสียคือลูกค้าส่วนมากกลัวเรื่องใหญ่เกินงบ และกว่าข้อความเปลี่ยนใจของลูกค้าจะผ่านแต่ละฝ่ายมาถึงเขา บางที่เขาทำงานตามbriefเดิมไปจนเกือบเสร็จแล้ว

วันนี้ก็เหมือนกัน รงค์กรซึ่งเป็นหัวหน้างานและฝ่ายดูแลลูกค้า เพิ่งส่งข้อความมาเตือนว่าคุณแอ้ ลูกค้ารุ่นป้าที่รื้อbriefพินาศมาสองรอบ แล้วจะขอดูตัวเว็บไซต์ที่อัปเดตล่าสุดพุงนี้ ดังนั้นเขาต้องปิดงานกราฟิกไม่เกินบ่ายสอง เพื่อให้ฝั่งโปรแกรมเมอร์มีเวลานำไปจัดลงแพลตฟอร์มเว็บได้

อิทธิกำลังนั่งขัดสมาธิอยู่บนพื้นข้างเตียง มือวัดวัดเมาส์ปากกา ดราฟต์รูปถ่ายโลโก้ร้านอาหารของคุณแอ้ที่ต้องเปลี่ยนให้เป็นฟอนต์ กราฟิกทันสมัย ก่อนเหลือบเห็นหน้าจอโทรศัพท์สว่างวาบ

หลอนแท้!

ใจกลัวแต่ตาก็อดเหลือบมองไม่ได้ และคว่ำขันทันทีที่เห็นชื่อเล่นของรงค์กรบนนั้น

อิทธิกลั่นหายใจระหว่างปลดล็อกจอ แต่โชคดีที่ข้อความนั้น

ไม่ใช่เรื่องที่เขากลัว

‘คุณแอนด์คอนเฟิร์มขอสิบโมงน้ำ’

เกือบเป็นข่าวดี ถ้าไม่มีประโยคต่อท้ายว่า ‘รวมโลโก้ร้านใหม่ด้วยล่ะ’

อิทธิกิดโทรออกทันใด และปลายสายก็รับเร็วพอกันราวกับเตรียมสแตนด์บายรออยู่แล้ว

“พี่เป้ ไหนว่าโลโก้เอามะรินไงพี่”

[อ้าวเหออ เห็นคุณแอนด์ถามมา พี่ก็เลย...เออ ดูพร้อมกันไปเลยก็ได้ แก่แก่เยอะ เจ็บแต่เจ็บใจ ฮ่า ๆ ๆ]

“ชีวิตผมอะจบ นึกว่านัดตามเดิม เพิ่งเอารูปเก่ามาเริ่มทำเอง”

โลโก้เดิมเป็นฟอนต์ไทยตัวหวัดทางอ่อนช้อย ตอนที่ได้briefงานว่าขอ ‘ความเป็นวัยรุ่น เข้าถึงคนยุคใหม่ได้’ อิทธิแทบขบปลายลิ้นตัวเองเพื่อกลั่นคำสบถ

[อ้าว เวิร์ด] รงค์กรผู้เป็นทั้งรุ่นพี่คณะและมีมือทองในการดูแลลูกค้า โดยเฉพาะลูกค้าวัยทองอารมณ์แปรปรวนยังคงหัวเราะ [งั้นให้พี่โทรเลื่อนไหม]

“พี่ไม่ให้ทางเลือกผมนี่หว่า” เจ้านี่ถล่มงานมาสองรอบแล้ว ถ้าเลื่อนอีกคงมีครั้งที่สาม แล้วพาดหัวพาดหางไม่ชดเชย ซึ่งบริษัทอาจตอบแทนเขาด้วยการใช้งานแต่ไม่เพิ่มเงินตามอัตราเหวี่ยงที่ลูกค้าไม่จ่าย เขาไม่เสี่ยงดีกว่า

[พี่รู้ว่าต้องทำด้วยยยย] อีกฝ่ายลากเสียงชวนโมโห [เนี่ย แยมให้ฟังก่อน จะมีโปรเจกต์ใหญ่เร็ว ๆ นี้นะ ถ้าช่วยพี่ปิดงานคุณแอนด์ได้พี่จะจับต้องเข้าทีมคนแรกเลย]

“งานอะไรพี่” ปากถามแต่มือกลับขยับไวขึ้น ครูเดียวก็ถอดโครง

โลโก้เก่าออกมาได้ทั้งหมด

[ของรัฐอะ ถ้าฟังมาไม่ผิดก็พวกเว็บให้ความรู้]

“ของรัฐบาลได้ตั้งค์เมื่อไหร่หะ รอกันครึ่งปีนี่ไม่ไหวนะ”

[มาย! เห็นว่าโครงการขอทุนรัฐเนี่ยๆ เหมือนพวกสสส. แต่คนดูแลเป็นเอกชน คนนำโครงการเป็นถึงศาสตราจารย์ตำแหน่งใหญ่ๆ เขาไม่โกงให้เสียเครดิตหรอก]

“ถ้าได้งั้นก็ดีเลยพี่” งานของภาครัฐมักจ่ายเงินช้า แต่เงินมาเป็นก้อนใหญ่ ยิ่งงานฝ่ายรับเหมาอย่างเขา ถ้าใหญ่จริงคงมีหลักแสน “ให้ผมเหมาเลยนะ ฮ่าๆๆ”

[แน่นอนน้องตอง แต่ของงานคุณแฉ่ก่อนนะ]

อิทธิคุยผ่านๆ อีกสองคำแล้วกวาดสาย ชีวิตจริงของการทำงานไม่เคยง่าย โดยเฉพาะวิถีฟรีแลนซ์

ขณะกำลังจะวางโทรศัพท์ลงที่เดิม เขาก็เหลือบเห็นในช่องรวมการแจ้งเตือนที่ยังขึ้นข้อความจากกุลวัต

หลังสติกลับมา และสู้กับความประหม่าที่เริ่มลดน้อยลงแล้ว เขาจึงจ้องข้อความ ‘*พี่อย่ารู้ว่าต้องยังวาดรูปอยู่ไหม*’ ด้วยความรู้สึกอีกแบบ

มือที่กำลังปากกาดิจิตอลจะงักตันใด

พี่กุล...รู้ได้อย่างไรว่าเขาวาดรูป?

อิทธินั่งง เขาอาจเริ่มสนใจความเป็นไปของรุ่นพี่ที่โตกว่าหนึ่งปี เพราะฝ่ายนั้นให้ความสนใจชื่อรูปของเขา แต่บนรูปไม่มีชื่อคนวาด ดังนั้นอีกฝ่ายก็ไม่น่ารู้จักเขาไม่ใช่หรือ?

และถึงกุลวัตจำเขาได้ ก็คงไม่คิดว่าเขาเป็นเจ้าของรูปสีน้ำใบนั้นอยู่ดี

หรือยังมีอะไรที่เขามองข้าม และอาจจำผิดไป?

ยิ่งคิดยิ่งไม่ได้คำตอบ อิทธิหันมองนาฬิกา บนนั้นบอกเวลาลิบโมงกว่าแล้ว เหลือเวลาชีวิตอีกแค่สี่ชั่วโมง หักลบช่วงทำอาหารกลางวันให้ตัวเองและอาม่า อย่างดีคือสามชั่วโมงเศษกับการทำงานเก่า และอีกราวสองสามชั่วโมงสำหรับงานใหม่ เขาจึงโยนปัญหาว่าด้วยกุลัดทิ้งไป และตั้งหน้าปัดงานให้ทันสิ้นตายก่อน

อิทธิบิดชี้เกียจยัดหลังไล่ความเมื่อยขบ สันหลังลั่นกร๊อบแกร๊อบประท้วง แต่ผลตอบแทนคือเขากดส่งงานได้ตอนบ่ายโมงครึ่งเศษๆ จากนั้นลิบห้านาทีถัดมาฝ่ายโปรแกรมเมอร์ก็ตอบรับว่าดำเนินการต่อแล้ว เขาไปงมโลโก้ต่ออีกสามชั่วโมง จนเกือบห้าโมงจึงส่งโลโก้ไปให้รังค์กรสี่แบบ ให้ฝ่ายนั้นไปทำบริฟเตรียมพรินต์ลูกค้าในวันพรุ่งนี้

เขาไม่รู้หรือว่าพรุ่งนี้คุณแอ้จะถล่มงานและหรือไม่ แต่อย่างน้อยงานในส่วนของตนก็เรียบร้อยแล้ว

“มา ทำไรอยู่อะครับ” พอว้าง อิทธิก็เดินลงมาชั้นล่าง ชะโงกหน้าเข้าไปในห้องนั่งเล่นกึ่งห้องรับแขกตรงโถงหน้า

เสียงหัวเราะฮาๆ และเสียงจากคอมพิวเตอร์ดังโตะบ่งบอกว่าอาม่ากำลังดูละครชุดคอมตามปกติ

“อาต๋อง มาดูกะมาใหม่ อ้อย ตายๆๆ อาฮวด ทำแบบนี้ไม่ล่ายนา แล้วอาบึงมั่งจะทำไงละเนีย ฮ่าๆๆๆ”

คนเป็นหลานพูดอะไรไม่ออก อาม่าของเขาเป็นแฟนพันธุ์แท้ *เฮงเฮงเฮง* ดูแล้วดูอีกไม่รู้เบื่ออยู่นั่น

แต่อาม่าเปิดคอมไม่เป็น ดังนั้นก็หมายความว่าน้องสาวของเขา กลับมาแล้ว

เหมือนได้ยินความในใจ อารินออกมาจากห้องส่วนตัวที่อยู่
ด้านข้างพอดี “อ้าเฮีย เสร็จงานแล้วหรอ”

อิทธิพยักหน้า มองซ้ายมองขวา “แม่ล่ะ”

“อยู่ข้างบน”

“ดีเจอแม่เมื่อไหร่” ตอนนี้เกือบห้าโมงแล้ว เวลาที่ต้องปั่นงาน
เร่งด่วนเขาจะยึดหูฟังเปิดเพลงเข้าสู่โลกส่วนตัว แน่หนอนว่าไม่ได้ยินเสียง
ความเคลื่อนไหวภายนอกใดๆ

“ตอนกลับมาถึง แต่เห็นแกบ่นว่ามินๆ คงขึ้นไปนอน” อาริน
ยกไหล่อย่างไม่เห็นความสำคัญ “เย็นนี้จะกินอะไร ทำหรือซื้อ”

อิทธิหันมองครัวด้านหลัง โถงด้านหน้าของบ้านเชื่อมต่อไปยังครัว
และประตูหลัง ตอนนี้ในครัวมีตสนิท หลังคิดพักหนึ่ง เขาและน้องสาวที่
ทักษะการทำครัวแย่งพอกันจึงพยักหน้าเห็นพ้องทันที

“อย่าเอาแกงจืดมานะ เพิ่งกินไปตอนเที่ยง” อารินดักคอก่อน
แล้วพยักพเหิดไปทางอาม่า “ตอนนี้ป้าดวงคงเริ่มขายของแล้ว เฮียจะ
ซื้อโจ๊กผากอาม่าก็ได้ แต่อย่าใส่เครื่องในมา ระวังยูริกมาขึ้น”

“อาต๊ ลือเบ็งแม่ฮั่วอะระ โจ๊กไม่มีเครื่องในจากินหาอาไร!” อาม่า
ที่ควรจะมีเพลิตเพลลิ่งกับเฮงเฮงเฮงดันหุดี

น้องสาวกลอกตาสองที “ดีกินอะไรก็ได้เว้นที่บอกไป ที่เหลือเฮีย
เลือกเองละกัน”

จากนั้นก็หุดคอกลับเข้าห้องของตน และปิดประตู บ๊ิง

อิทธินัดขมับเบาๆ ด้านบนเงียบสนิทไร้เสียงความเคลื่อนไหว
ในห้องของอารินมีเสียงเพลงลอดออกมาเรื่อยๆ ส่วนอาม่าหันกลับไปสนใจ
ละครย้อนหลังบนคอมพิวเตอร์ตามเดิม

บ้านของเขาก็แบบนี้ อาม่า แม่ และน้องสาวต่างมีโลกเป็นของ

ตัวเอง

แต่จะว่าคนอื่นก็ได้ เพราะเขาก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน

“ครับ มะระถุงโน้น แล้วอีก...ผัดผักทองครับ ใช่ครับ” อธิธิชี้เลือกถุงอาหารอยู่หน้าร้านข้าวแกงเจ้าประจำ หลังจากซื้อหมูสำเร็จรูปมาและหุงข้าวก่อนออกจากบ้านแล้ว พอกวาดตามองอาหารบนแผง เขาก็ยังนึกไม่ออกอยู่ดีว่าจะเลือกอะไรให้อาม่า จึงจำใจคว้าแกงจืดเต้าหู้มาเพิ่ม “อันนี้ด้วยครับป้า”

อารินต้องบ่นแน่ และอาม่าคงบ่นหนักยิ่งกว่า แต่เขาไม่ยอมฟังคำทู่เมตียงว่าทำไมในใจก็ไม่มีเครื่องมือเครื่องใน จึงตัดปัญหาง่ายๆ ด้วยการไม่ซื้อเสียเลย

ซอยวัดนวลารามช่วงเย็นเหมือนตอนเช้าไม่มีผิด แผงข้างทางบางแผงเปลี่ยนจากขายอาหารที่เหมาะสมกับยามเช้ามาเป็นข้าวแกงถุงและอาหารสำเร็จรูปแบบต่างๆ กระทั่งมอเตอร์ไซด์ที่วัดเจริญไปมาก็ยังเปลี่ยนจากพาคนออกไปใช้ชีวิตในตอนเช้า เป็นรับคนจากปากซอยที่เห็นดเหน้อยมาทั้งวันกลับไปส่งบ้าน แสงสว่างในตอนเช้าเปลี่ยนเป็นสลัวก่อนแทนที่ด้วยแสงจากหลอดไฟมั่วๆ ดังนั้นกว่าอธิธิจะออกจากบ้าน จ่ายเงินค่าข้าวแกงถุงและหิ้วกลับ แผงข้างทางหลายแห่งก็เริ่มเปิดหลอดสั้มกันแล้ว

รถสองแถวในซอยเบียดมาใกล้ เขาเอี้ยวขาเดินเลี้ยวตะแกรงท่อบระบายน้ำที่ดูจะอ่อนแอจนชวนให้ตกลงไปได้ทุกเมื่อ ไม่ทันมองว่าจังหวะนั้นมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งเบียดผ่านข้างรถมาพอดี

ตอนที่เหลียวมองเพราะได้ยินเสียงแตรลั่น เขาทำได้แค่เบิกตา

มองมอเตอร์ไซค์พุ่งใส่ แต่ยังไม่ทันขยับ ตัวเขาก็ถูกกระชากจนเสียหลัก
เซปะทะบางสิ่ง

“อุ๊ก!!”

“โอ๊ย!!”

น้ำหอมกลิ่นเย็นสดชื่นที่เขาก็นิยามไม่ถูกว่าเหมือนอะไรเตะจมูก
เป็นอย่างแรก ถัดจากนั้นคือแรงปะทะและความเจ็บที่หลังศีรษะ ความ
เจ็บนั้นมาพร้อมเสียง *กึก!* ดังชัดราวกับเขาเพิ่งกระแทกอะไรแข็ง ๆ
กลางสังหรณ์ย่ำแย่พล่านขึ้น ไม่ทันหันไป แขนอีกข้างของคนที่ตั้งเขาหลบ
ก็กระหวัดรอบตัวเหมือนจะยึดเขาเป็นหลักไว้เช่นกัน

มอเตอร์ไซค์เวิรตะไลบ๊ีบแตรส่งท้ายและแล่นหนีจากไป จากนั้น
ควรจะเป็นขึ้นดิ่งหลบมอเตอร์ไซค์ที่สวดยาม ถ้าไม่ใช่เพราะเขาหันไปเห็น
เรื่องน่าตกตะลึงสองอย่าง

เรื่องแรก คนที่ตั้งเขาไว้คือกุลวัต อดีตรุ่นพี่ร่วมโรงเรียนนั่นเอง

แต่เรื่องที่สองที่สำคัญกว่าคือ จมูกพีแกมีเลือดไหลจ๊อก

“ฉิบหาย!!!” แม้รอบด้านเริ่มมืดแล้ว อิทธิก็ยังเห็นชัดว่าเลือดของ
คนที่ยืนกะพริบตาปริบ ๆ เหมือนไม่รู้ตัวว่ากำลังหลังเลือดพลีชีพหยดเร็ว
ขนาดไหน เขาถลนลานหันซ้ายหันขวา คลำไปตามตัวเหมือนอยากเสก
ผ้าเช็ดหน้าหรืออะไรสักอย่างจากความว่างเปล่าได้ สุดท้ายเมื่อคลำเจอ
ทิชชูที่ขยำยัดไว้ในกระเป๋ากางเกงขาสั้น เขาก็รีบยื่นพรวดไปซับใบหน้า
ให้อีกฝ่าย ทั้งที่ยังถือถุงแกงอยู่

“โอ๊ย!!” กุลวัตแผดเสียงเป็นครั้งที่สอง พร้อมถอยกรูดสะบัดมือ
กุมหน้า

เขาก็สติแตกไปเหมือนกัน และยังเปลือยหกปากอย่างเสียจริต
ลั่นชอย “ซ...ช่วยด้วย!!!”

“เฮียบ้ารี้เง ร้องลั่นขนาดนั้นใครๆ ก็ต้องคิดว่ามีคนถูกแทง หรือรถชนใครตาย”

อิทธิยัมแห่ง ขณะอารินที่ออกมาดูความวุ่นวายที่โถงด้านหน้า ยืนเท้าสะเอวอยู่ใกล้ประตูห้องของตนพลางวิพากษ์วิจารณ์ ส่วนอาม่า นั่งอยู่ที่โต๊ะข้างบันไดที่เป็นทั้งโต๊ะกินข้าวและที่วางของ หันมองแขก กับหลานด้วยท่าทางสนใจสนทนากับดูเฮงเฮงเฮงตอนที่เท่าไรแล้ว ไม่รู้

ระหว่างนั้นกุลวัตที่ยังคงก้มหน้าโดยมีแผ่นเจลเย็นแก้ปวดโปะอยู่ บนนั้นเพียงแค่งลือกตามาทางเขาโดยไม่พูดอะไร ทำเอาความรู้สึกผิด แทบพุ่งทะลุขึ้นดาวดิงส์

“เนี่ย เฮียแม่งขี้ตื่น เรื่องเล็กน้อยแท้ๆ” อารินหัวเราะคิกๆ ไม่เข้ากับคำตำหนิ “ตื่นะที่พี่เขาไม่เรียกค่าเสียหาย อย่างเฮียจะจ่ายอะไร ได้ ถามหน่อย”

วาคาคุมกริบของน้องสาวพุ่งเสียบตัดชั่วหัวใจ ไซลิ! เขามัน ฟรีแลนซ์ยากจนนี่หว่า!

“ดี...หยุดขยี้ไ้ยัง” อิทธิเค้นเสียงลอดไรฟัน เจ้าหล่อนหัวเราะตอบ พร้อมกลับเข้าห้องปิดประตูตามเดิม

ถ้าไม่นับเสียงซัดคอมของอาม่า รอบด้านขณะนี้ข้างเจียบสนิท เจียบจนเขาได้ยินเสียงชีพจรของตนเต้นตึกตัก

หลังจากที่เขาตะโกนจนคนในซอยเกือบกดเรียกรถพยาบาล เพราะนึกว่ามีใครเลือดตกยางออกถึงตาย โชคดีที่แม่ค้าขายข้าวแกง สังเกตเห็นก่อนว่าเป็นแค่เลือดกำเดา และยัดทิชชูที่เหลือนครังม้วนใส่ มือเขา แต่ครั้งนี้กุลวัตดึงไปซับเลือดเองโดยไม่รอให้มือของเขาเฉียด เข้าใกล้อีก

ถนนด้านนอกค่อนข้างมืด พอมาเห็นกันชัด ๆ ใต้แสงไฟในบ้าน อิทธิถึงกับยิ้มไม่ออกที่เห็นว่าแก้มซีกหนึ่งของอีกฝ่ายเป็นปื้นแดงชัดเจน

อิทธิฤทธิ์ถึงแกงจิตแนบแก้มนี้หน้ากลัวไม่หยอก ผิวของพี่กุลขาว รอยแดงจึงยิ่งดูสาหัสเกินจริงจนเขารู้สึกผิดเต็มหัวใจ

“ขอโทษครับ” คนอายุน้อยกว่าก้มหน้ากล่าวอุบอิบ แต่อีกฝ่าย กลับส่งยิ้มให้และโบกมือไปมา

“นิดหน่อย อย่างน้อยก็ดีกว่าเราโดนรถชน”

พูดถึงเรื่องนี้เขาเลยนึกได้ว่าตนรอดจากมอเตอร์ไซค์อย่างหวุดหวิดเพราะใคร “ขอบคุณนะครับ ผม...เอ้อ...ไม่ทันเห็นรถ”

คำพูดต่อมาหยุดลงกลางคัน อิทธิเฝ้าปาก ไม่รู้จะพูดอย่างไร จะบอกว่าเรารู้จักกันก็ไม่ใช่ แต่จะแกล้งไม่รู้ไม่ชี้ต่อไปก็ไม่ค่อยเข้าท่า น่าอึดอัดล้นดี ให้ตายเถอะ

เพลงตอนจบของละครแว่วมา อาม่าลุกขึ้นเดินเข้าไปในครัว เป็นสัญญาณว่ากินข้าวเสร็จแล้ว

ระหว่างนี้มีเพียงเสียงน้ำจากอ่างล้างจานในครัวและเสียง แปร่งฟันกลั้วคอของอาม่า หลังเสียงบ้วนน้ำจากเสมหะผ่านไป อาม่า ก็เดินกลับมาพร้อมบอก “อาต๋อง ข้าวเหลือเยอะแยะ ชวนอาหมอกินกล้วยนา”

แล้วอาม่าก็เดินผ่านพวกเขาไปที่ห้องเล็กอีกห้องที่อยู่ข้าง ๆ อาริน หลังเสียงประตูปิด คราวนี้แหละเจียบสนิหยังกับป่าช้า

อิทธิยืนเช่อกอยู่กลางบ้านตัวเองในสภาพโคตรกดดัน กดดันที่สุดในชีวิต ไม่เข้าใจด้วยว่ามาถึงจุดนี้ได้อย่างไร

อยู่ๆ กุลวัดก็หัวเราะพรีต “เจอกันแต่ละหน มีสักครั้งไหมที่จะไม่ทำร้ายร่างกายพี่”

แววตาของคนตรงหน้าไม่ได้ดูโกรธเคือง และถ้ามองไม่ผิด เขาถึงกับคิดว่าเห็นความขบขันในนั้นเต็มเปี่ยม ที่แปลกยิ่งกว่าคือ คนที่กำลังหัวเราะทั้งปากทั้งตากลับเป็นฝ่ายที่นิ่งซบเลือดหยุดแหะมาร่วมครึ่งชั่วโมงแล้ว

ในที่สุดอิทธิภิกขอมแพ้ “จะหนไหนผมก็ไม่เคยตั้งใจเลยนะ...”

“อ้อ” อดีตรุ่นพี่ยมดาหยีให้เป็นครั้งแรก “กว่าจะเลิกแกล้งทำเป็นไม่รู้จักกัน... เมื่อกี๊พี่ยังสงสัย ถ้าครั้งนี้เรายังทำมัน ครึ่งหน้าพี่อาจต้องแข่งขาหักหัวแตกขึ้นมาจริง ๆ เราถึงจะยอมรับ”

คนพองหน้าแดงก่ำโดยไม่ตั้งใจ อ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออกอยู่นาน

ถึงเขาจะมองพี่กุลคนนี้อยู่สองปีกว่า ถึงขนาดตรวจจับอีกฝ่ายในโรงอาหารที่มีคนมากมายได้ แต่ก่อนจะถึงวันที่พี่กุลเรียนจบ ถ้าไม่นับคำประเภทหักเพราของตกรหรือขอโทษเพราะเหยียบเท้า พวกตนก็ไม่เคยคุยกันจริงจังสักครั้ง เขาเคยแถมมองอยู่ไกล ๆ คิดว่าคนคนนี้ดูเป็นคนปกติธรรมดาที่คบเพื่อนกลุ่มใหญ่และออกจะเป็นเด็กเรียนไม่เคยรู้เลยว่าเวลากุลวัยยืมเต็มที่เป็นอย่างไร หรือเวลาพูดล้อเล่นเป็นอย่างไร

“เฮ้ย น้อง...ตอง... น้องตอง”

อิทธิสะดุ้ง “พี่รู้ชื่อผมเมื่อไหร่”

กุลวัดก็ผงะ แต่คราวนี้เริ่มกึ่งยืมกึ่งงงเหมือนไม่รู้ว่าควรตอบยังไร “เราคุยกันเมื่อเช้า จำไม่ได้หรือ”

ได้ยินคำตอบนั้น หน้าสีแดงอยู่แล้วยิ่งเห่อร้อนขึ้นอีกด้วยความอับอาย เขาไม่ได้ลืมนึกว่าเมื่อเช้าเพิ่งบอกชื่อของตนไป แต่หมายถึงท่าทางที่เสมือนรู้จักเขานานแล้วนี่ต่างหาก!

“ผมหมายถึง... พี่จำได้เมื่อไหร่” สายตาของอิทธิยังฉายความสับสน “รู้ได้ยังไงว่าผม...เอ้อ...วาดรูป?”

คิวของคนถูกถามเล็กขึ้นเล็กน้อย ก่อนหัวเราะ “เพราะเรื่องนี้แหละ ถึงได้ตั้งใจเขียนข้อความพี่?”

ปากของเขาอ้าพะงาบทันใด

“ไม่รับแอดด้วย” เสียงของกุลวัตลากยาวราวกับจะลื้อเลียน “ทั้งที่เป็นฝ่ายมาส่งก่อนแท้ๆ”

ยังมีเรื่องที่น่าอับอายกว่านี้ไหม ถ้ามีหลุมอยู่ข้างหน้า อิทธิคงกระโดดลงไปอย่างไม่ลังเล ไม่เคยรู้สึกขายขี้หน้าขนาดนี้มาก่อน อ้อ อาจจะเว้นวันจบการศึกษาของพี่กุล ตอนนั้นกับตอนนั้นวัดความละเอียดไม่ถูกพอกัน

กุลวัตหยิบแผ่นเจลออก จมูกแดงเล็กน้อยเพราะความเย็น แต่ไม่มีเลือดไหลแล้ว

“เดี๋ยวตอบให้ฟังทีละเรื่อง” รอยยิ้มสว่างไสวปรากฏบนใบหน้าที่เขาจดจำได้เสมอมา โดยไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเขาไม่เคยลืมคนคนนี้เลยตลอดสิบปีที่ผันผ่าน

สิบปีก่อนเขาได้แต่มองอดีตรุ่นพี่คนนี้จากที่ไกลๆ ใครจะคิดว่าวันหนึ่งคนคนนั้นจะอยู่ตรงหน้าเขา ใกล้แค่นี้

...ใกล้จนได้ยินเสียงท้อร้อง

อิทธิซังกะ เงยหน้ามอง ส่วนต้นเสียงหัวเราะเจื่อนๆ แล้วโบกมือ

“แต่ขอกินข้าวก่อนค่อยเล่นนะ พี่หิวมากเลย”

อิทธิกวาดข้าวของออกจากโต๊ะที่อาม่าใช้ก่อนหน้านี้เพื่อให้มีที่พอสําหรับสองคนและพื้นที่ว่างอีกหน่อย ตามปกติบ้านเขาไม่กินข้าวพร้อมกัน แต่ครั้งบังเอิญมากินตรงกันไม่เกินสองคน โต๊ะที่นั่งได้หกคนจึงมีของวางเต็มพื้นที่สามในสี่และมีเก้าอี้เพียงสองตัว แยกที่มาอย่างไม่คาดฝันทำให้เขาต้องกวาดโบรชัวร์ห้างและผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่วางสุมไว้อย่างไรประโยชน์ทั้ง หลังดันสารพัดของสำเร็จรูปกับของจิปาตะไปอีกทาง พื้นที่ว่างบนโต๊ะก็เพิ่มขึ้นครึ่งหนึ่ง

กุลวัตทำตัวเป็นแขกที่ดี ไม่เอ่ยปากวิจารณ์ อย่างมากที่สุดคือมองไปรอบ ๆ ด้วยสายตาใคร่รู้

“โทษที่ครับ รกไปหน่อย” ที่จริงแล้วเกินคำว่า ‘หน่อย’ ไปมาก สมาชิกในบ้านมีสี่คน ขณะที่ทาวนเฮาส์ค่อนข้างแคบ ไม่มีที่จัดเก็บมากนักจนได้แต่สุมข้าวของกองรวมกันไว้ ห่างไกลจากความเป็นระเบียบคนละโยชน์

“อ้อ ไม่ ๆ พี่แค่คิดว่า...” กุลวัตลากเสียงเหมือนกำลังหาคําเหมาะ ๆ “เหมือนบ้านดี”

“หมายความว่าไงนะพี่” นั่นเป็นคําพูดตามมารยาทหรือคำวิจารณ์อ้อม ๆ ว่า ‘รก’ กันนะ?

“แบบ...รู้ว่ามีคนอยู่ไง เหมือนของจริง”

อิทธิรวบขยะทั้งหมดไปทิ้ง บักใจแล้วว่านี่เป็นคำสุภาพของคำว่า ‘รก’ แน่نون

เขาวางหม้อหุงข้าวขนาดเล็กและจานให้แขกตักเท่าที่พอใจกับข้าวมีแค่แกงถุงทั้งหลายที่ตนซื้อมา ส่วนหมุยยังไม่มีเวลานาลงกระทะ จึงเหลือแค่ผัดผักทองหย่อมหนึ่งและมะระยัดไส้ที่เหลือแค่ครึ่งเดียว

สภาพอาหารที่เหลือน่าละอายมาก โดยเฉพาะหลังจากที่น้องสาว

และอำมาของเขาจัดการไปแล้ว ปริมาณน้อยจนเขาคนเดียวยังแทบไม่อิม
อย่าว่าแต่เลี้ยงแขกเพิ่มอีกคน

แต่ก่อนที่เขาจะออกตัวขอไปทอดไข่เพิ่มให้ กุลวัตก็ดันถูข้าวแกง
ส่วนของตนมา “กะกินได้เลย มีซามอีกไหม”

อิทธิกะพริบตาปริบๆ ค่อยนึกได้ว่าเหตุผลที่พี่กุลไปบ้านเปี่ยน
แถวนั้นแล้วช่วยเขาได้ทันพอดี คงเพราะเจ้าตัวไปซื้ออาหารเย็นเหมือนกัน
“พี่ไม่ต้องเก็บกลับไปกินที่บ้านหรือครับ” เขาถามตามมารยาท
หลังลุกไปหยิบจานซามมาเพิ่มแล้ว

“พวกนี้พี่ซื้อไปกินคอนโด กะกินตอนนี้นะก็ไม่ต้องกังวล”

อิทธิพยักหน้า อย่างน้อยวันนี้เขาก็ได้รู้เรื่องของพี่กุลเพิ่ม
ตั้งสามอย่าง นอกจากเรื่องที่พี่กุลมีพี่สาว ก็คือเรื่องที่อีกฝ่าย
เป็นเกย์ซๆ ที่กินอาหารเหมือนคนธรรมดาทั่วไป ไม่ได้คลีนจ๋าอย่างที่
เขาเข้าใจว่าพวกเด็กสายแพทย์หรือสายสุขภาพต้องเป็น

อิทธิจัดแจงทอดอาหารหนึ่งแห้งหนึ่งน้ำลงซาม ระหว่างตักก็
ลอบมองสีหน้าแขกไปด้วย

เพราะนั่งกันคนละมุมโต๊ะ เขาจึงเห็นใบหน้าของกุลวัตชัดเจน
เต็มๆ โกล้งๆ ในแบบที่ไม่เคยคิดว่าจะได้เห็น

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องที่ได้มานั่งกินข้าวโต๊ะเดียวกัน... ในบ้านเขา!

“พี่รู้ว่าตอวงวาคูบ” อีกฝ่ายเปิดบทสนทนาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย
“รู้ตั้งนานแล้ว”

อิทธิเบิกตาจ้องกลับ “ตั้งนาน แบบ...นานยังงี้”

“นานแบบ...” เสียงนั้นลากยาวตามเขาเหมือนจะล้อเลียน แม้แต่
ตาที่เห็นในระยะใกล้ยังระยิบระยับสุกใสขึ้น “ตั้งแต่มห้”

คำตอบนี้ทำเอาเจ้าบ้านอ้าปากค้างอย่างเสียอาการ คิดว่า

กระทั่งข้าวก็กองร่วงลงมาด้วย

ฟีกุลดึงทิชชูส่งให้เงียบ ๆ แล้วสายศีรษะ “อย่างน้อยฟีกัควรรู้ชื่อนวนาครูปที่ตัวเองซื้อมานะ เราคงไม่คิดว่าแค่ไม่มีชื่อแปะแล้วฟีกจะไม่หาไม่ถามใครใช้ไหม”

ใช่แล้ว เขาคิดแบบนั้นเลย

ค่านั่งแปะอยู่บนหน้าผากอย่างโจ่งแจ้ง กุลวัตจึงจ้องหน้าเขาพักหนึ่ง ก่อนหัวเราะ

“ทำไมตัวจริงผิดคาดจังวะ”

เสียงนั้นติดจะเอ็นดูแปลก ๆ จนคนฟังขลุ่ย ทั้งที่อายุห่างกันแค่ปีเดียวแท้ ๆ ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมฟีกุลถึงทำให้เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กขึ้นมา

“มัน...ผิดคาดขนาดนั้นเลยหรือครับ” อธิพยายามหัวเราะรากับไม่รู้สิรู้สา ทั้งที่อายุแทบตายแล้ว “ฟีกคิดว่าคนที่เสียเงินให้ตั้งพันน่าจะฉลาดกว่านี้อะดิ”

“เปล่า” กุลวัตส่ายหน้าอย่างจริงจัง “ชื่อจนน่ารัก ผิดคาด”

อธิส่ายหน้าแกง ตีว่าเป็นแกงจิตจึงไม่ทำร้ายลำคอนัก

อีกฝ่ายกระแอมเบา ๆ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น “แต่ก็ไม่เคยคิดจะทักนะ ไม่รู้จะคุยอะไร”

เมื่อมองผ่านม่านน้ำตาที่คลอเบ้า เป็นครั้งแรกที่เห็นว่ากุลวัตดูจะขัดเงินเล็กน้อย

อธิเข้าใจ เข้าใจดีเลย เพราะเขาก็กิดเช่นนั้น เป็นแค่รุ่นพี่รุ่นน้องในโรงเรียนเดียวกัน ไม่ได้รู้จักมักจี่กันจริงๆ ถึงทักไปก็ไม่รู้จะพูดอะไรด้วย

เขานึกถึงช่วงเวลาที่ดินตระเวนหารายชื่อรุ่นพี่ทุกคนในชั้นมัธยมปลาย ทั้งยังหวังว่าในโรงเรียนจะไม่มีชื่อ ‘กุลวัต’ ซ้ำกัน นึกถึง

ช่วงเวลาที่ตนบังเอิญมองเห็นรุ่นพี่คนหนึ่งที่โหนล้งแห่งไกล ๆ

ช่วงเวลาเหล่านั้นผ่านไปนานมาแล้ว จนกุลวัตที่ปรากฏตัวตรงหน้านี้ยิ่งดูราวกับไม่ใช่เรื่องจริง

“ตอนที่เห็นเมื่อเช้า ที่จริงที่แรกพี่ก็จำไม่ได้” กุลวัตเล่าต่อเนื่อง
“มานึกได้ตอนได้ยินชื่อ กับแน่ใจตอนแอดไลน์ สឹมไม่ลงในหลายๆ ความหมาย ตอนม.ห้าก็ใช่ แต่เจออีกที่ตอนม.หกยิ่งโคตรจำแม่น”

เสียงหัวเราะท้ายประโยคเรียกให้ความร้อนแล่นวูบวาบ จนเขามั่นใจว่าตนต้องหน้าแดงหมดสภาพแล้วแน่นอน

“พี่ไม่...ไม่โกรธใช่ไหม” อิทธิคอดกเสียงแผ่วทันที “ตอนนั้นผมไม่ได้ขอโทษพี่ด้วยซ้ำ”

‘ตอนนั้น’ คือตอนไหน ไม่ต้องอธิบายทั้งคู่ต่างก็รู้ดี

“ที่จริงตอนนั้นโกรธนิดๆ” กุลวัตตอบกลับอย่างรวดเร็ว เร็วจนคนฟังใจผ่อ

อิทธิกำลังจะสลดหนักกว่าเดิมแล้ว หากไม่ได้ยินประโยคต่อท้าย

“แต่ตอนนี้... เสียหายที่ไม่ได้ทำความรู้จักกันตั้งแต่แรก” กุลวัตสบตาอึมๆ “ถึงจะเข้าไปหน่อย แต่ดีที่วันนี้ได้รู้จักกันจริงๆ ลักที่ ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ”

สายตาที่มองมาเปี่ยมล้นด้วยความจริงใจ ทุกประโยคนี้ทำให้ใบหน้าของอิทธิแดงขึ้นเรื่อยๆ ราวกับมีมือที่มองไม่เห็นค่อยๆ หยดสีเติมลงไป รู้ตัวอีกทีทั้งหน้าก็ร้อนจนแสบ ร้อนจนมั่นใจว่าตอนนี้สีหน้าของเขาคงฟ้องทุกอย่างจนหมดสิ้นแล้ว

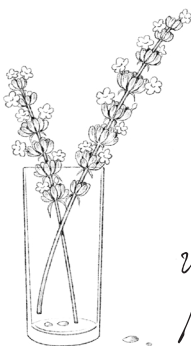
มีแต่เขาเท่านั้นที่รับรู้ความลับอายุในหัวตน รับรู้กระจ่างแจ้วยิ่งกว่าครึ่งไหนๆ ในชีวิตยี่สิบหกปีเศษนี้

อีกฝ่ายไม่ได้แสดงท่าทีในเชิงขู่สาवเลย แต่เสียงหัวใจของเขา

ก็ยังดังรัวไม่หยุดจนน่าละอาย

เขาชอบพีกุล ชอบจริง ๆ ชอบมาตลอดโดยไม่รู้ตัวและไม่อยาก
ยอมريب

ทั้งที่เป็นแบบนี้ หลายปีมานี้เขากลับไม่เคยลืม
ไม่เคยลืมเลย

บทที่ 4

โศกนาฏพิบัติเสมอ

หลังจากอิทธิต้องขึ้นรถไฟฟ้าเบียดเสียดไปกับคลื่นคนทำงานรอบเช้า ตามด้วยเรียกมอเตอร์ไซค์เข้าไปในซอยใหญ่กลางเมือง และขึ้นไปสแตนดบายบนออฟฟิศให้เช้าชั้นที่ 17 ตั้งแต่ตอนเก้าโมง เรื่องที่ตีเรื่องเดียวของเวลาเกือบสิบเอ็ดโมงวันนี้คือ คุณแอ้เดินออกจากห้องประชุมด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม โดยมีเลขาฯ บริษัทควบตำแหน่งผู้ช่วยของรงค์รตามไปส่งและคุยกันเจื้อยแจ้ว

อิทธิไหลลงไปตามพนักเก้าอี้ทันทีที่ประตูปิดลง พร้อมเป่าปากยาวๆ อย่างโล่งใจ

“รอดตัว”

รงค์ รุ่นพี่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยและเจ้านายในปัจจุบันหัวเราะ “ไม่เห็นแปลก ดูก่อนว่าใครฟรีเซนต์”

“ครับ ุ” คนเราไม่พึงขวางเวลาผู้อื่นอยากเียนยอตัวเอง “งั้นแปลว่าผมเดินหน้าต่อได้เลยนะ เดี่ยวผมกลับไปเก็บงานเก็บแสงแล้วส่งไฟล์ตัวอย่างลงสืให้”

“อืม ถ้าคุณแอมไม่หักล้างขึ้นมาก็น่าจะโออยู่แล้ว”

“พอย่าแซงลี” อิทธิเบ้หน้าจะร้องไห้ “ถ้าลงสีทำอะไรไปหมดแล้ว
แกเปลี่ยนใจ พี่ต้องช่วยผมนะ”

ที่จริงความหมายของประโยคนี้คือ ‘พี่ต้องจ่ายผมเพิ่มนะโว้ย’ แต่
คนทำงานภายใต้อาการขึ้นลงของลูกค้ำและความสนิทกับนายจ้างไม่ควร
ผยองจนเกินไป อิทธิจึงได้แต่ตีหน้าขอความเห็นใจให้น่าสงสารที่สุด

อีกฝ่ายหัวเราะเหมือนฟังไม่เข้าใจ หากเขามีคุณสมบัติของลูกจ้าง
ฟรีแลนซ์ที่ไม่โอ้อวดทะนงตัวและทำงานไปตามสมควร รงคร์ก็มี
คุณสมบัติของนายจ้างผู้ไม่ยอมเสียเงินกับเรื่องไม่เป็นเรื่องพอกัน

“ส่งไฟล์สีมานั่นเลยนะ ถ้าปิดโลโก้ได้ภายในศุกร์ อาทิตย์หน้า
ให้พักสองสามวัน แล้วเดี๋ยวพี่โทรหา” รงคร์ตอบไล่เลย และเลยไปยี้
ผมหยักศกที่ท้ายทอย

อิทธิสลดมือนั้นออกอย่างสุภาพด้วยการแหงนหน้ามองคนที่
ยื่นคำหว่าตนอนอยู่ “งานใหม่หรือพี่”

รงคร์กรซึกมือกลับ “ช่วย โครงการใหญ่ที่เล่าให้ฟังเมื่อวาน
ดูเหมือนงบจะผ่านแล้ว พี่มีประชุมกับเจ้าหน้าที่โครงการวันจันทร์
ได้เรื่องอะไรยังไงจะนัดเรากินข้าว”

“ได้ครับ” อิทธิกระเดิงลุกขึ้นนั่งตัวตรง หมุนเก้าอี้กลับไป
พร้อมหยอดคำหวานกระซิบมิตรและกระซิบงานปิดท้าย “พอย่าลิ้ม
ผมนะ”

รงคร์กรหัวเราะ จากนั้นปิดจอโปรเจกเตอร์และแอร์ห้องประชุม
“ไม่ลืมแน่นอนครับตอง ไป ไปข้างนอกกัน จะกลับเลยหรือจะไปนั่งเล่น
ในออฟฟิศก่อนก็ได้”

อิทธิมาที่ทำงานแห่งนี้บ่อยมากตั้งแต่ตอนจบมาใหม่ ๆ จน

เหมือนพนักงานประจำอีกคนไปแล้ว อายุของคนในออฟฟิศเล็กๆ แห่งนี้ โดยเฉลี่ยอยู่ในช่วงยี่สิบกลางถึงปลาย มีแค่โปรแกรมเมอร์ที่อายุสามสิบห้า ทุกคนจึงเหมือนเพื่อนหรือรุ่นพี่รุ่นน้องกัน ตอนเดินออกจากห้องประชุม สาวที่มาร่วมตลาดคนหนึ่งยังหันมาแซวเจ้านายของเขาว่าใกล้ปิดงานมหาโหดได้แล้ว และถามย้าว่าจะพาทีมไปเลี้ยงฉลองขวัญที่ไหน

ทุกคนหัวเราะครืน ส่วนรงค์กรโบกมือด้วยรอยยิ้มการคำหมายความว่า ‘กลับไปทำงานเดี๋ยวนี้’

อิทธิโคลงศีรษะอย่างขบขัน งานของคุณแฉ่นี้ลากยาวมาสองเดือนกว่าแล้ว ถึงจะยังต้องปรับแก้และลงรายละเอียดอื่นๆ แต่ก็นับว่าเห็นปลายทางเสียที หลังจากที่ต้องทั้งบริษัทต้องแก้ซ้ำแก้ซากและรับมือกับความเอาใจยากยิ่งกว่าใครของลูกค้าคนนี้นานาน

รงค์กรเคยบ่นให้ฟังลอยๆ ว่า ถ้าไม่ใช่เพราะคุณแฉ่อยู่ในพวกสมาคมคุณหญิงคุณนายภริยาอาหารระดับสูง มีหรือที่จะต้องประจบชั้นนี้ บริษัทของรงค์กรมีหุ้นส่วนอีกคนก็จริง แต่อย่างไรก็ไม่ใช่บริษัทใหญ่ จึงต้องฟังวิธีนี้เพื่อหาโครงการดี ๆ

รุ่นพี่บอกเขาแต่แรกแล้วว่างานนี้จะต้องกินเวลามาก และอาจเสียอารมณ์ แต่สิ่งที่ตามมาจะดีกว่าที่คิด ร้านอาหารของคุณแฉ่เป็นกึ่งสมาคมของพวกคุณนาย เว็บไซต์ดี โลโก้ร้านใหม่ดี ใครเห็นแล้วชมบริษัทก็ได้โฆษณาตัวเองในกลุ่มคนมีเงินโดยไม่ต้องจ่ายค่าโฆษณาไปด้วย ได้ยินว่าแม้แต่โครงการรัฐเงินหนาก็อีกฝ่ายเคยเปรยให้ฟังก็เป็นคุณแฉ่คนนี่เองที่แนะนำทีมให้ศาสตราจารย์นายแพทย์ใหญ่สักคนที่ดูแลโครงการ

แต่เรื่องพวกนั้นไม่เกี่ยวกับฟรีแลนซ์รับจ้างอย่างเขาหรอก

“งั้นเดี๋ยวผมกลับแล้วนะครับ” อิทธิไหว้ลารุ่นพี่

“อ้าว ไม่อยู่ต่อหรือ”

“กลับไปทำให้เสร็จดีกว่าครับ ใกล้เวลาข้าวเที่ยงมาแล้วด้วย”

“อ้อ” รุ่งพีพยกหน้าแล้วเดินออกมาส่งที่หน้าลิฟต์ “จ้ะไวโลนไป
นัดวัน คิดว่าพุท พุทหุส หน้าหรือแถวๆ นั้นแหละ วางให้พี่สักวันนะ”

“พี่เป็นได้เลย” อิทธิยิ้มกว้างพลางบอกลา จากนั้นก็แยกย้ายกัน
รงค์กรกลับเข้าออฟฟิศ ส่วนเชารอลิฟต์ลงไปชั้นล่าง

อิทธินั่งรถเมล์กลับมาถึงสะพานบ้านตอนเกือบบ่ายโมง ระหว่าง
ทางเขาโทรศัพท์ไปหาอามา ถามไถ่ว่าตอนเที่ยงจะกินอะไร เมื่ออามา
ตอบกลับมามีบะหมี่ที่ซื้อมาตอนเช้าอีกห่อ กินเองเรียบร้อยแล้ว เขา
จึงไม่ต้องรีบเร่งกลับบ้านไปทำมือเที่ยงอีก

อากาศในกรุงเทพฯ ร้อนแทบไหม้ ฝนจะตกก็ไม่ตก มีแต่
ความอ้าวและชื้น ซ้ำยังแดดเปรี้ยงชนิดที่อุณหภูมิว่าสามสิบหกแต่กระทั่ง
มือก็ยังรู้สึกเหมือนสี่สิบสอง กว่าจะลงรถเมล์ที่ปากซอยวัดนวลราม อิทธิ
ถึงชั้นมีนง เมาทั้งไอร้อนเมาทั้งวัน

หมวกแก๊ปที่สวมกันแดดขึ้นจนรำคาญ เมื่อลงรถเมล์ที่ปากซอย
ได้เขาก็ถอดหมวกโบกเรียกลม ขณะมองหามือเที่ยงของตน

สายตาของเขาสะดุดเข้าที่หม้อก๋วยเตี๋ยววันทวมตรงตีน
สะพานลอย อิทธิก็มองเวลา เลยช่วงเที่ยงมาแล้ว พนักงานออฟฟิศ
หรือคนทำงานสะพานนี้คงกลับเข้าที่ทำงานกันเรียบร้อยแล้ว ตอนนี้น่าจะ
ไม่ต้องไปเบียดเสียดหาที่นั่งในร้านร้อนๆ อีกต่อ

แต่เขาไม่คิดเลยว่าเมื่อเดินไปสั่งบะหมี่น้ำใสกับอาแปะผมขาว
หลังหม้อลูกที่ไม่หือไม่ฮือรับคำ ทั้งยังโบกมือไล่ให้ไปหาที่นั่งด้านใน

พอหันมองในร้าน ก็เห็นใบหน้าที่ระยะนี้เริ่มคุ้นตามองมาทางตนพอดี

“เฮ้า” กุลวัตที่เพิ่งเงยหน้าจากชามก๋วยเตี๋ยวยิ้มให้ “น้องตองนั่นเอง”

อิทธิพลจะนิดหน่อย ถึงจะเป็นรุ่นน้องจริง แต่เขาก็รู้สึกทะแม่งชอบกลที่ผู้ชายอายุมากกว่าตนแค่ปีเดียวเรียกเขาว่า ‘น้อง’ ไม่นับว่ารอยยิ้มของอีกฝ่ายเจิดจ้าวิบวับเกินไปจนร้านปูนเปลือยโทรมๆ แห่งนี้เหมือนจะสว่างขึ้นได้ทันตา

“หวัดดีครับ” เขายกมือไหว้อย่างเก๋ไก๋ และจำต้องเดินไปนั่งโต๊ะเดียวกัน

กุลวัตรีบทิ้งตะเกียบและรับไหว้ “ไม่ต้องไหว้ก็ได้ ห่างกันแค่นิดเดียวเอง”

เขาชี้เกียดเฉียงๆ แล้วเมื่อก็ไครวะที่เรียกคนอื่นว่า ‘น้อง’ “พี่กุลไม่ต้องดูร้านหรือครับ”

“น้องอีกคนเฝ้าอยู่ พี่เฝ้ากะเที่ยง เสร็จแล้วเลยมาหาข้าวกิน” กุลวัตหยิบตะเกียบชดต่อ เขาเหลือบมองชามอีกฝ่าย เห็นสีแดงเข้มทั้งต้มยำทั้งพริกป่นแล้วสบปากแทน

ไม่น่าเชื่อ นอกจากเด็กสายวิทย์สุขภาพคนนี้จะไม่ได้โอนามัยกินคลีน ยังเลือกกินเผ็ดแบบเผ็ดโคตรๆ ด้วย!

“ฮ่าๆ” สีหน้าของเขาคงบ่งบอกความในใจชัดเจน กุลวัตถึงหัวเราะทันที “กระเพาะพี่แข็งแรงมาก อีกอย่างร้านนี้ต้องเผ็ดหน่อยถึงจะอร่อย”

แล้วอีกฝ่ายก็ลดเสียงกระซิบกระซาบ “เพราะลุงเขาทำจิต...มาก”

เด็กเลิฟประเทศเพื่อนบ้านวางชามก๋วยเตี๋ยวน้ำใสลงตรงหน้า

อิทธิกัมมองซาม มองหน้าอดีตรุ่นพี่ร่วมโรงเรียน กุวัตก็มองเขา ก่อนกัมมองซามก่ายเตี้ย

เขาตักน้ำขึ้นชิม จากที่เมาควันรถเมาแดดอยู่แล้วยังปวดศีรษะหนักกว่าเดิม “จริงด้วย โคตรจืดเลยพี่”

ถึงบ้านอยู่ละแวกนี้ แต่ไม่ได้แปลว่าเคยชิมทุกร้านที่เปิด ส่วนใหญ่เขาจะกินอาหารตามสั่งที่ปากซอยอีกฟากหรือไม่กี่ร้านชาวบ้านในซอยมากกว่า แล้วก็เพิ่งนึกได้ว่าดูเหมือนอารินจะเคยวิจารณ์ร้านนี้อย่างสาตเสียดเสียว่าลงแกลเปิดมาหลายปี ฝีมือกลับไม่พัฒนา เหตุเดียวที่ยังไม่เจ๊งก็เพราะต้นทุนต่ำ แม้แต่เครื่องปรุงยังงก

นี่ถึงฝีมือน้องสาวแล้วอิทธิได้แต่หัวเราะแห้งๆ พลังสุมตักน้ำล้มน้ำตาลเหยาไปอย่างละห้อย

กุวัตมองสภาพของเขาแล้วเปรยว่า “ลูกชิ้นร้านนี้ใช้ได้นะ กินเกาเหลาลูกชิ้นสักชามไหม”

อิทธิเงยหน้านิดหนึ่ง ก่อนเหยาหน้าปลาต่อ

“หารกับพี่ได้” อีกฝ่ายชี้ซามเขา “ขอพูดตรงๆ เลยนะ ใช้นั่นอะ... เดาว่าออกมาไม่อร่อยแน่”

ไม่พูดเขาก็รู้! อิทธิหัวเราะเจื่อนๆ เขากินอาหารรสค่อนข้างจืด และอ่อนด้อยในการปรุงก่ายเตี้ยอย่างยิ่ง หลังคนก่ายเตี้ยน้ำใสที่ตอนนั้นกลายเป็นอะไรแล้วไม่รู้และดักชิม สีหน้าของเขายิ่งเมารถหนักกว่าเดิม

“เฮ้ย โคตรแย่”

กุวัตมองด้วยแววตาสงสาร โบกมือเรียกพนักงานสั่งเกาเหลาลูกชิ้นกับข้าวเปล่า แล้วหันมาหา “ถ้าไม่ถือ พี่ทำให้ไหม”

คนล้มน้ำในการปรุงก่ายเตี้ยवलักซามไปเสียบๆ อย่างแพ้วพาย

เขาแม่งไม่ได้ความ กระทั่งถ้วยเดียวยังปรุงไม่เอาไหน!

“วันนีไปข้างนอกหรือ” ฟีกุลถามพลางเติมน้ำตาล น้ำส้ม พริก และน้ำปลาอย่างคล่องแคล่ว “อ๊ะ รสจัดนิดนึงได้ใช้ไหม ยังไงเดียวก็กินกับข้าวอยู่แล้ว”

อิทธิไม่ได้สนใจถ้วยเดียวเวอร์ชามันนั้นเท่าไรแล้ว “ครับ ไปคุยกับลูกค้าที่ออฟฟิศ ลุ้นแทบตายว่าจะผ่านไหม”

กุลวัตถามถึงงานของเขาสองสามคำ เขาจึงอธิบายให้ฟังว่าเป็นงานกราฟิกดีไซน์เว็บไซต์กับรับออกแบบ บิดงานเป็นจ๊อบพร้อมโปรเจกต์บริษัท เพราะที่นั่นไม่จ้างพนักงานกราฟิกประจำ เขาจึงเป็นเสมือนฟรีแลนซ์ประจำไปโดยปริยาย

“อ้อ จริง ๆ ก็คือเหมือนงานออฟฟิศทั่วไป แต่แค่ทำที่บ้านได้”

“ใช่ครับ” ผ่านไปสองนาที่ ถ้วยเดียวน้ำใสของเขา กลับกลายเป็นน้ำดัมย่ำ มองแล้วเขาได้แต่กลืนน้ำลายอีกใหญ่ โศครไม่แน่ใจว่าตัวเองจะกินได้

เกาเหลาลูกขึ้นมาเสิร์ฟพอดีพร้อมข้าวหนึ่งถ้วย ทว่ากุลวัตกลับผลักข้าวชามนั้นมาให้อย่างผิดคาด

“พี่สั่งมาให้ไง” แล้วเจ้าตัวก็ชี้ชามของตน “พี่จะอิ่มแล้ว แต่ของเรอะกินได้ที่ไหน ถ้ากินเผ็ดไม่เก่งซดเผ็ด ๆ ไปเดียวปวดท้องอีกกินกับข้าวดีกว่า”

ฟังแล้วเขาถึงกับมึนงง “ไหนว่าหำกับพี่ไง”

“ก็หำกับพี่ พี่แค่อยากกินลูกชิ้น แต่ข้าวนะสั่งมาให้” ว่าจบฟีกุลก็ตบลูกชิ้นสี่ชิ้นเข้าปาก “อ๊ะ พี่ลืมถาม กินเนื้อได้รึเปล่า”

“ได้ครับ” ทั้งที่อีกฝ่ายไม่ได้บังคับสักคำ แต่ทำไมเขาถึงรู้สึกเหมือนถูกหลอกล่อให้ทำตามโดยไม่มีปากเสียงก็ไม่รู้

อิทธิหิบบซ้อนตักข้าว ลูกขึ้น รวมทั้งอดีตถ้วยเตียนน้ำใสที่ กลายสภาพเป็นต้มยำไปแล้วของตน แวบแรกที่น้ำซุบแต่ละลิ้น รสเผ็ดจน ตาสว่าง แต่ต้องยอมรับว่ารสชาติดีกว่าเมื่อครู่มาก ไม่อยากเชื่อว่าเป็น ชามเดียวกับน้ำแกงล้างปากตอนแรก เขาจึงพ่ายกันอย่างรวดเร็ว

“แล้ว...เราไม่ได้วาดรูปสีน้ำแล้วหรือ”

อิทธิเหลือบตาขึ้นมอง น้ำตาลคลอนิดหน่อยด้วยความเผ็ด คิด ไม่ออกว่าทำไมอยู่ๆ กุลวัตถึงถามเรื่องนี้ “ไม่ค่อยว่างนะพี่ มีที่วาดเล่น อยู่เหมือนกันนะ แต่ไม่ได้เอาไปใช้ทำงานจริงจัง ไม่มีลูกค้าของบริษัท ที่อยากได้ภาพสีน้ำหรอก”

“เหอ...น่าเสียดายนะ”

อิทธินิ่งเงียบ เพราะจะว่าไปแล้ว แรงบันดาลใจแรกสุดที่ทำให้ เขาอยากเรียนด้านศิลปะ ก็เพราะอีกฝ่ายซื้อภาพสีน้ำของเขาไป ตอนนั้น เขาถึงกับประทับใจอย่างไรดียงสาวว่าภาพของเขาต้องใช้ได้แน่ ถึงมี คนยอมจ่ายเงินตั้งหนึ่งพันบาท ต่อมาเขายังไปศึกษาตามคลิบ บนอินเทอร์เน็ตและไปเรียนพิเศษตามที่ครูผู้หึงท่านนั้นแนะนำ จนกระทั่งเข้ามหาวิทยาลัย ได้รู้จักภาพดิจิทัลเวลเตอร์ ต้องกระโดดไป ทำงานผ่านคอมเป็นหลักเพื่อส่งการบ้านในวิชาเรียนจนไม่ค่อยได้แตะสีน้ำ หลังเรียนจบมาและทำงานจริงก็ยิ่งห่างหาย กระทั่งทุกวันนี้เขายัง เกือบลืมไปแล้วว่าตัวเองเคยชอบการวาดรูปโดยไม่ต้องคิดถึงบริพของ ลูกค้าแค่ไหน

“เป็นอะไร เผ็ดหรือ” เสียงของพี่กุลถามแทรก

อิทธิส่ายหน้ายิ้มๆ “เปล่าพี่ คิดอะไรเรื่อยเปื่อย”

“อะฮะ”

“คิดว่า...ดีจริงที่วันนั้นพี่ซื้อรูปผมไป” เขาหัวเราะเบาๆ ก่อนเห็น

สีหน้าประหลาดใจของคนที่นั่งตรงข้าม จึงนึกได้ว่าคำพูดเมื่อครู่ประหลาดไปสักหน่อย “ไม่ใช่ นะ คือแบบ...ยังงี้ดี ทำให้ผมอยากวาดรูปนะ มัน...โอ้ย”

ก๊วยเตี๋ยเผ็ดจนปากสั่น กินก็ยังไม่เสร็จ พุดไปกินไปเลยขบถูกปลายลิ้น เจ็บจนน้ำตาที่เอ่อเพราะเผ็ดอยู่แล้วแทบไหล

กุลวัตหัวเราะ “อย่าบอกนะว่าพี่เป็นแรงบันดาลใจอะไรทำนองนั้น”

อิทธิกำลังเอื้อมหยิบน้ำเปล่ามาดับความแสบ จึงตอบโดยไม่ทันคิด “ใช่ครับ”

เดดแอร์ไรด์ตัวในพริบตา คนพุดก็เพิ่งนึกได้อีกรอบว่าตอบตรงไป

แต่แล้วพี่กุลก็จ้องเขาอย่างจริงจัง เหมือนจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม ดูเข้าถึงได้พอ ๆ กับอ่านไม่ออก

เขากระดากขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล และขณะกำลังจะแก้ตัวก็พลันได้ยินเสียงหอรดพยาบาลดังลั่น

เสียงนั้นดังมาจากถนนใหญ่ด้านหน้า เรียกให้ชนทั่วกลุ่กชันอิทธิหันไปมอง ร้านก๊วยเตี๋ยน้่อยู่ใกล้ปากซอย จึงสังเกตได้ไม่ยากว่ารถพยาบาลเลี้ยวเข้าไปในซอยบ้านเขาเอง

เขารีบควานหาโทรศัพท์มากดโทรออกโดยไม่ทันยั้งคิด ต่อสายเข้าบ้านของตัวเองอย่างรวดเร็ว แม้แต่มือยังสั่นขึ้นมา

ขณะนี้ในหัวของเขาไม่มีเรื่องอื่นนอกจากวันที่ตนเรียกรถพยาบาลมารับอามาไปหาหมอ การเดินทางขึ้นล่างแล้วเห็นอามาที่กำลังซ็อกจนเกือบหมดสตินั้นเป็นประสบการณ์ที่ต่อให้ยากลิมก็ลิมไม่ลง

เสียงสัญญาณเพ็งดังแค่สามครั้ง แต่ในความรู้สึกของเขา

กลับเหมือนยาวนานไร้สิ้นสุด ก่อนจะได้ยินเสียงจ้วเจียปลายสาย

[อาโหล]

อาม่ารับสาย ฟังดูเป็นปกติดี แคมีแว่วงวอนนนิดนอย

เขาผลอดอนใจเฮือกใหญ่โดยไม่รู้ตัว “มา...”

[อ้าว อาต้อง มะกี้โทมาหนึงแล้ว มีอะไรอีก]

“คือ...” ถ้าตอบตามความจริง อาม่าต้องดูดำว่าเขาใจเสาะ
ไม่เข้าเรื่องแน่ คิดแล้วไม่รู้จะซ้ำหรือร้องให้ก่อนดี “ต้องอยู่ร้านก๋วยเตี๋ยว
ปากซอยนะมา ตอนเย็นอยากกินเกาเหลาลูกชิ้นไหม”

[หา ปากซอย? ร้างนี่ทำแหลกไม่ลง ไม่ต้องงุ! กับถึงแล้วก้อสิ
เดินระวังๆ อย่าไปให้มอไซค์ชิวล่ะ]

อิทธิหวัระเจี้ยนๆ “โอเคครับมา”

เขากดวางสายพร้อมถอนใจยาวอีกรอบ ก่อนนึกได้ว่าตนไม่ได้อยู่
คนเดียว

กุลวัตจ้องเขานิ่งๆ แต่ไม่ถามอะไร ครูหนึ่งจึงคลี้ย้มบาง
“เมมเบอร์พีไว้แล้วไซ้ไหม”

“อะ หา” อารมณ์ของเขายังดิ่งอยู่นิดหน่อย ช่วงขณะนั้นถึงกับ
ไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายหมายถึงอะไร

“เบอร์พีนะ” กุลวัตชี้โทรศัพท์ที่เขาพกไว้แน่น โดยที่เขาเองก็
ไม่รู้ตัวว่าบีบแรงจนจอขึ้นเหลืองไปหมด “ถึงไม่ใช่หมอ แต่พีก็เป็นเกสซช
ดูแลให้คำปรึกษาปัญหาสุขภาพได้ เพราะงั้นถ้ามีเรื่องอะไร ต่อให้เราจะ
คิดว่าเล็กน้อยหรือไม่สำคัญยังงี้ ต้องโทรหาพีได้เสมอนะ”

สีหน้าของพีกุลตอนทีพูดประโยคนี้จริงจังอย่างมาก จริงจังจนเขา
ไม่อาจหาคำใดมาโต้ตอบได้ และก็ทำให้ความรู้สึกอย่างหนึ่งไหลบ่า
ท่วมท้นไปทั้งใจ

ตลอดมา เขาเป็นผู้ชายคนเดียวของบ้าน ไม่ว่าจะพร้อมหรือไม่พร้อม ต่อให้ไม่อยากโตก็ต้องโต โดยไม่รู้ด้วยซ้ำว่าลึกๆ แล้วตัวเขาอาจยังไม่เข้มแข็งมั่นคงขนาดนั้น

หลังจากมือไม้ลั่นทำอะไรไม่ถูกเพียงเพราะได้ยินเสียงหวอรถพยาบาล เขาก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองยังอ่อนแอหนัก

สิ่งที่กุลวัตพูดอาจเป็นเพียงความใจกว้างในฐานะเพื่อนมนุษย์คนหนึ่ง แต่ก็ทำให้เขารู้สึกดีอย่างที่ไม่อาจบรรยายได้

สิ่งนั้นบอกเขาว่าฟูกุลไม่ใช่แค่รุ่นพี่ที่เรียนสายวิทย์ห้องข้างๆ เขาอีกแล้ว แต่เป็นผู้ชายคนหนึ่งที่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว

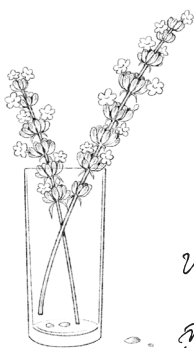
ผู้ชายที่พึ่งพาได้... อย่างที่ตัวเขาหวังอยากเป็น

“ครับ” อิทธิยัมตอบบางๆ ไม่รู้ว่าควรสะกดกลืนความรู้สึกที่เอ่อล้นนี้อย่างไร “ขอบคุณนะครับ”

“อย่าลืมล่ะ” ฟูกุลก็ยิ้มเช่นกัน ก่อนเลื่อนเก้าอี้ถอยหลังลุกขึ้นแล้วเดินไปหาอาแปะหน้าร้าน “คิดเงินรวมกันเลยครับ”

ก๊วยเตี่ยวร้านนี้รสชาติไม่เอาไหนโดยสิ้นเชิง แต่แม้จะผ่านไปอีกหลายปีให้หลัง ภาพในวันนี้ก็ยังแจ่มชัด ทั้งก๊วยเตี่ยวซัดๆ ที่กลายสภาพเป็นก๊วยเตี่ยวต้มยำ และคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม

คนที่บอกเขาว่า ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ยินดีให้เขาหันหน้าไปพึ่งพิงเสมอ

บทที่ 5

คุณพิชิตกลับมาแล้ว

เมื่อกลับถึงบ้าน อิทธิจึงรู้ว่าเสียงไซเรนรถพยาบาลที่แล่นเข้ามาในซอยเลี้ยวไปบ้านไหน

แม่ของเขาตบหมอนที่นำออกมาตากแดดหน้าบ้านพลางเล่าผ่านๆ ด้วยน้ำเสียงไม่ยินดียินร้าย

“อ๊าง หลานคนขายน้าเต้าหู้ล่ะ” แม่บอกเมื่อเขาทักทายตามปกติและเล่าให้ฟังว่าได้ยินเสียงอะไร “มันตกเลือด ที่บ้านคงเห็นท่าไม่ดีเลยเรียกรถ ป้าพิทย์เดินมาเล่าอยู่เหมือนกัน”

ป้าพิทย์อยู่ทาวนเฮาส์ถัดจากบ้านของพวกเขาไปสองหลัง ส่วนตรงกลางเป็นบ้านของคู่สามีภรรยาที่อายุน้อยยิ่งกว่าอารินน้องสาวของเขาเสียอีก ป้าพิทย์ที่ว่าไม่ถูกกับคนข้างบ้านสองคนนี้นัก บางครั้งจึงข้ามมานินทาคนให้แม่ฟัง

แต่อิทธิฟังถึงตรงนี้ก็ไ้แต่ตาโตอย่างงุนงงแกมตกใจ “น้องแฉง? ตกเลือด? ทำไมล่ะแม่”

เขานึกถึงเด็กสาววัยรุ่นร่างแบบบางผอมสูงคนนั้นแวบหนึ่ง ยัง

ปะติดปะต่อความไม่ได้

แม่มองเขาเหมือนมองคนโง่ ขณะสะบัดผ้าขนหนูตากต่อ “ก็มันท้อง ท้องแล้วกินยาให้แท้ง มันก็ตกเลือดเท่านั้น”

อิทธิยังยืนอึ้งบ๊อไป แต่แม่ไม่ใส่ใจและเดินเข้าบ้านไป ระหว่างนั้นยังบ่นว่าเวียนหัว จะนอน ไว้เย็นๆ ค่อยทำกับข้าว

เขาไม่ทันสังเกตว่าตนยืนตากแดดอยู่ จนเหงื่อไหลผ่านคิ้ว และเกือบเข้าตาถึงรู้สึกตัวว่าแดดบ้ายของประเทศไทยไม่ปรานีกันเลย เรื่องที่ได้ยินทำให้สับสนอยู่บ้าง แต่อีกใจหนึ่งก็รู้ว่าไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร

สามีภรรยาอายุน้อยข้างบ้านเขานั้นก็เช่นกัน ในซอยชุมชนวัดนวลรามแห่งนี้มีคู่รัก คู่ใคร่ ไปจนถึงคู่เวรคู่กรรมอายุน้อยจำนวนมาก แม่ของเขาที่เปิดแผงขายดอกไม้ที่ลานวัดจนถึงช่วงเที่ยงของแต่ละวัน ยังบอกเลยว่า ถ้าเดินตั้งแต่บ้านเราไปจนถึงวัดท้ายซอย ถ้าซอยไหนไม่มีครอบครัวพ่อแม่อายุน้อยแบบนี้สักหลัง แม่ยอมเป็นประธานตั้งกลืนรอบหน้าให้เลย

คำประชดสะบัดๆ นี่เกือบจะน่าขัน แต่เมื่อนึกถึงความเป็นจริง ก็ชวนให้ขื่นจนพูดไม่ออก เทียบกับหลายๆ บ้าน ครอบครัวสามีภรรยาข้างบ้านเขาอาจเป็นกรณีโชคดี แม่น้องผู้หญิงต้องเลี้ยงลูก นานๆ ครั้งเธอก็ยังออกไปเรียนมหาวิทยาลัยเปิดได้ ตัวน้องผู้ชายก็ยังมึนงานทำ ถึงในบ้านจะมีเสียงแม่สามีลูกสะใภ้ด่าทอกันเป็นครั้งคราว แต่ครอบครัวของทั้งสองฝ่ายก็ดูเหมือนจะยังช่วยประคับประคอง ไม่ว่าจะจำใจหรือเต็มใจ

แต่บ้านน้องแจ่ง... เขาไม่แน่ใจนัก แป๊ะชออยู่ในซอยแห่งนี้ก่อนที่ บ้านของเขาจะมาอยู่เสียอีก แต่ขนาดเรียกได้ว่าเขาเห็นแป๊ะชอมาตั้งแต่เด็ก เห็นน้องแจ่งตั้งแต่ตอนที่ยังเป็นเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ เขากลับไม่เคยเห็น

พ่อแม่ของเธอเลย

คนรุ่นอาม่าเขากับเรื่องแบบนี้ อธิธอนหายใจ ไม่รู้ว่าควรออกความเห็นอย่างไรได้

เขาอดตรงเท้าเดินเข้าบ้าน ก่อนเหลือบเห็นกะละมังปิดฝาตั้ง แอบไว้ตรงลานซักล้างด้านนอก จึงเพ่งนึกได้ว่าตนแช่เสื้อเชิ้ตของกุลวัตทิ้งไว้ตั้งแต่เมื่อวาน

อิทธิรีบไปเก็บข้าวของและออกมาดูผลงานในกะละมัง โลงอกที่ไม่เห็นรอยเลือดบนผ้าสีอ่อนอีกแล้ว

เสื้อตัวนี้คือเสื้อที่พี่กุลสวมเมื่อวานและเประอะเลือดกำเดาเมื่อวานเขาคิดว่าถ้ารอจนอีกฝ่ายกลับถึงคอนโด แล้วอาจแจ้งกรังซึกยาก จึงให้ยืมเสื้อยืดเปลี่ยนแล้วนำมาแช่น้ำเกลือชะคราบเลือด

ล้มผัสผ้าเนื้อเรียบแต่ไม่กระด้างบ่งบอกว่าไม่ใช่เสื้อเชิ้ตทำงานจากซูเปอร์มาร์เก็ต จนพลิกไปเจอป้ายยี่ห้อเขาถึงรู้ว่าตนคิดถูก ไม่น่าแปลกใจเท่าไร สมัยก่อนโรงเรียนของเขาจัดว่าเป็นโรงเรียนเด็กมีฐานะ แม้แต่เพื่อนสนิทของเขาที่เห็นบ้าง บอๆ ทำตัวไม่จริงจังกี่ยังเป็นลูกชายบริษัทนำเข้าเคมีภัณฑ์ บ้านของกุลวัตก็อาจทำธุรกิจอะไรสักอย่างหรือมีฐานะไม่เลวเช่นกัน

นึกถึงเรื่องในวัยเด็กแล้วอิทธิได้แต่หัวเราะเจื่อนๆ กับตัวเอง พลงขยี้ฟองแป็บซึกให้เรียบร้อย และนึกถึงเจ้าของเสื้อตัวนี้อย่างช่วยไม่ได้

พี่กุลที่บอกว่ายินดีช่วยเขา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด

‘ต้องโทรหาพี่ได้เสมอนะ’

ว่าไปแล้ว สำหรับเขาที่ต้องทำอะไรหลายๆ อย่างด้วยตัวเอง การมีคนพูดแบบนี้ด้วยก็เป็นเรื่องแปลกใหม่พอตัวเหมือนกัน

เขาเปลี่ยนน้ำและเทน้ำยาปรับผ้านุ่มลงกะละมัง ระหว่างรอที่สไลด์มือถือดูเรื่อยเปื่อย แอปส์ฟ้าส่งแจ้งเตือนมาย้ำว่าเขายังไม่ได้กดรับคำขอเป็นเพื่อนล่าสุด เขาถึงนึกได้ว่าคำขอของกุลวัตยังคงค้างเติ่งอยู่

อิทธิกิต ‘ยอมรับ’ พลังอมยิ้มน้อยๆ อย่างไม่มีเหตุผล

เมสเซนเจอร์ขึ้นแจ้งเตือนเชื่อมการสนทนาอัตโนมัติ เขาจิ้ม ‘โบกมือ’ ไปหนึ่งที่และรีบกดออกอย่างเคอะเขิน ก่อนชะงักและดำตัวเองที่ทำตัวราวกับเด็กมัธยมหัดมีแฟน... บ้าสิ แฟนอะไรล่ะ!

อึดใจถัดมา นิ้วโป้งสีฟ้าแจ้งเตือนข้อความ อิทธิถึงกับตกใจที่เห็นการตอบรับอันว่องไวนี้ *หรือที่จริงพวกเกสซ์ฯ ไม่ได้งานยุ่งอย่างที่คิดจะ*

‘กว่าจะรับแอด’ ฟีกุลพิมพ์แซว

‘ผมลืมกดๆ’ เขารีบแก้ตัว และพิมพ์ต่อ ‘จริงสิพี่ เตียวเย็นๆ ออกไปซื้อกับข้าวแล้วผมเอาเสื้อที่ซักรั้วไปคืนนะ’

‘อ้อ’ ฟากนั้นตอบกลับอย่างรวดเร็วเช่นเดิม ‘หรือพี่แวะไปแถวร้านเมื่อวานก็ได้ ยังไงก็คงไปซื้อกับข้าวที่เดิม เราจะได้ไม่ต้องออกมาถึงปากซอย’

อิทธิคิดสักพักก็รู้สึกกว่าเห็นด้วย ‘งั้นพี่เข้ามาเมื่อไหร่ค่อยบอกผมนะ ถือไปให้พี่ที่ร้านข้าวนั้นละกัน คนละครึ่งทาง’

‘ได้’

บทสนทนาของเราจบลงแค่นั้น อิทธิสอดมือถือเก็บ ก้มตัวบิดผ้า และหย่อนเสื้อเชิ้ตลงเครื่องปั่นแห้ง ก่อนสะบัดตากในแดดบ่ายแสบร้อน
เสื้อเชิ้ตตัวใหญ่ปลิวน้อยๆ ตามแรงลม

อำมาตย์จากการนอนกลางวันแล้ว และกำลังปอกสาเลื้อยอยู่ที่โต๊ะเอกประสงคื์ใต้บันได

อิทธิตรงเข้าไปทันที “มา อย่ากินเยอะนะ”

สาเลื้อยรสค่อนข้างหวาน เห็นแก้วว่าช่วงนี้อากาศร้อน แต่อย่างไรก็ไม่ดีกับคนเป็นเบาหวาน

อำมาตย์หน้า “ปอกให้ล่อนั้นแหละ งานเบื่อง่ายละ”

อิทธินึกอึ้งหวานทันใด “ผ่านครับ กลับมาเก็บงานอีกนิดหน่อยก็โอเคแล้ว”

“โอเค โอเค พுகภาษาไทยไม่เบื่อง่าย” อำมาตย์นั่งมึนงาประสาคนแก่

“ม่ายังพูดจีนเลย”

“เหิงมีดในมืออ้าวไหม”

“...” คนเป็นหลานยกธงขาวแพ้อย่างง่ายดาย “วันนี้ทำอะไรบ้างครับมา”

“รูกน้ำตันไม้ ยึดเส้นอย่างที่ผมอธิบาย” แล้วอำมาตย์ก็นึกได้ “อ้อ เลือ้อาหมอนะตากยัง เอาไปคึ่งเขาลว้ย ทำอะไรไว้ก็ต้องรับผิดชอบ”

อิทธิยิ้มแห้งๆ “ซักรั้วครับมา เติ๋ยเย็นนี้ถือไปคีน... อีกอย่างนั้นเกล็ดช รั้วมา ไม่ใช่หมอ”

“นั่งแหละ” อำมาตย์ยกหน้าเคร่งขรึม “เบื่อง่ายๆ กล้าทำกล้ารับอย่าทำอะไรซุ่ยๆ ทั้งเบื่อง่ายๆ ให้คงอื่นตามเซ็ด”

อิทธิอึ้งไป นี้อำมาตย์พูดเรื่องซักรั้ว หรือคิดว่าเขาไปทำสาวที่ไหนทอง?

เขานึกถึงเรื่องหลานสาวของแปะชอขึ้นมา ดูท่าว่าตอนที่ป้าทิพย์มานินทาคนให้แม่ฟัง อำมาตย์จะได้ยินด้วย

ท่าทางของอำมาตย์ไม่ยินดียินร้าย ทั้งยังแฝงแววทอดถอนใจที่

เขาเองก็เข้าใจความหมายเป็นอย่างดี

“ดูอย่างป้าแก...” พูดเท่านี้อาม่าก็ชะงัก “เฮอะ ค่าไปก็เข้าตัว
ข้างหัวมันๆ อาต้องทำตัวสิๆ อย่าทำให้อัวชายชี้หน้า”

“ครับ”

อาม่าหยุดมือที่ปอกเปลือกสาลีอีกรอบ พลังเหลือบมอง
“ชายหน้าหน้อยก็คงได้ มาไม่หวังกะล่อนัก”

“...”

“แต่อย่าทำร้ายคน อย่าเบี่ยงคนเหิงแกตัว”

ระหว่างนั้นอาม่ายังเฉาะสาลีลงจานอย่างคล่องแคล่ว ไม่นานก็
พูดต่อเบาๆ นัยน์ตาหลุบลง

“อัวก็สงสารอาซอ สงสารเด็กมัน”

อิทธิพยักหน้าเชื่องช้า ไม่รู้ว่าควรพูดอะไร จึงยัดแขนไป ตั้งใจ
หยิบสาลีใส่ปาก

อาม่าตีมือทันทีก่อนแตะถึง “ชู้ย! ไปล้างมือ!”

อิทธิหอบจานสาลีขึ้นมานบนห้องนอน หลังเปลี่ยนทางเกนยีนส์
เป็นผ้ายัดเบาสบายและเปิดพัดลมจ่อ ค่อยหยิบแมคบุ๊กออกมาเตรียมทำ
ไฟล์สไลด์

เขาเลื่อนดูเว็บรวมภาพออนไลน์เพื่อปรับความคิดก่อนทำงาน
เหมือนทุกครั้ง และนึกถึงบทสนทนาสั้นๆ ในร้านก๋วยเตี๋ยวรสชาติไม่เอา
ไหนขึ้นมาได้

บนอัลกอริธึมสุ่มของแอคเคานต์ของเขามีภาพที่ใช้เทคนิคสีน้ำ
ประมาณหนึ่ง ปะปนกับภาพเวกเตอร์แบบที่เขาใช้ทำงานเป็นประจำ

แต่ครั้งนี้มือของเขากลับกดไลค์รูปภาพสีน้ำแต่ละภาพไปเรื่อย ๆ

ถ้าฟีกุลไม่ถาม เขาก็อาจลืมไปแล้วว่าตัวเขาชอบเทคนิคสีน้ำที่สุด แต่กลับมีโอกาสใช้น้อยลงเรื่อย ๆ ตั้งแต่เข้ามาหาวิทยาลัย เขาค่อย ๆ ห่างหายจากการจับพู่กัน และหันมาสนิทกับเมาส์ปากกาแทน

แต่เขาก็ยังติดตามศิลปินสีน้ำหลายคน มีอาจารย์ภาพสีน้ำหลายท่านที่วาดทิวทัศน์สวยเหมือนมีชีวิต และหนึ่งในนั้นยังมีศิลปินหญิงอีกคนที่เขาชอบมาก

อิทธิเสรีชชื่อเธอบนเว็บค้นหา เธอใช้ชื่อในฐานะศิลปินว่า ‘Purple Wilson’ แต่ที่จริงเป็นคนไทย ถ้าไม่ใช่ลูกครึ่ง ก็อาจเป็นศิลปินที่ใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศ

ภาพของเธอเป็นสีน้ำสไตล์นามธรรม บางครั้งเป็นภาพท้องฟ้าที่ดูราวกับหลุดมาจากโลกแฟนตาซี บางครั้งเป็นก้อนสีที่ดูไม่เหมือนอะไรเลย แต่เมื่อเพ่งมองดีๆ กลับเห็นใบหน้าบิดเบี้ยวโกรธเคือง หรือไม้กวาดที่จ้องกลับมาจากหน้าจอ ทำให้เอกลักษณ์ของงานสีน้ำที่ควรจะมีนุ่มนวลกลับกลายเป็นความฉูดฉาดรุนแรง

และวิลสันคนนี้ไม่ได้ใช้แค่สีน้ำ งานในยุคหลังของเธอเป็นเทคนิคผสมของสีหลายชนิด เขารู้จักเธอตั้งแต่ตอนเรียนปีสามเพราะรุ่นพี่คนหนึ่งโพสต์แนะนำนิทรรศการของเธอบนเฟซบุ๊ก วิลสันลืมวงคนนี้จัดนิทรรศการที่ไทยไม่บ่อยนัก เขาจึงตามคนอื่น ๆ ไปดูที่หอศิลป์ และเป็นแฟนคลับเรื่อยมา

ไม่ได้กดดูหน้าเว็บของเธอเสียนาน ดูเหมือนวิลสันเพิ่งจะสะบัดพู่กันวาดปกอัลบั้มประวัติคนดังของอเมริกา

อิทธิจิ้มสาส์นเข้าปาก ปิดบราวเซอร์และเปิดไฟล์จัดการงานขององค์กรก่อน ผ่านไปสองชั่วโมงเขาก็ส่งตัวอย่างสีโลโก้ทั้งหมดไปทางอีเมล

และไลน์บอกรุ่นพี่กิ่งเจ้านาย

รงค์รตอบกลับมาอย่างว่องไว ‘เดี๋ยวบอกผล แต่ถ้าคุณแฉไม่แก้อะไรแล้ว ต้องเก็บงานฟोनอลส่งพี่แล้วพักได้เลย’

เขาส่งสติ๊กเกอร์หมาตะเบ๊ะกลับไป สาธุในใจขอให้งานราบรื่น แต่อิทธิไม่ได้เก็บคอมพ์ทันที เขาเปิดหน้ากระดาษว่าง ๆ บนโปรแกรม เลือกบริษัทฟุ้ง ๆ มาวาดเรื่อยเปื่อย ในใจพยายามนึกถึงความรู้สึกเมื่อก่อน

ผ่านไปสักพัก... ก็นิ่งค้าง

ไม่น่าเชื่อ เขาแม่งวาดรูปไม่ได้!

หลังอึ้งกับความจริงข้อนี้ไปหลายอึดใจ อิทธิถึงได้สติ รีบปิดคอมและไปรื้อหาอุปกรณ์เก่า ๆ

ชุดสีน้ำของเก่าน่าจะแห้งไปแล้ว แต่ก่อนสียังพอละลายน้ำได้ เสียเวลาอีกครั้งชั่วโมงถึงเจอพู่กัน แม่เบอร์เล็กจนไม่เหมาะแต่ดีกว่าไม่มีเลย หลังจากนั้นอีกหลายนาที่เขถึงเจอกระดาษปอนด์เก่า ๆ ซุกอยู่ในซอกชั้นหนังสือ

อิทธิวิ่งลงไปยังชั้นล่างพร้อมหอบของทั้งหมดไปด้วย และอาม่าก็หันมองง ๆ

“วิ่งไปไหนของลื้อ”

อาม่าเฝ้ามองเขาสาละวนกับการค้นของบนโต๊ะรับแขกเล็ก ๆ ใกล้ประตูออกไปด้านข้างและวางของทุกอย่างลงบนนั้น ก่อนเดินมาชะเง้อดูอย่างสนใจจนใจ พอเห็นว่าเป็นกระดาษวาดรูปกับอุปกรณ์ก็ถอยกลับไปนั่งดูละครต่อตามเดิม

อิทธินึกไม่ออกว่าจะวาดอะไร ในหัวเขามีแค่ภาพคั่น ๆ เลื่อน ๆ ของลาเวนเดอร์ที่พี่กุลซื้อไปในปีนั้น

ว่ากันตามตรง ผ่านมาสิบปีเศษ เขาเองก็จำไม่ได้แล้วว่าภาพนั้น หน้าตาเป็นอย่างไรแน่ อาศัยแค่ความรู้สึกและความอดทน ใช้พู่กัน เบอร์เล็กละเอียดๆ จุ่มน้ำเหาะใส่กระดาษ ปาดและบิดจนสีพื้นน้ำเงิน ละลายลงไป และผสมแสงเงาลงไปบนพื้นหลังซ้ำอีกครั้ง

ระหว่างรอให้สีแห้ง ละครจบตอนพอดี อาม่าจึงถาม “เบิ่งอาไรไป”

“หา? อะไรครับมา”

“ไม่เหิงหลายปี” อาม่าชี้ที่อุปกรณ์และเทะบนพื้นและโต๊ะรับแขก “ทำไมอยู่ๆ เอาออกมาวาด”

อิทธิส่ายหน้า “ไม่รู้เหมือนกันมา”

นั่นสิ ทำไมอยู่ๆ เขาถึงอยากรื้อฟื้นความรู้สึกในตอนนั้นกันนะ เพราะพี่กุล...หรือเพราะตัวเขาเอง?

อาม่าเดินกลับมา ดูเขาลากพู่กันแต้มก้านสีเข้มลงไปกลาง พื้นหลังมัวขาว “ดอกไม้เหรออาศัย”

“ครับ” อิทธิตอบโดยไม่เงยหน้า มือขยับว่องไว “ดอกไม้...ดอก ลาเวนเดอร์นะมา”

“ลาเวง...ฮู้ย ชื่อผาหรั่งออกเสียงยาก”

คนเป็นหลานหัวเราะกับสำเนียงอาม่า แม้แต่พู่กันยังเกือบแฉลบ “ดีแล้ว” อาม่าพึมพำ “หาแต่เงิน ไม่มีฟามสุข”

เขาเงยมองอาม่า แต่อาม่าไม่สนใจเขาแล้ว กลับไปนั่งประจำ ตำแหน่งหลังเว็บไซต์เล่นวิดีโอวันตอนต่อไปแบบอัตโนมัติ และโฆษณา จบลง

ความสุข...

มือที่จับพู่กันสั่นเล็กน้อย

นานมาแล้ว ตอนแรกเริ่ม... เขาวาดรูปด้วยความรู้สึกง่ายๆ

เท่านั้นเอง

ไม่ต้องคิดถึงบริพาลูกค้า ไม่ต้องคิดว่าจะได้เงินเท่าไร แค่ทำ
เพราะอยากทำ

ในนั้นจึงมีความสุข

ผ่านไปอีกหนึ่งชั่วโมง หลังแต่มีสีขาวเก็บเงาเก็บรายละเอียด เขาก็ได้ภาพทุ่งลาเวนเดอร์กลางแสงแดดขนาดเท่าฝ่ามือมาหนึ่งภาพ เพราะ
ฟุ้งกันเบอร์เล็กเกินไป

“สวยนี่นา” อาม่าหันมาชม “ขายได้ไหม”

อิทธิส่ายศีรษะ ตอบกลับหัวเราะ “ไม่ได้หรอกครับมา หยาบไป
อุปกรณ์เก่าแล้ว ลีก็เพี้ยนอีกตะหาก”

...แต่สนุก

“อ้อ” อาม่าพยักหน้า “แล้วไหนสื่อกว่าจะเอาสื่อไปคิงอาหม่อ?”

คำถามนี้เรียกให้คนฟังกะพริบตาปริบ ๆ หลายที และหันขวับมอง
นาฬิกา

อิทธิอ้าปากค้าง ตอนนี้เกือบหกโมงเย็นแล้ว ทั้งเขายังทั้งมือถือ
ไวบนห้องนอน ไม่รู้เลยว่ากลัวต่งส่งข้อความมาหรือยัง

“ต้องลืมเลยมา” เขาเก็บอุปกรณ์ทุกอย่างลงแล้ว และวิ่งไปเท
น้ำทิ้งในครัว พลางทอดไว้ในใจว่าต้องออกไปซื้ออุปกรณ์ใหม่เร็ว ๆ นี้
“เอ้อ มาครับ แม่ละ”

เกือบหกโมงแล้ว อารินนอนเล่นคอมอยู่ในห้องนั้นไม่แปลก แต่
ครัวมีตีสุนัข หรือแม่ของเขายังไม่ตื่นอีก?

“อ้าวซีเกียกทำข้าว ไปซื้อกิ่งเอง” หน้าของอาม่าบอกบุญไม่รับ
นิดหน่อย “ตังค์อยู่บนโต๊ะเนี่ย”

เขาไม่ได้สนใจแบ่งครีอยบนโต๊ะกินข้าวอเนกประสงค์ หลังเก็บ

ความประหลาดใจไว้อย่างมิดชิดจึงเดินไปหน้าบ้าน ตั้งใจจะเก็บเสื้อที่ตากไว้ก่อน แล้วค่อยขึ้นไปดูแม่และหีบมือถือ

ฟ้าด้านนอกยังไม่มืดตื๋นนัก หลายชั่วโมงผ่านไป แดดประเทศไทยทำงานดีเยี่ยม เสื้อของกุลวัตแห้งสนิทแล้ว

อิทธิยัมน้อย ๆ เมื่อนึกถึงเจ้าของเสื้อตัวนี้ ส่วนหนึ่งในใจได้แต่ขอบคุณอีกฝ่าย

หากไม่ใช่เพราะพี่กุลทำให้เขานึกถึงเรื่องในอดีต เขาคงไม่คิดจะรื้ออุปกรณ์เก่า ๆ มาลองวาดรูป ไม่คิดจะกลับมาเริ่มต้นใหม่ หรือกระทั่งลืมไปแล้วว่าตอนแรกสุดตนเลือกสายอาชีพนี้เพราะอะไร

แน่นอนว่าเขาต้องทำงานหาเงิน แต่ชีวิตหนึ่งคนเราควรมีมากกว่าความต้องการที่จะหาเงินไม่ใช่หรือ เขาเพิ่งอายุยี่สิบหกเศษ ๆ เท่านั้น ยังเหลือเวลาอีกมากมายให้ลองใช้ชีวิต

ตอนที่หีบเสื้อลงจากราว หลังสำรวจความเรียบร้อย ดูว่าไม่มีรอยเปื้อนตรงไหนแล้ว เขาก็ก้มหน้าลงไปใกล้ ๆ โดยไม่รู้ตัว พลางหลับตา ซึมซับกลิ่นแดดและน้ำยาปรับผ้านุ่ม

คงบอกพี่กุลไม่ได้ แต่เขารู้สึกขอบคุณจริง ๆ

ขอบคุณที่ทำให้เขายังไม่ลืมตัวเองในอดีต

“เอ่อ...” เสียงเบา ๆ ดังขึ้นด้านหลัง

อิทธิสะดุ้งเหวี่ยง ยกหน้าตัวเองออกจากเสื้ออย่างรวดเร็ว เบิกตากว้างประหนึ่งโจรถูกจับคาหลักฐาน ภาวนาว่าอย่าให้เป็นอย่างที่คิด

กุลวัตยืนอยู่ด้านหลัง ในมือมีสมาร์ทโฟนที่คาดว่าคงส่งข้อความมาหลายครั้งแล้ว

“แบบว่า...” อีกฝ่ายกลอกตาเล็กน้อยแต่ไม่สบด้วย “ส่งข้อความ

มาแล้ว แต่เห็นเงียบ ฟี่เลยเดินมาดู”

มือของอิทธิที่แข็งค้างไปแล้วค่อยๆ ยืดออกสุดแขน ประหนึ่งจะ
ยื่นเลื้อยตัวปัญหาหนีออกไปห่างๆ “ครับ”

“อ้อ เก็บผ้าเหรอ นึกว่าไปแล้ว” อาม่าออกมาด้านนอก ยัด
แขนคร่อมใส่มือให้ “ซื้ออะไรก็ซื้อ อาต๋มั่งกิงง่าย...อ้าวอาหมอ”

“สวัสดีครับ” กุลวัตยกมือไหว้อาม่าผู้ไม่รู้รัฐสถานการณ์
กระอักกระอ่วนสุดขีด

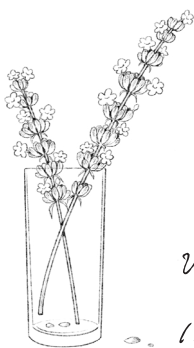
“เอาเลื้อ? ลีๆ อาต๋มั่งซักให้แล้วนะ” ว่าจบก็หันมาหาเขา
“เรียบร้อยนะ ทำอะไรไว้ก็รับผิดชอบอาหมอเขาล่วง!”

“อาม่า!” อิทธิอุทาน หน้าแดงโดยไม่ตั้งใจกับคำพูดชวนคิดลึกนั้น
เขาทำเลื้อฟี่กุลเปื้อน ไม่ได้ทำฟี่กุลท้อ!

“เรียกอ้าวทำไม” อาม่ายังคงไม่รู้ความลำบากใจใดๆ และ
ขมวดคิ้วเท่าสะเอว “ออกไปซื้อกับข้าวไป เดินไปส่งอาหมอ ทำตัวลีๆ
เบี่ยงลูกผู้ชาย!”

พุดจบอาม่าก็เดินเข้าบ้าน ปล่อยให้ขมับของหลานปวดจี๊ด
ไม่เข้าใจว่าทำไมอาม่าถึงอินกับความเป็น ‘ลูกผู้ชาย’ ขนาดนี้

หันไปอีกที กุลวัตยืนกุมท้องหัวเราะอยู่หน้าบ้าน
ส่วนเขาหน้าแดงก่ำ มีแต่อยากร้องไห้

บทที่ 6

เหตุผลที่พี่เป็นเกย์

โคตร...น่ากระอักกระอ่วนเลย!

หลังสิ้นคำประกาศแกล้งของอามาให้ ‘รับผิดชอบบอหมอ’ ซึ่งหมายถึงเดินไปส่งอีกฝ่ายและซื้อกับข้าวกลับมาด้วย อิทธิก็ไม่มีคำอธิบายอื่นให้สถานการณ์นี้อีก โชคดีที่ฟ้าเริ่มมืดแล้ว เขาจึงไม่ต้องทนตากหน้ารับความอับอาย ให้กุลวัตจ้องหน้าแดงเถือกของตนนานกว่านี้

คนข้างๆ ที่พยายามกลั้นหัวเราะอยู่นานแล้วเป็นฝ่ายทำลายความเงียบอันน่าอึดอัดก่อน “บ้านเรา...ตกลงดี”

อิทธิหันหัวบ๊ว ถลึงตาอย่างลึมตัว ส่วนกุลวัตเริ่มขำอีกรอบ

ผู้คนในซอยช่วงเย็นส่วนใหญ่หากไม่ใช่คนที่เดินกลับบ้านก็คือคนที่เดินออกมาซื้อกับข้าว เขาในสภาพเสื้อยืดตัวเดียวกับที่ออกจากบ้านเมื่อเช้าแต่กางเกงกลายเป็นกางเกงบอลเก่าโครม พอมาเดินข้างกุลวัตที่สวมเสื้อเชิ้ตเนียบทุกองศาเหมือนทุกที่ที่เจอหน้าแล้วดูเหมือนเด็กวัดกับนายธนาคารอย่างบอกไม่ถูก

ป๊าๆ ในละแวกนี้ต่างขำเสียงมาจากพวกเขา อิทธิไม่แปลกใจ

กุลวัต เกล็ดขรร้านยาหน้าปากซอยน่าจะเป็นทรัพยากรหายากที่ใครๆ ก็
อดเหลียวมองไม่ได้

ระหว่างที่เขากำลังวิเคราะห์สายตาของเหล่าป้าๆ อยู่ๆ อีกฝ่าย
ก็ถาม “อาม่านี่ หมายถึงแม่ของพ่อหรือของแม่นั่นหรือ”

“แล้วแต่บ้านครับ บางบ้านก็เรียกเหมือนกัน เป็นอาม่าหมด
ทั้งของแม่ของพ่อ” อิทธิอธิบายโดยไม่ทันคิดอะไร “แต่ของผมเป็นแม่
ของพ่อ”

กุลวัตเลิกคิ้วสูงอย่างเห็นได้ชัด “เฮ้ เมื่อวานที่คุยกัน จำได้ว่า...”
คนที่ตอบแบบไม่คิดอะไรตั้งแต่แรกก็อ้าปากพะงาบเมื่อนึกขึ้นได้
จริงๆ ด้วย เขาเล่าให้กุลวัตฟังแบบผ่านๆ ว่าในบ้านอยู่กันแค่สี่คน
มีเขา น้องสาว อาม่า และแม่ แค่นี้เท่านั้น

สีหน้าของกุลวัตอ่านยาก เหมือนจะอึ้งไป และเหมือนจะ
พิพากษ์ฟันชอบกล

อิทธิเข้าใจทันทีว่าตรงไหนที่ ‘ประหลาด’ แต่กลับไม่รู้จะเริ่ม
อธิบายอย่างไร

“เอ้อ...”

รถมอเตอร์ไซด์วิ่งผ่านมา เร่งท่อเสียงดังกลบเสียงของกุลวัต อิทธิ
ที่กำลังเบิกตาโตถึงกับต้องหยิดาและลาลึกควันท่อ

อีกฝ่ายเปลี่ยนท่าทีอย่างรวดเร็ว จับแขนให้หยุดเดินก่อนปล่อย
ออกทันที แล้วก้มดูใกล้ๆ “เข้าตาหรือ เป็นยังไง กะพริบตาถี่ๆ หน่อย
อย่างยี่นั่นะ”

อาการสับสนจากควันรถจางหายไปไม่นาน แต่พอกะพริบตาจน
น้ำตาไหลได้ เมื่อลืมตาอีกครั้งกลับเห็นใบหน้าของอีกคนอยู่ใกล้จนชวน
ให้ผงะ

แต่พี่กุลกลับขยับออกห่างอย่างรวดเร็ว และเดินนำไปก่อนเพราะรถที่สวนไปมาด้านข้างเริ่มหนาตาแล้ว

“เดินระวัง ๆ นะ คู่มือเตอร์ไชด์สวนมาดี ๆ ละ”

เขาไม่อาจปฏิเสธได้ว่าโล่งใจที่บทสนทนาขาดตอนพอดี และกุลวัตก็ไม่ได้ถามต่อเช่นกัน

อิทธิจึงมองแผ่นหลังของคนเดินนำเยียบ ๆ ร้านค้าช่วงเย็นเริ่มคึกคักแล้ว ช่วงกลางซอยของชุมชนแห่งนี้คือจุดที่ชาวบ้านตั้งแผงขายของกัน มีตั้งแต่ข้าวแกงถุงไปจนถึงปาต่องโก๋กรอบนอกนุ่มในหอมฟุ้ง และสารพัดรถเข็นของกินที่รอให้คนมาเลือกซื้อ

พวกเขาหยุดอยู่ที่ร้านข้าวแกงเจ้าเดิม อิทธิเลือกแกงถุงและของแห้งอีกสอง สิ่งเลกกับปลาทุทอดอยู่พักหนึ่ง ก่อนพี่กุลจะเอียงหน้ามากระซิบ

“เค็มนะ”

ลมอ่อน ๆ เป่ารดคล้ายไม่ตั้งใจ เขาเก็บความรู้สึกแปลก ๆ ไว้ นึกได้ว่าพี่กุลหมายถึงไม่เหมาะกับอาม่านัก เขาจึงวางถุงคืนที่

“พี่จำได้ด้วย” อิทธิยิ้มบาง ๆ “เก๊สซุซ ที่ต้องดูแลคนที่มารับยา ถึงร้านแบบนี้เหมือนหมอเลย”

กุลวัตหัวเราะและส่ายหน้า “ก็แล้วแต่เคส อย่างในย่านนี้ไม่มีถึงสิบรายที่มารับยาที่ร้านได้ ส่วนใหญ่ยังเป็นคนไข้ที่ต้องไปตรวจที่โรงพยาบาลทุกเดือนหรือสองเดือน ดูแลคนไม่ถึงสิบคนที่มาประจำไม่ใช่งานหนักอะไร”

อิทธิหยิบเงินจ่ายให้แม่ค้าพลางหันไปถามด้วยความสนใจ

“ไม่ถึงสิบเองหรือ จริงดิพี่?”

“จริง” กุลวัตก้มหน้าซึ่งใจจะหวางถุงผัดผักกับแกงจืดพัก ก่อนเลือกแกงจืดมา “คนไข้เบาหวานในประเทศเรามีสี่ห้าล้านคน แต่คนที่

ควบคุมระดับน้ำตาลได้ดีมีแค่รวยี่สิบกว่าเปอร์เซ็นต์ คนไข้ที่ใช้ระบบร้านยาละแวกบ้านยังมีน้อยกว่านั้นอีก เพราะบางพื้นที่ยังไม่มี หรือบางคนก็ไม่รู้ ไม่ก็ทางบ้านกังวลว่าอาการจะแย่ลง ไปหาหมอดีกว่า”

อิทธิพ้องอย่างสนใจ เพราะเขาไม่เคยรู้เรื่องเหล่านี้เลย “แปลว่าไม่ใช่ทุกคนจะมารับยาที่ร้านได้เหมือนอาม่าใช่ไหมครับ”

“ใช่ ต้องให้หมอที่รักษาพิจารณาแล้วทำเรื่องส่งตัวให้” กุลวัตอธิบาย “บางเคสก็เป็นกรณีแบบ...ตรวจสองหนแรกเหมือนจะออกมาดี แต่ครั้งที่สามพอเห็นว่าน้ำตาลดี ตัวคนไข้ก็กลับไปกินตามใจปาก ผลคือระดับน้ำตาลสูงเกินเกณฑ์ ต้องกลับมาหาหมอทุกเดือนอีก คนไข้ส่วนใหญ่เลยต้องไปตรวจที่โรงพยาบาลตลอด เคสแบบอาม่าน้องตอง ถ้าเทียบกับสัดส่วนของคนที่ยังต้องพบหมอประจำแล้วถือว่าน้อยเลย”

อิทธิพ้องสะดุดตรงนี้เองว่าถ้าพี่กุลไม่เรียกเขาว่า ‘เรา’ ก็เรียกว่า ‘น้องตอง’ ฟังแล้วชวนให้จี้จี้พิกล พวกเขาอายุห่างกันแค่ปีเดียว และเขาก็ไม่ใช่คนตัวเล็กน่ารักถึงขนาดจะเรียกว่า ‘น้อง’ ลักหน้อย

อันที่จริง เพื่อนสนิทของเขาก็เรียกเขาว่า ‘น้องตอง’ แต่กรณีนั้นคือเรียกเชิงแหย่เพราะรู้ว่าเขาไม่ชอบมากกว่า

เขายังไม่ทันแย้งเรื่องสรรพนาม กุลวัตก็เล่าต่อ “คนป่วยโรคนี้ที่จริงต้องระวังหลายอย่าง บางคนมีความดัน มีโรคหัวใจพ่วงมา แล้วพอกินยาไปนานๆ ความเสี่ยงของโรคข้างเคียงก็จะยิ่งเพิ่มขึ้น เพราะแบบนี้โรงพยาบาลก็เลยต้องบังคับตรวจใหญ่ทุกปีเพื่อหาโรคแฝงที่อาจเพิ่มเข้ามา เกล็ดช้ แบบพวกฟี่ที่อยู่รับหน้าในชุมชนก็ทำได้แค่สังเกตอาการห่างๆ คอยระวังก่อนที่จะเกิดโรคร้ายอย่างที่อาจจริง ๆ แต่ถึงที่สุดแล้วฟี่ก็ไม่ใช่หมออยู่ดี”

คนฟังคิดตาม “ถึงฟี่จะพูดแบบนี้ แต่สำหรับอาม่าผม เกล็ดช้

กับหมอกก็ไม่ต่างกันนัก มายังเรียกพี่ว่าหมอเลย”

“ก็ใช่ หลายๆ คนที่มาที่ร้านก็เรียกพี่ว่าหมอ” กุลวัตหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “คนส่วนใหญ่ไม่ชอบไปหาหมอถึงโรงพยาบาล เขาว่ารอนาน เสียเวลา พอมาซื้อยากินเองเราเลยต้องคอยบอกว่ากินได้หรือไม่ได้ อย่ากินมากไป อย่าขายให้เขาตามอำเภอใจ ไปๆ มาๆ เราก็เหมือนหมอในชุมชนนั่นแหละ แต่ยังไม่ถ้ามั่นใจว่าจะป่วยจริงๆ พี่ก็ต้องขอให้เขาไปหาหมอตรวจให้เป็นเรื่องเป็นราว”

อิทธิพึงต่ออย่างจริงจัง กำลังจะแสดงความเห็น ก่อนได้ยินเสียงแตรรถมอเตอร์ไซด์

เขาหันไปด้วยความหงุดหงิด ทำไมมอเตอร์ไซด์ในซอยถึงเยอะขนาดนี้ละ!

กุลวัตจุดธูปให้หลบและดึงออกห่างจากริมถนนเล็กน้อย แต่ก็ปล่อยออกอย่างรวดเร็ว “มาเย็นคุยกันแบบนี้ไม่ค่อยเข้าท่านัก กลับเข้าบ้านเถอะ เตี่ยวพี่เดินไปเอารถที่ร้านก็กลับแล้ว”

แม้จะรู้ว่ากุลวัตต้องขับรถกลับบ้านที่ไหนสักแห่งที่เขาไม่รู้จักร ส่วนหนึ่งเขาก็ยังคงเสียดาย ทั้งอยากพึงต่อ และอยาก... อยากรู้จักอีกฝ่ายให้มากขึ้น

อิทธิโพล่งไปโดยไม่ทันคิด “ผม...ผมตามไปส่งปากซอย จะกินปาฟองโกด้วย”

กุลวัตเลิกคิ้ว “มีแต่แป้ง ไขมันเยอะด้วย”

ตั้งแต่คุยกันมา นี่อาจเป็นคำติติงแรกต่อเขาในแบบที่สมเป็นคนทำงานสายสุขภาพ “พี่ยังกินกล้วยเผ็ดนครกเลย”

พี่กุลยิ้มตาหยีกับคำย่อนั้น “ก็ว่าไป เอ้า ไปลิ ร้านไหนล่ะ”

“อยู่ปากซอยปากตรงข้ามกับร้านพี่ ไปทางขวานิดนึง” อิทธิบอก

ระหว่างเดินตามหลัง “เปิดแค่ตอนเย็น แต่คนก็กินกันเยอะนะ ใครว่าปาท้องโก๋ต้องกินแต่มี้อเช้า”

“มีน้ำเต้าหู้ด้วยไหม”

“มี แถวนั้นมีขายหมดเลย เต้าฮวยก็ขาย ร้านถัดไปมีบัวลอย”

หลังร่ายรายชื่อของกินเล่นอีกสามสี่ร้าน จึงปิดท้ายว่า “อหรือนะ ผมแค่มื้อไม่ค่อยได้กินเพราะขี้เกียจเดินออกมาเฉยๆ ปกติเลยซื้อแค่กลางซอยแล้วกลับบ้าน”

“ที่บ้านไม่ค่อยได้ทำอาหารหรือ”

เราเดินไปพาลงคุยสัพเพเหระกัน ตอบไปตอบมาอิทธิยังนึกว่าถูกสัมภาษณ์รายการ ‘ชีวิตน้องตอง’... ฤษ น้องห่าอะไร!

“ไม่ค่อยจริง ๆ นั้นแหละพี่ ผมกับตีไม่ได้เรื่องทั้งคู่ ที่ทำได้มีแค่แม่กับอาม่า แต่แม่ไม่ชอบทำ ส่วนอาม่าพอแกล้งเป็นเบาหวานก็เลยเพลาๆ เรื่องอาหารไป ปีกว่ามานี้ซื้อเป็นหลักเลย”

“ไม่ได้จะวิจารณ์อะไรหรอก พี่อยู่คอนโด ก็กินแต่แบบนี้เหมือนกัน” กุลวัตเหลียวหน้ามามิ้มให้ “ซื้อผลไม้กินบ้างกับกินผักเยอะๆ ก็พอช่วยได้ ออกกำลังบ่อยๆ ด้วยละ”

“พี่เรียนสายสุขภาพจริงๆ ด้วย” อิทธิหัวเราะะ นับไม่ถูกแล้วว่าช่วงที่เดินออกมานี้หัวเราะไปกี่ครั้ง ทั้งยังลืมนึกความกระอักกระอ่วนก่อนหน้าจนหมดสิ้น

ไม่น่าเชื่อเลย แต่เขาชอบจังหวะการสนทนาและบรรยากาศที่เป็นอยู่นี้จริงๆ แค่มื้อเดินไปคุยไป ถามตอบไปเรื่อย ๆ โดยไม่ต้องคิดอะไรให้มาก

“ปีนั้นแหละตุ้มมันประสาอะไร ใช้ความผิตหนูเธอ!!”

บทสนทนาชะงัก อิทธิหันขวับไปทางบ้านฝั่งขวา ถนนตรงช่วงนี้

มีแผงขายของเฉพาะตอนเช้า ตอนเย็นจึงปิดเงียบ มีแค่แสงไฟจากบ้าน
บางหลังที่ส่องให้เห็นความเคลื่อนไหวผ่านมุ้งลวด

เขาไม่ได้อยากสอดรู้เรื่องชาวบ้าน แต่เสียงตะโกนของผู้หญิง
ที่เท้าเอวตวาดอยู่หน้าประตูบ้านหลังหนึ่งกลบลอยมาให้ได้ยินเต็มสองหู

อิทธิขมวดคิ้ว ทั้งเพราะนี่คือบ้านและแผงร้านช่วงเช้าของแปะซอ
และเพราะมีรถเก๋งสีดำนจอดล้ำถนนซอยเกือบครึ่งหนึ่ง รถคันนั้นยัง
ไม่ดับเครื่องด้วยซ้ำ ส่งควันคละคลุ้งจนอิทธิต้องกลืนหายใจ

เสียงไววายกึ่งไทยกึ่งจีนที่จับใจความไม่ค่อยได้แปลได้ ลักพัก
ผู้หญิงที่ยืนหันหลังอยู่ก็สะบัดหน้าย่าโครม ๆ ออกมา ก่อนหันหลังตะโกน
กลับไป

“เออ! เดี่ยวจ่ายให้! แต่หลังจากนี้หนูไม่รู้ด้วยนะ!”

เธอตัวดำตามองพวกเขาแวบหนึ่ง มุดเข้าไปในรถגע แล้วหักออก
ไปบนถนน พี่กุลรีบดึงเขาถอยหลังเพราะควันรถร้อน ๆ พุ่งเฉียดหน้า
ขณะที่อิทธิหันมองไปทางตัวบ้านอย่างลังเล

เงาร่างของแปะซอในวันนี้ดูแก่ชรายิ่งกว่าอาม่าของเขาโผล่มาที่
หน้าประตู ชายชราตีงประตูไม้บานใหญ่ด้านนอกปิด และไขหน้าต่าง
มุ้งลวดด้านข้างปิดตาม ปิดกั้นความเคลื่อนไหวทั้งหมดจากสายตา
คนนอก

“น้องตอง?”

ถึงตอนนี้ อิทธิไม่มีแรงใจจะประท้วงสรรพนาม ‘น้องตอง’ แล้ว
เขาถอนหายใจอย่างหุดหุดและเดินต่อเงียบ ๆ

เมื่อพ้นหน้าบ้านแปะซอไปไกลพอสมควรแล้ว เขาถึงเอ่ยปาก
อธิบาย “รถพยาบาลเมื่อตอนกลางวันนะพี่ หลานบ้านนี้เข้าโรงบาล
แม่ผมแล้วว่าคนซุบซิบกันว่าน้องกินยาให้แท้ง ก็เลยตกเลือดหนัก”

ที่จริงเขาก็ไม่ได้สนิทสนมคุ้นเคยกับหลานของแปะขอ แต่แปะขอสนิทกับอาม่าของเขา ในชอยนี้มีคนเชื้อสายจีนที่พูดจีนคล่องแถมไม่กี่คน ทั้งยังเหลือคนรุ่นเดียวกันน้อยแล้ว อาม่าคงรู้สึกดีที่พบคนพูดภาษาเดียวกัน ตอนอาม่าเข้าโรงพยาบาล แปะขอยังไปเยี่ยมถึงหอผู้ป่วยหญิง ทั้งที่เราไม่ใช่ญาติทางใดกันเลย

“น้องคนที่ว่า หลานของแปะเขา...เอ้อ แปะแปลว่าลุง อะไรทำนองนั้น” อิทธิใส่เชิงอรรถให้โดยอัตโนมัติเมื่อรู้แล้วว่ากุลวัตไม่ค่อยเข้าใจ สรรพนามแบบจีน “ผมเห็นแกมาตั้งแต่เล็ก ๆ เด็กกว่าผมหลายปีเลย เพิ่งเจอกันครั้งล่าสุดไม่กี่วันก่อนหน้านี้อง น่าจะยังไม่จบมอปลายด้วยซ้ำ”

สีหน้าของกุลวัตอ่านยาก ถนนช่วงนี้ก็ไม่มีไฟ ยิ่งมองไม่ออกว่าอีกฝ่ายฟังเรื่องนี้ด้วยความรู้สึกใด

อิทธิระบายความในใจเบา ๆ “คนแถวบ้านผม ทั้งแม่กับป้าที่สนิทกันนะ บอกเหมือน ๆ กันว่าเด็กแม่แย่มาก ไม่มีหัวคิด ผมจึงไม่รู้จะว่าไง คือก็ไม่ได้บอกว่าที่น้องทำมันโอเคนะ แต่ที่เขาทำแบบนั้นจนป่วยเข้าโรงพยาบาล มันไม่ได้ผิดแค่น้องเขาเปลว่ะพี่ ตั้งแต่อยู่มากผมไม่เคยเห็นพ่อแม่น้องด้วยซ้ำ”

ไม่รู้เหมือนกันว่าผู้หญิงท่าทางน่ากลัวคนนั้นเป็นแม่ของน้องแจ่งหรือเปล่า ถ้าใช่... ชีวิตก็เป็นเรื่องซับซ้อนจริง ๆ นั่นแหละ

“อืม” กุลวัตตอบรับเรียบ ๆ “คงเพราะไม่รู้จะถามใคร หรือคิดว่าพูดไปจะถูกดุด่า ก็พอเข้าใจได้”

“ใช่ไหมล่ะครับ” อิทธิพยักหน้าหงิก ๆ เริ่มรู้สึกดีขึ้นที่มีคนฟัง “ดี... น้องสาวผมนะ มันเป็นครูสอนมอดัน เคยเล่าว่าเคยแบบนี้มาให้เห็นประจำ ถ้าเคราะห์ดีหน่อยก็แค่รอให้ร่างกายโอเคแล้วกลับมาเรียน หรือออกจากโรงเรียน ย้ายไปที่ไหนสักแห่ง อย่างแย่ก็คือเข้าโรงพยาบาล รอดหรือไม่รอดยังต้องว่ากัน มันน่าหดหู่นะพี่”

“อึม” อีกฝ่ายแคว้นฟังเขาอย่างนั้น และเอื้อมมือมาตบไหล่เบา ๆ ก่อนชักออก “ดีแล้วที่เราใจกว้างกับน้อง”

ถึงตรงนี้ อธิธิจึงเพิ่งสังเกตว่าฟีกุลเปลี่ยนจากเดินนำหน้ามาเดินข้าง ๆ เขานึกเลยอายนิดหน่อยที่บ่นอย่างจริงจังราวกับเป็นญาติตัวเอง ทั้งที่ฟีกุลวัดไม่รู้จักหลานของแปะชอด้วยซ้ำ

“โทษทีพี่ ผมอินไปหน่อย” เขาหัวเราะแกล้งเก้อ “แต่ถึงบ่นไปก็ช่วยอะไรเขาไม่ได้หรอก แค่อู้สึกว่า...แบบ อย่าไปทำอะไรไม่ดีกับใคร อาม่าเองก็คงนึกถึงหลาย ๆ เรื่อง วันนี้เลยพูดแต่ว่าใครทำอะไรไว้ก็ต้องรับผิดชอบ”

อธิธิยิ้มเจื่อน ๆ เมื่อนึกถึงคำสั่งของอาม่าที่ว่า ‘ทำตัวดีๆ เป็นลูกผู้ชาย!’

เขารู้ว่าอาม่าไม่ได้หมายถึงเขาหรอก แต่คงนึกถึงพ่อของเขา มากกว่า

แสงไฟที่ถนนนอกซอยส่องเข้ามาจนรอบข้างดูสว่างขึ้น และจังหวะนั้นฟีกุลก็หันมาพอดี “รู้ไหม เพราะแบบนี้แหละพี่ถึงอยากเป็นเภสัชฯ”

“เฮ้ะ...”

“คนส่วนใหญ่อยากเป็นหมอกัน แต่ที่จริงแล้วคนบ้านเราไม่ได้ชอบการไปหาหมอนักหรอก เพราะมีแต่คนซื้อยากินเองกับร้านแถวบ้าน ฟีกุลคิดว่าถ้ามีร้านสักร้านเป็นของตัวเอง จะได้คอยบอกคนได้ว่าเขาควรซื้อยาอะไร ไม่ควรกินตัวไหนกับตัวไหน หรือถ้ามีเด็กผู้หญิงอย่างที่เราเล่ามาซื้อยาคุมหรือที่ตรวจครรภ์ พี่จะได้บอกเขาได้ว่ามันมีหน่วยงานที่คอยให้คำปรึกษาเรื่องพวกนี้อยู่นะ เขาไม่จำเป็นต้องแก้ปัญหาเองคนเดียว”

เสียงออกร้านสะดวกซื้อแว่วมาท่ามกลางความเงียบ ช่วงเวลานั้น
อิทธิถึงกับไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไร

“พี่แค่รู้สึกว้า...คงจะดีถ้าเราได้ช่วยคนในแบบของเรา พี่ว่า
ทุกอาชีพช่วยคนได้ แต่หลาย ๆ คนในคณะก็มาเรียนเภสัชเพราะไม่ติด
หมอ ส่วนพี่นะไม่เคยอยากเป็นหมอเลย” ในรอยยิ้มของกุลวัตมีประกาย
เคอะเขินวาบผ่าน “แต่ทุกวันนี้คนในซอยบางคนก็เรียกพี่ว่าหมออย่าง
ที่ว้าแหละ สำหรับพี่จะเรียกอะไรก็ช่าง อย่างน้อยเราได้อยู่กับชาวบ้าน
ช่วยเขาได้จริง ๆ”

“ผม...โห” แม้คำนี้จะฟังดูโง่มาก แต่อิทธิก็ไม่รู้จะพูดอะไร
เหมือนกัน “จริงด้วย ผมไม่เคยคิดเรื่องเลยนี้ สมัยก่อนตอนที่เห็นพี่
อ่านหนังสือแล้วลองไปถาม ๆ คนอื่นดู ก็คิดแต่ว่าพี่คงอยากสอบหมอ”

กุลวัตยิ้มตาหยีทันใด “แอบสืบเรื่องของพี่ด้วยหรือ”

ฉิบหาย หลุดปาก!

แก้มของเขาร้อนวาบขึ้นมา คิดว่าน่าจะแดงอีกแล้ว

น่าเหนียวใจนัก ทำไมหน้าของเขาถึงฟ้องอารมณ์ทุกอย่าง
ง่ายตายขนาดนี้

“ผมแค่คิดว่า...เออ พอฟังพี่แล้วมันดูยิ่งใหญ่จัง” อิทธิอ้อมแอ้ม
บอก “ผมที่วาดรูปเนี่ย รู้สึกตัวเล็กไปเลย”

แถมจนอีกต่างหาก ท้ายประโยคเขาบอกกับตัวเองในใจ

อีกฝ่ายหัวเราะ “ก็แล้วแต่คนมอง แต่ละอาชีพมีข้อดีต่างกัน ถ้า
ไม่มีอาชีพวาดรูป ในเว็บหรือบนโฆษณาก็ไม่มีอะไรสวย ๆ งาม ๆ ให้ดู มัน
ก็ช่วยคนอื่นอีกแบบเหมือนกัน”

เมื่อเผชิญเหตุผลนี้ คนอายุน้อยกว่าจึงจำต้องพยักหน้ารับ พลัน
นึกถึงเรื่องที่เขายากกลับมาวาดรูปสีน้ำอีกครั้ง

อิทธิหนีต่อไปถึงภาพที่เพ่งวาดเสร็จสดๆ ร้อนๆ ภาพนั้นขนาดเท่าโปสเตอร์ด สีสนหรืออะไรหลายๆ อย่างก็ยังไม่เข้าท่า แต่เขาก็ไม่ลืมเตือนตัวเองในใจว่าต้องไปซื้ออุปกรณ์แล้ววาดภาพดีๆ ลักภาพให้ฟุ้งเป็นการตอบแทน

อย่างน้อยก็ตอบแทนที่...ทำให้เขาไม่ลืมว่าตัวเองอยากวาดรูปเพราะอะไร

กุลวัตยิ้มมอง พลงซี่ไปทางซ้ายของปากซอยซึ่งเป็นทางเดียวกับร้านเกสซูดแล้วด้วยใจ “พืจจรถไว้ในซอยถัดจากร้าน”

อิทธิหันขวา ร้านปาต่องโกที่เขาบอกว่าจะมาซื้อต้องเดินไปอีกทาง “ครับ”

พวกเขาต้องแยกกันเท่านี้ แต่สำหรับอิทธิ แค่เราเดินคุยกันมาขนาดนี้ได้ก็นับว่าเกินคาดแล้ว

เขาไม่เดินตามไปส่งถึงรถหรอก! น่าอายเกินไป!

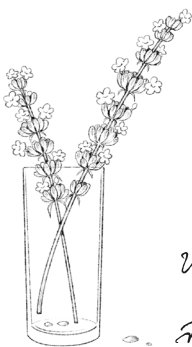
“งั้น...” กุลวัตยกมือขวาขึ้นในระดับอก “ไว้เจอกันนะ”

อิทธิโบกมือตอบซำๆ ยังคงตอบได้แค่คำเดียวว่า “ครับ”

กุลวัตหันหลังเดินไป ปล่อยให้เขามองตามแผ่นหลังนั้นด้วยความรู้สึกฟูฟ่องแปลกๆ ทั้งอยากรกลับไปวาดรูป อยากรกลับไปทำอะไรๆ ให้ดีขึ้นกว่าเดิม และกลับไป...

นิบหาย!

อิทธิเพ่งรู้สึกตัว เขารีบก้มมองนาฬิกา ตาเบิกถนที่พบว่าเวลาผ่านมากเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว นอกจากน้องสาวของเขาคงบ่นยืดยาว แม้แต่อาแม่กับแม่ก็อาจหิวจนไส้กั่วแล้วเช่นกัน

บทที่ ๗

สำรวจตัวตน

“เนี่ย ถ้าอีกสักสิบนาทีเสียยังไม่กลับมา ตั๋วจะเดินไปตามแล้ว”
อารินทำสะอევบนทันทีที่เธอกลับมา “มือถือก็ไม้อาไป!”

“โทษๆ สีมไว้ในห้อง” อธิไม่แก้ตัว และรีบเดินไปวางถุงกับข้าว
ที่โต๊ะอเนกประสงค์ของบ้าน “ม่า ขอโทษนะครับที่ช้า เดี่ยวผมไปจัด
ลงจานให้นะ”

อาม่าที่นั่งปอกผลไม้เรียงลงกล่องพลาสติกตอบแบบไม่เงยหน้า
“ปลูกแม่ลื้อด้วยละ”

“อ้อ ครับ”

ตอนเดินผ่าน น้องสาวของเขายังบ่นงูบจิบ “ถ้ามาไม่ปอกอะไรให้
ตีคงไปดัมมามากินนานละ”

“ไม่ไปดัมละ”

“ผงชูรส! ผมรว่ง!” คนที่ยืนฟังกรอประตุครวัระหว่างรอแสร้ง
กระแทกเสียงอย่างไม่จริงจัง ทำยประโยชน์ยังปนเสียงหัวเราะเบาบาง
“ว่าแต่เสียกับพีทมอคนนั้นไปทำอิทำไหนอีก”

มือที่กำลังแกะยางถุงแกงสิ้นพรืดโดยไม่ตั้งใจ รู้เลยว่าอารินได้
มรดกพุดจากกำกวมมาจากใคร

“ไม่มีทำไหนทั้งนั้นแหละ!”

“เขาเป็นเกสซ์ฯ ไม่ใช่หมอ...”

“นั่นแหละ ไม่ต่างกัน อามายังเรียกหมอเลย”

อิทธิกลอกตา ไม่อยากเถียงกับน้องว่า ‘ต่าง!’ และจำต้อง
อธิบายเพิ่ม “เมื่อวานเฮียทำเสียเขาเปื้อน วันนี้ตั้งใจจะเอาไปคืน
แต่ลืมมือถือไว้ในห้อง เขาคงเห็นว่าไม่ตอบสักทีเลยเดินมาดูเอง”

“อ้อ ม่าว่าพี่เขาอยู่ร้านยาปากซอย เขาจะนำตาลกับตรวจ
ความดันให้มาด้วย ไซ้ไหม”

“อืม”

“ดีนะะ” อารินรำพึง “จริงๆ จะส่งยาให้แล้วปล่อยกลับบ้านเลย
ก็ได้ ไม่มีใครสนใจหรอก”

พอฟังน้องสาวพูดถึงตรงนี้ อิทธิพลันนึกถึงสิ่งที่กุลวัดพูดอีกครั้ง
เหตุผลที่พี่กุลอยากเป็นเกสซ์ฯ

อิทธิงิมมารับพลางเทอาหารถุงสุดท้ายลงชาม “พี่กุลอยู่โรงเรียน
เราสมัยก่อน ต่ำจำไม่ได้หรือ”

“เอ๊ะ” อารินที่เดินมาช่วยยกชามกับข้าวหันขวับมองหน้า “เหวอ
เอ...เหมือนจะคุ้นนิดหน่อย เขาแก่กว่าเฮียเยอะไหม”

“ปีเดียว เรียนวิทยุห้องข้างๆ”

“เด็กวิทยุมีตั้งสี่ห้อง เป็นรุ่นพี่ตัวยังจำไม่ได้” น้องสาวของเขา
หัวเราะแล้วส่ายหน้า “ดีจังน่า ศิษย์เก่าหลายคนก็โรงเรียนจบไปได้ทำงาน
ดี ๆ กันทั้งนั้น อย่างรุ่นพี่ก็มีหมอดังหกเจ็ดคน”

“แล้วเป็นครูไม่ดีหรือไง”

“งานยุ่งจะตาย!” อารินเบะปาก “ไปแต่โกโหรับแถว เย็นอยู่เวร นิ่งเปื่อยๆ คาห้อง คาบที่ไม่ได้สอนก็ต้องทำเอกสาร จะไปไหนก็กลัวเจอ เด็ก อยู่ในโรงเรียนต้องคิพลูคแทบตาย ขนาดกินข้าวยังเอามือจก ข้าวเหนียวตามสบายไม่ได้ ที่สำคัญห้ามสบถด้วย เด็กแชร์คลิปลงโซเชียล ก็ฉิบหายเลย!”

อิทธิระเปิดเสียงหัวเราะ อาม่าที่รอกับข้าวอยู่จึงหันขวับมา “หัวเราะอะไรเอาต้อง น่าเกลียดจริง”

“ข้าตีมันครับมา” อิทธิวางชามอาหารเย็นที่ละอย่าง หลังกวาด ข้าวของบนโต๊ะอเนกประสงค์ที่ผ่านไประยะหนึ่งก็กลับมาสูบกินพื้นที่เกิน ครึ่งโต๊ะเหมือนเดิมออกไป “บ่นเรื่องงาน ว่าเป็นครูต้องลำบากคิพลูค”

“แปลว่าอะไร” อาม่าขมวดคิ้ว ก่อนหันไปหาตัวต้นเรื่อง “อาตี๋ เบิงครูไม่ติดงไหน ใครๆ ก็อยากยกมือไหว้”

อารินแลบลิ้นยิ้มเฟล “เด็กมันไหวไปนั่นแหละมา จะให้มันทัก ‘เฮ้ไฉวะครู’ ก็ได้ไหม”

“ชี้ชี้ตัว! เบิงครูบาอาจารย์ พูกพล่อยๆ ได้รี!”

“มา เตี่ยความดันขึ้นนะ” ดูเหมือนน้องสาวของเขาจะสนุกกับการยั่วแหย่อาม่าเหลือเกิน “ตีพุดเล่นคะมา โอ้ๆ น้ำ”

“ฮิ” ตอนที่อิทธิยกจานข้าวสำหรับคนสามคนเข้ามา สิ่งที่เขาได้ยิน คือคำบ่นเดิมๆ อย่าง ‘พวกไม่รู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่’ ‘พุดเหลวไหลไม่เป็น แก่นสาร’ และอื่นๆ อีกสองสามคำ

“กินกันไปก่อนนะ เตี่ยขึ้นไปดูแม่หน่อย” อิทธิผละไปทางบันได อารินมองโต๊ะรกๆ ในบ้านที่นั่งกินข้าวได้แค่สองคนโดยไม่พูดอะไร และจ้วงกับข้าวอย่างรวดเร็ว

“อันนี้อร่อยนามา ไม่เผ็ดไม่หวานไม่เค็ม ไม่อะไรเลย ฮ่าๆ”

รับรองว่ามากินได้”

“ที่ลืบบอกนั่นอาหารคงหรืออะไร คิกจาท่าอัวโมโหจนตายรี!”

อิทธิกัมหน้าหัวเราะ อารินช่างเฝ้าช่างแหย่แต่ไม่มีเจตนาร้าย ในเมื่อครอบครัวมีกันแค่นี้ ถ้าไม่แหย่อำมาก็เหลือแค่แหย่เขา

เพราะกับแม่... อารินแทบไม่พูดด้วยสัปดาห์

เขาเข้าใจว่าเพราะอะไร พ่อออกจากบ้านตั้งแต่อารินยังอายุแค่สองขวบกว่า แต่น้องของเขาจำความได้แล้ว วันที่พ่อไป แม่โกรธเกรี้ยว ร้องไห้ร้องไห้ น้องวิ่งไปหน้าบ้านขอตามพ่อไปด้วย แม่ถึงกับปิดประตูหน้า ไม่ยอมให้อารินเข้าบ้านอยู่ครั้งก่อนคืน

แน่นอนว่าเขาที่อายุมากกว่าแค่ปีเดียวทำอะไรไม่ได้เลย เรื่องพวกนี้อำมาเล่าให้ฟังในภายหลัง

อำมาอยู่ที่บ้านก่อนเกิดเรื่องทั้งหมดแค่ปีเศษ เมื่อพ่อไปโดยไม่ปรึกษาใคร บรรยายภายในบ้านก็กระอักกระอ่วนถึงที่สุด

อำมาบอกว่า เพราะแม่ไม่สนใจพวกเขาอยู่นานเป็นเดือน หากไม่ขังตัวเองอยู่ในห้องก็มองลูกด้วยสายตาปานจะกินเลือดกินเนื้อ อำมากลัวจะมีเรื่องมีราวแบบในข่าวที่ออกกันโครมๆ ว่าคนเป็นพ่อแม่โกรธแล้วมาระบายกับลูก ดังนั้นถึงจะน่าอึดอัดแค่ไหน อำมาที่ตอนนั้นยังแข็งแรงดีก็ยอมตากหน้าอยู่ในบ้านนี้ต่อไป ตั้งใจว่าจะดูแลหลานทั้งสองเอง

ครอบครัวที่มีลูกสะใภ้และอำมาผู้เป็นแม่ของสามีที่ทั้งแม่ไปก่อตัวขึ้นตั้งแต่นั้น จากที่อำมาเล่า เรื่องนี้ค่อนข้างประหลาดจนเป็นที่พูดถึงพอสมควรในซอยวัดนวลรามยุคนั้น

อิทธิในวัยเด็กไม่ค่อยใส่ใจจดจำอะไรตามประสาเด็กผู้ชาย แต่อารินจำได้แม่นยำตลอดช่วงอนุบาล แม่แทบไม่พูดกับพวกเขาเลย

เรื่องนั้นอาจเป็นความพึงใจของน้อง ยิ่งโตเป็นวัยรุ่น ช่องว่างระหว่างวัย ความคิดอ่านก็ยิ่งห่างกัน ถึงแม้จะค่อย ๆ กลับมาเป็นปกติหลังจากที่พวกเขาขึ้นชั้นประถมแล้ว แต่ขณะที่เขาพอจะพูดคุยเรื่องทั่ว ๆ ไปกับแม่ได้ อารินยังคงแทบไม่พูดกับแม่ตามเดิม

จนจบชั้นมัธยม จบมหา'ลัย สองคนนั้นก็ยิ่งพูดกันได้ไม่ครบห้าประโยคก่อนเริ่มทะเลาะกัน ในวัยเด็กอารินยอมกระทั้งนอนบนพื้นห้องของเขาดีกว่าไปนอนกับแม่ จนเมื่อโตเกินกว่าจะนอนกับพี่ชายอย่างเขาแล้ว อาม่าจึงแบ่งห้องชั้นล่างของตนถึงสองในสาม กันฝาให้อารินมีห้องส่วนตัว

อาม่าบอกว่า ‘อ้าวเข้าไปก็แค่นอน ตอนหลับจาเอาที่ในห้องไปทำอาไร วางเตียงวางพนักมลักตัวได้ก็พอแล้ว กันส่วนใหญ่ให้อาตีไปเหอะ’

ที่จริงเขาเสนอจะยกห้องด้านบนที่อยู่จนถึงตอนนี้ให้ แต่อารินปฏิเสธ เพราะ...ห้องนั้นติดกับห้องแม่

อิทธิติ่นจากความคิด มองประตูห้องที่ปิดเงียบเชียบ และเคาะเบา ๆ “แม่ ตื่นยัง”

ไม่มีเสียงตอบรับ เขาจึงหมุนลูกบิดเข้าไปเอง

ในนี้ไม่เปิดไฟ แม้แต่แอร์ยังเปิดบ้างไม่เปิดบ้างด้วยเหตุผลว่า ‘เปลือง’ ทั้งที่ความจริงแล้วบ้านของเขามีรายได้ประมาณหนึ่ง และมี...เงินที่พ่อส่งมาอุดหนุนทุกเดือน ต่อให้เปิดแอร์สามตัวทุกคืนก็ไม่ใช่อุปหาละเลย

เงาตะคุ่ม ๆ บนเตียงขยับเล็กน้อย ถ้ามเสียงจ้วเจีย “ก็โม่งแล้ว”

“ทุ้มกว่าแล้วแม่ ไปกินข้าวเย็นเถอะ”

“อือ เตี่ยลงไป”

อิทธิติ่งเลว่าควรเปิดไฟดีหรือไม่ “แม่...โอเคไหมครับ”

ความเงียบปกคลุมเนิ่นนาน “ไม่ ไม่ค่อยหิว ไม่อยากกิน

อะไรเลย... เปื่อ”

สังหรณ์อย่างหนึ่งวูบเข้ามาในท้องน้อย โดยที่เขาที่ไม่รู้เช่นกันว่า หมายถึงอะไร

แล้วอยู่ๆ เสียงที่ตอนแรกแค่พึมพำก็พลันดังขึ้น

“ไม่อยากพูดแล้ว ไป ไปให้พ้น!!”

อิทธิแผ่นออกจากห้องอย่างรวดเร็ว หัวใจเต้นตึกตักอยู่ในอกอย่าง ตกตะลิ่ง จนออกมานอกประตูบานนั้น เขาถึงรู้สึกว่ามีของตนทั้งเย็นทั้งสัน

สีหน้าของเขาก็คงประหลาดไม่น่าดู ตอนลงมาข้างล่าง อารินที่ กินข้าวหมดก่อนใครจึงหันมาถามทันที

“มีอะไร เหมือนได้ยินเสียง” อีกฝ่ายเพิ่งสังเกตเขา “เฮีย... ทำไม มีอะไรหรือ”

แม้ห้องไม่ได้ระบุสรรพนามเหมือนนอยากหลักเสียง เขาก็รู้ว่า อารินกำลังถามถึงแม่

อิทธิส่ายหน้า ยังมึนงงไม่หาย “ไม่รู้ เหมือนแสบไม่ค่อยสบายแล้ว หงุดหงิด อยู่ๆ ก็โวยวาย...”

อารินขมวดคิ้วแต่ไม่ออกความเห็น ส่วนอำมาเพิ่งวางช้อน แกวตบ บ่งบอกว่าฟังพวกเขาอยู่

“เอาไวลองถามพุ่มนี้ก็แล้วกัน” อิทธิบอกปัด ไม่กล้าคาดเดา “หรือไม่ก็...”

“มากินก่อนอาทิตย์” อำมาขัด “อ้าวจะไปแปรงฟันนอนแล้ว มานั่งนี่มา”

ร่างเล็กพอมจับโต๊ะพุงตัวขึ้นและเท้าผิงเดินไปทางห้องครัว มี เสียงเปิดก๊อกล้างจานและแปรงฟันแว่วมา ส่วนอิทธิคิดว่าจานข้าวที่วาง ทั้งไว้ตั้งแต่แรกมาตั้งตรงหน้า ระหว่างตักกับตักข้าวก็ยังมึนๆ งงๆ ไม่หาย

อารินมองเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แต่แล้วก็เบือนหน้าก้มเล่นมือถือรากับไม่อยากจะยุ่งเกี่ยว

“เออใช่” อืดใจเตี้ยวน้องสาวของเขาก็หันมาอีกครั้ง “เห็นของบนโต๊ะ เหยยกลับมาวาดรูปสีน้ำแล้วหรือ”

“อ้อ” รูปที่อารินพูดถึงคือรูปที่เขาทิ้งไว้ก่อนออกไปซื้อกับข้าว “แค่อยากวาด แต่คงอีกสักพักเลยกว่าจะเข้าที่ ใช้แต่เมาส์ปากกาวาดแต่เวกเตอร์มานาน ลงสีแทบไม่ถูกแล้ว”

ไม่ยากต่อด้วยว่า สีน้ำอีกต่างหาก

“ก็สวยอยู่น่า” อารินเลื่อนจอมือถือยิ้ม ๆ แล้วหันให้ดู “เนี่ย ขโมยถ่ายรูปมา เอาไว้อวดเพื่อนว่าฝีมือตัวเอง”

อิทธิพรี่ตามอง

“พูดเล่น” อีกฝ่ายยิ้มตาหยี “ที่โรงเรียนตอนใกล้ๆ ปลายปีจะมีนิทรรศการ เขาให้เชิญคนนอกไปสาธิตในห้องกิจกรรมได้ เหยยอยากมาสอนศิลปะสักวันไหม”

เรื่องนี้ทำเอาคนที่กำลังเคี้ยวข้าวชะงัก กะพริบตาปริบ ๆ มองคนชวน “มีงี้ด้วยหรอ”

“ก็พวกห้องกิจกรรมที่ให้เด็กมาเข้าฐาน รอบนี้พอดีที่ได้ไปช่วยหมวดศิลปะ คนของหมวดเขาน้อย ตอนนีเราหากิจกรรมกันอยู่ ถ้าเหยยโอเคดีจะได้ลองเสนอคนในหมวดดู”

“ไปทำอะไร สอนระบายสีน้ำ?”

“อือฮิ ก็คงดีกว่าระบายสีไม้หรือเพนต์ปูนปลาสเตอร์” อารินกลับไปก้มไถ่มือถือตามเดิม “เด็ก ๆ น่าจะทำได้ สีหลอดนี่แบ่งใช้หลายคนได้นี่ ถ้าของถูก ๆ ก็พอซื้อได้แหละ”

“งบโรงเรียนหรือ?”

น้องสาวหัวเราะกับคำถามไร้เดียงสา นั่น “พวกครูหารกันเองสิ! งานนี้บ่นน้อยจะตาย!”

อิทธิอิงไป “แต่... ยังมีผู้กัน จาน...”

“พวกนั้นหมวดศิลปะมี” อารินยกไหล่ “ถามละเอียด แปลว่าอยากสอนใช่ไหม”

“ไม่เชิง” เขาส่ายหน้าตอบตามตรง “ไม่เคยสอนเด็กเลย ก็น่าสนุกดีเหมือนกัน แต่ตอนนี้ต้องรื้อวิชาก่อน”

สมัยอยู่มหาวิทยาลัยเคยมีโครงการค่ายอาสาในวิชาเรียนรวม บังคับ เอกของเขาเลือกทำกิจกรรมทำนองนี้เช่นกัน แต่ผ่านมานานหลายปี ทั้งอิทธิอิงไม่ใช่พวกตัวเอกลั่นสอนหน้าชั้น จำความรู้สึกตอนนั้นแทบไม่ได้แล้ว

“ที่เสียเวลานะ ว่าไงดี” อารินจิ้มง่า “มันไม่ได้เทพนะ แต่มันจับต้องได้ แล้วเสียก็ทำงานพวกนี้อยู่แล้ว คงให้คำแนะนำเด็กได้ วันกิจกรรมไม่ว่าอาจมีพวกมอปลายหลงมา ดีชะอีก ถ้าเป็นปกติเด็กจะได้เจอใคร ใครจะไปเชิญศิลปินขึ้นครุค่าตัวเป็นหมื่นเป็นแสนมาได้ แต่แบบ...อาชีพในโลกนี้ไม่ได้มีแค่หมอหรือวิศวะไหมวะเฮีย”

อิทธิส่ายศีรษะยั้ม ๆ กับคำพูดตรงเพงนั้น “เฮียไม่ใช่ศิลปินสักหน่อย อีกอย่าง...ตัวยังเป็นครูเลย”

“ไม่งั้นเด็กเรียนกลาง ๆ อย่างดีจะเป็นอะไรล่ะ!” อารินหัวเราะตอบ “จบสายศิลป์ ไม่อินนิติฯ ไม่ได้เรียนบริหาร ไม่ชอบพวกคณะภาษา ไม่มีหัวด้านศิลปะ เหลืออะไรให้เลือกมั่งอะเฮีย เท่าที่ถาม ๆ เพื่อนมานะส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่ที่บ้านเป็นครูเป็นข้าราชการกันอยู่แล้ว ก็พวกเด็กเรียนกลาง ๆ หรือไม่รู้จะเรียนอะไรแบบดี”

“ทุกอาชีพมีข้อดีของตัวเอง” คำพูดของกุลวัตแวบกลับมาในหัว

อย่างรวดเร็ว “เป็นครูก็ไม่แย่นะไม่ใช่หรือ”

น้องของเขาไม่ได้บูชาอาชีพนี้ แต่หากไม่นับตรงที่มักบ่นเรื่อง
จิปาตะอย่างมีเรื่องไร้สาระให้ทำมากเกินไป เจ้าหล่อนกลับไม่เคยพูดจา
แย ๆ ถึงเด็กสักครั้ง ไม่เคยบ่นในแง่ร้ายน้อยเนื้อต่ำใจว่าไม่มีอะไรทำ
ถึงจำใจมาเป็นครู อารินแค่ทำงานไป บางครั้งยังรำพึงให้ฟังว่าระบบ
หลายๆ อย่างก็ไม่เอื้อให้เด็ก

“เพราะดีเป็นเด็กกลางๆ มั้ง” อารินหยุดคิด “ตอนเด็กๆ ก็ไม่ใช่
เด็กเรียนหรือลูกรักครูเท่าไร รู้หมดแหละว่าครูแบบไหนที่โดนด่า
บ่อยสุด น่าจะแค่เพราะไม่ยอมเป็นหม่อมป้าให้เด็กด่าแบบนั้น ถึงสักวัน
จะต้องเป็นป้าอยู่ดี”

อิทธิยัมกว้าง “ไม่คิดจะแต่งงานรีไรง”

อารินผงะเหมือนเขาพูดคำหยาบ สั่นหัวตึกด้วยความหวาดหวั่น
“เร็วไปแล้วเฮีย นี๋ยลึบห้าเองนะ ยีลึบห้า! แคร่รับมือกับเด็กก็จะตายแล้ว
ให้หาลูกหาผัวอีกหรือ!”

“ดูพูดเข้า...”

“เฮียเหอะ ไม่คบใครบ้างรีไรง” อารินจ้องหน้าเขา อ้าปากและ
เงยไปเหมือนลังเล ก่อนหรีดว่า “เฮีย ถ้ามจริง อย่าโกรธนะห้ามด่าด้วย”

พอขึ้นต้นแบบนี้ ร้อยทั้งร้อยมักเป็นคำถามไม่ดี และเหมือนอิทธิ
จะรับรู้ได้โดยอัตโนมัติว่าคำถามนั้นคืออะไร

“เฮีย...เป็นเปล่าอะ” อีกฝ่ายลดเสียง พลังขำเลียงไปทางห้อง
ของอาม่าที่ปิดสนิท

ส่วนอิทธิแข็งทื่อที่การคาดเดาของตนถูกต้อง

ถูกแต่กับเรื่องแบบนี้ แต่จับสลากไม่เคยได้ของดี ล็อตเตอร์ที่
นาน ๆ ซื้อมาก็ถูกกิน!

อารินตีหน้าจริงจังขณะกระซิบต่อ

“สมัยนี้แล้วอะนะ เด็กผู้ชายที่โรงเรียนแทบกระตุกขาสันขึ้นมาเป็นสองส่วนแล้ว ยังทาแบ่งหน้าขาวไปไหนมาไหนกันเป็นกลุ่มสาว ๆ ได้โดยไม่โดนล้อว่าตุ๊ดเท่าแต่ก่อนด้วย คือถ้าเฮียเป็น...”

“เดี๋ยว!” ฟังคำ ‘กระตุกขาสันขึ้นมาเป็นสองส่วน’ กับ ‘ทาแบ่งหน้าขาว’ อิทธิตกใจจนข้าวแทบร่วงจากปาก “ไม่ใช่ตุ๊ด!”

“หยาบคาย” น้องสาวหรีตาตติง “เรียกออกสาวก็พอ! แล้วดีก็ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น เฮียไม่สาวสักหน่อย”

เขาให้คำตอบด้วยการยัดข้าวใส่ปากเนิบ ๆ

อารินลอกตา “เออจ้ แลกกันก็ได้ ต้เป็นใบ ชอบผู้หญิงด้วย โอเคไหม”

ข้าวที่เพิ่งเข้าปากไปกระเด็นพรวดออกมา

“อ้อ!” ดิที่เม็ดข้าวกระเด็นลงโต๊ะ แต่ก็ตกลงบนกับที่ยังไม่หมดเช่นกัน “กินที่เหลือไปให้หมดเลยนะ สกปรก!”

อิทธิคว้าน้ำจิบแก้ติดคอ ดีว่าไม่สลักติดหลอดลมตาย

หลังโล่งคอแล้ว เขายังเบิกตามองน้องอึ้ง ๆ “ยังงั้นะ ทำไม...”

“ทำไมเป็นใบ? จะรู้หรือเฮีย!” อารินหัวเราะคิกเหมือนเห็นเป็นเรื่องตลก ก่อนนึกขึ้นได้ว่าเสียงดังไป จึงรีบลดเสียงกระซิบตามเดิม “รู้ตั้งแต่ ม.ห้าม.หกแล้วมั้ง เพื่อนในกลุ่มดีอะมีคนหนึ่งเป็นเลส นางชอบมาเกาะเกาะดี ตอนแรกก็ไม่คิดอะไร จนเพื่อนที่เป็นทอมสะกิดบอกว่าคงชอบดี”

เขาไม่เคยรู้เรื่องส่วนตัวเหล่านี้ของน้องเลย จึงได้แต่ฟังเงิบ ๆ

“ทีนี้ดีก็เข้าใจว่าคงเป็นดี แต่ถึงงเพราะดีไม่ใช่ทอมเลย ดูดี ก็เลยถามเพื่อนทอมนั่นแหละว่าทำไมเขาถึงชอบเราได้ ถึงรู้ว่า...เออ มันไม่ได้มีแค่ทอมอย่างที่คิด แล้วก็ไม่ได้มีแค่เลสอย่างที่ว่า พอลองสังเกตสักพัก

เลยเริ่มรู้ว่าเขาน่าจะชอบเราจริงๆ เหมือนชอบแต่ตัวเรามากกว่าคนอื่น แล้วเราก็ดูไม่ได้ไม่ชอบที่เขาทำแบบนั้น ยังคิดด้วยว่าน่ารักดี”

ระหว่างฟังอารินเล่า เขาได้แต่ฟังกับประสบการณ์การสำรวจตัวเองของน้อง แต่เหตุผลอีกข้อเป็นเพราะ...

ม.ห่าม.หก! แปลว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นไล่เลี่ยกับช่วงที่เขาสับสนเรื่องพี่กุล

“แต่ดีที่เคยมีแฟนตอนมหา’ลัย” อิทธิเตือนความจำ “อ้อ...เพราะแบบนี้เอง”

“ใช่ใจ” อีกฝ่ายพยักหน้าหงิกๆ “ก็ไม่ได้ไม่ชอบผู้ชาย และยังรู้สึกว่าผู้หญิงบางคนน่ารัก อยากรู้เป็นมากกว่าเพื่อน แบบอยากดูแลเขา อธิบายไม่ถูก...แต่มันทำนองว่า ถ้าใช้คำว่าแฟนเราก็ก็น่าจะโอเคเลยด้วยซ้ำ”

คงเพราะเห็นสีหน้าขมวดคิ้วคิดหนักของเขา อารินจึงโบกมือตัดบท “ที่จริงไม่ต้องนิยามก็ได้ ดีก็บอกมาตรงๆ ไปได้ วันหนึ่งดีอาจแต่งงานกับผู้ชายสักคน หรืออยู่กับผู้หญิงสักคน ใครจะรู้ละเสียว่าคนที่ใช่จะเป็นยังไง”

อิทธิคิดตามอย่างตั้งใจ เขาไม่เคยระบุตัวเองอย่างชัดเจน ไม่เคยทดลองสำรวจความรู้สึกเลยด้วยซ้ำ ชีวิตในวัยมัธยมของเขาเหมือนเด็กผู้ชายทั่วไป พอเข้ามหาวิทยาลัยก็มีแต่เรียนและอยู่กับเพื่อน หลังทำงานไม่นานก็มาเป็นฟรีแลนซ์ โอกาสพบเจอผู้คนน้อยลง เขาแค่คิดว่าตัวเองไม่เคยคบใครเป็นแฟนเพราะไม่มีโอกาส แต่ไม่เคยคิดถึง ความชอบของตนอย่างจริงจัง

หน้าของพี่กุลลอยขึ้นมา หรือนั่นคือสาเหตุเล็กๆ ที่เขาไม่รีบอยากคบใคร?

เพราะเขาก็ไม่รู้ตัวตัวเองชอบฟีลแบบไหนเช่นกัน

อารินหลื้ตามอง “อย่าเนียนไม่ตอบสิเฮีย ตกลงว่าไง”

“กำลังคิดอยู่” อิทธิยังขมวดคิ้ว “เอาจริง ๆ นะ เฮียไม่เคยนั่งคิดเรื่องพวกนี้เลย แต่...อืม...”

“เกย์?”

เขาค้อนกลับตาคำว่าทันใด “ก็ไม่ได้คบผู้ชาย”

“หรือ...ยัง...ไม่...คบ” น้องสาวลากเสียงเน้นทีละคำเหมือนจใจ
กวนประสาท

“ตุ้”

หัวข้อนี้ดูจะถูกใจอีกฝ่ายมาก อารินคิดสั้กพั้ก ก่อนถามน้าร้อง
“เอางี้ รู้สึ่กแบบ...มีอารมณ์กับผู้ชายไหมละเฮีย”

อิทธิสั้ลั้กขั้ว ไม่คิดว่าจะมีวันที่ถูกน้องสาวซักว่า ‘มีอารมณ์กับ
ผู้ชายไหม’

“คิดเสียว่าเป็นคำถามสุขศึกษาน้า” แม่พิมพ์แห่งชาติกล่าวอย่าง
จริงจัง

สุขศึกษาบ้าอะไร!

เขารีบคว้าน้ำขึ้นมาจิบอีกอึก ดันลมที่จุกเสียดกลับลงไป “เราต้อง
คุยเรื่องนี้กันจริง ๆ หรือ”

อารินบู้ปากด้วยความเซ้ง “เฮียเป็นผู้ชายนะ ทำไมหน้าบางจัง”

ถูกน้องสาวที่อายุห่างกันแค่ปีเศษติงเรื่องความ ‘หน้าบาง’ ถึงกับ
ไม่รู้ว่าควรเถียงอย่างไรทันที

“เอาเหอะ เฮียคงยังไม่รู้ตัวเองมั้ง” ว่าแล้วอารินก็ยกไหล่ “ตั้ว่า
ทุกคนมีโอกาสเป็นไปทั้งนั้นนะ คือคงจะชอบเพศตรงข้ามตามกลไก
ธรรมชาติ แต่ก็มีโอกาสรู้สึ่กดีกับเพศเดียวกัน ไม่นะ...เฮียอาจจะเจอ

สาวสวยสักคนแล้วอยู่ๆ แต่งงานไปเลยก็ได้ไม่กี่อาจหันไปคบหนุ่มหล่อ”

ในที่สุดอิทธิก็ตัดสินใจเลิกกินข้าว กันตัวเองสำลักข้าวตายก่อน
ได้รู้รสนิมของตน

“เครียดโมะอะ” เห็นท่าทีของเขาแล้ว อารินก็หัวเราะร่วน “ที่ถาม
ไม่ใช่อะไรหรอก แต่คิดว่าพี่หมอคนนั้นอาจใช่ล่ะสิ”

อิทธิหันขวับไปมองทันควัน “ใช่อะไรนะ?”

พี่กุลหรือ? พี่กุลทำไม?

อารินกลอกตา “สมัยเรียนในเอกที่ไม่มีผู้ชายแมนๆ มากนัก
หรอกนะ ดีก็อธิบายไม่ถูก รู้สึกว่าแค่อาจจะ”

ข้อมูลนี้เกินคาดจนประมวลผลไม่ทัน รู้ตัวอีกที่เขาก็นั่งอ้าปากค้าง
มองน้องสาวแล้ว

“อะไรเฮีย ไม่เอะใจสักนิดเลยหรือ” อารินเบิกตาทำเดียวกัน “ก็ว่าละ
ถ้าขนาดเฮียยังไม่รู้ว่าตัวเองชอบแบบไหน จะดูคนอื่นไม่ออกก็ไม่แปลก”

เดียว!” อิทธิซัดกลางประโยค แต่พอนึกขึ้นได้ว่าเปลotesโกนดัง
เกินไป เขาก็เหล่มองห้องอำมาที่ปิดประตูเงียบเชียบแล้วลดเสียงลง
“ดี” หมายความว่า...พี่กุลเขา...แบบ...”

“อือฮิ” อารินพยักหน้าพลงกัมพิมพ์ข้อความบางอย่างบน
มือถือ “ดีคิดว่าพี่เขาน่าจะเป็นเกย์นะ”

ถึงจะพอเดาประโยคนี้ได้อยู่แล้ว เมื่อได้ยินกับหูก็ยังอดซ็อก
ไม่ได้อยู่ดี

ไม่ได้คิดว่าแปลกหรือไม่ดี แต่เขาไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้มาก่อนเลย
ต่างหาก!

ตลอดมาเขาแค่สับสนว่าทำไมเขาเอาแต่มองรุ่นพี่โดยไม่เคยคิด
ในมุมอีกฝ่ายเลยว่ากุลวัดชอบ ‘แบบไหน’ คบใครมาบ้าง พุดง่าย ๆ ก็คือ

ไม่รู้จะรู้สึกอย่างนั้นแหละ

“ทำไมรู้สึก” อธิธิเริ่มกลัwnองสาวตัวเองแล้ว อารินเห็นกุลวัตครั้งแรกเมื่อเย็นวาน เทียบกับเขาที่คุยกันยืดยาวแต่ยังไม่รู้เรื่องนี้ ไม่รู้ว่าควรชมน้องที่เซนต์สตี หรือคำตัวเองที่ความรู้สึกซ้ำ

...น่าจะอย่างหลัง

“ไม่ได้โอ้ตัวเองนะ แต่หน้าหรือหุ่นตักก็ไม่ใช่ใหม่” อารินชี้หน้าตัวเอง “เมื่อวานตีใส่เสื้อกล้ามด้วยซ้ำ ผู้ชายทั่วไปเห็นนมแพลมหนองปกติก็คงเหล่บ้าง อย่างจัญไรก็คงจ้อง แต่พี่หมอกแกไม่แลสักแวบ แถมยังเอาแต่มองเฮีย”

อธิธิไม่ได้ยินประโยคขายนมขายหน้าของน้องสาว ในหัวมีแค่คำ ‘แกมยังเอาแต่มองเฮีย’ วnไปวนมา

“เฮียไม่รู้จริงดิ?”

หน้าอึ้งๆ ของอธิธิสั่นซ้ายทีขวาที

ทำไมไม่รู้ว่่าพี่กุลจ้องนะหรือ ก็เพราะเขาเอาแต่ก้มหน้านะสิ!

อารินหัวเราะ “ตีว่่า เขาคงชอบเฮียประมาณหนึ่งเลย ก็ตินะอย่างน้อยถ้าจะมีพี่เชยแทนพี่สะใภ้ พี่หมอกเขาก็ถือว่าหล่อยู่แหละใช้ได้ๆ”

คำตอบเดียวที่เขาให้น้องได้คืออ้าปากค้าง ไม่รู้จะแก้ตรงคำ ‘พี่เชย’ หรือบอกก่อนว่่ากุลวัตไม่ใช่หมอ...

อูย นั่นใช่ประเด็นหรือ!

‘เขาคงชอบเฮียประมาณหนึ่งเลย’

คุณพระ ทำไมเขาถึงไม่เคยคิดมาก่อนเลยนะว่่าพี่กุลอาจจะเป็นเกย์!